Jeffrey D. Johnson

Görkemin Peşinde

Görkemin
Peşinde

Jeffrey D. Johnson

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Görkemin Peşinde
Özgün Adı: The Pursuit of Glory
Yazar: Jeffrey D. Johnson

Bu kitabın çeviri ve düzeltme işlemleri Karanlıktan Işığa Çeviri Takımı tarafından yapılmıştır.

ISBN: 978-605-06878-5-9
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü makalelerde kullanmak üzere yapılan kısa alıntılar haricinde hiçbir şekilde izinsiz olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu doğrultuda herhangi bir istekte bulunmak isteyen şahıslar, yayıncıya başvurmalıdırlar.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır.
Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları.
Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Eylül 2020

Görkemin Peşinde

Tatmini Yalnızca Mesih'te Bulmak

Jeffrey D. Johnson

İçindekiler

Önsöz 9
1. Görkemin Peşinde 15
2. Mutluluğun Peşinde 23
3. Amacın Peşinde 39
4. Özgürlüğün Peşinde 53
5. Birlikteliğin Peşinde 69
6. Gerçeğin Peşinde 85
7. Esenliğin Peşinde 97
8. Kutsallığın Peşinde 107
9. Hayatın Peşinde 123

"Yazar Jeffrey Johnson, *Görkemin Peşinde*'de hepimizin bir şey aradığına açıklık getiriyor. Haklı da. Dünyaya adım atmış her insan, hayatta anlamlı ve değerli bir şey bulmak üzere çıkılan bir yolculukta. Siz neyi arıyorsunuz? Mutluluk mu, özgürlük mü, birliktelik mi veya gerçek mi? Bu kitapta da okuyacağınız üzere bu arayıştaki kilit nokta, "ne" aradığınızın çok daha ötesinde. Asıl önemli olan şey, "Kimi" arıyor olduğunuzdur. Dürüst bir şekilde gerçekten de yaşamak üzere bu hayatın anlamını ve değerini arıyorsanız, bu kitabı baştan sona okuyun. Bu kitap, görkemi bulabilmeniz için sizleri, bu hayata dair bir amaç ve gelecek olan sonsuz yaşama dair umut verecek olan Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'e yönlendirecek."

–Lance Quinn, Baş Pastör, Bethany Church
Thousand Oaks, California

"Jeffrey Johson, hayatın gerçekten kalbinde yer alan sorunlara odaklanan fevkalade faydalı küçük bir kitap ortaya koymuş. Bu hem Hristiyanlara hem de Hristiyan olmayanlara verilebilecek harika bir kitap. Okuyuşum sırasında, bu kitabın hem müjdelemede hem de belli başlı danışmanlık durumlarında nasıl da kullanışlı olabileceğini kolaylıkla fark ettim. Güzelce yazılmış, açık, ruhsal bilgeliğe sahip ve Kutsal Yazılar'la dolu. Bu kitap, yüreklerimizi yönlendiren konuların derinine inebilmemiz ve tümden tatminkâr olan Mesih'i bütün arayışlarımızın nihai hedefi olarak görebilmemiz açısından müthiş kullanışlı bir araç. Rab bu kitabı kullanarak birçoklarını kendine çeksin ve kendi çocuklarını da O'na daha yakın bir hayat sürebilmeleri adına güçlendirsin."

–Brian Borgman, *Feelings and Faith* kitabının yazarı

"*Görkemin Peşinde* her Hristiyan'ın okuması gereken bir kitap. Bu kitapta Jeffrey Johnson, Hristiyan hayatının, görkemle bağlantılı olan başlıca yönlerini aktarıyor. Konusu sıra dışı çünkü genelde sadece Tanrı'nın görkeme sahip olduğu düşünülür. İmanla okuyun ve bilin ki siz de görkemin peşinde olabilirsiniz. Çünkü Tanrı görkemdir!"

–Jay Adams, *Competent to Counsel* kitabının yazarı

"Yüreğiniz ne için yanıp tutuşuyor? Birlikte çalıştığınız, yaşadığınız ve hizmet ettiğiniz kişilerin yürekleri ne için yanıp tutuşuyor? Jeff Johnson'ın *Görkemin Peşinde* kitabı, hepimizin içinde fokurdayan, çoğu zaman dışarıya taşıp dökülen ve hem kendi hayatlarımızı hem de sevdiklerimizin hayatlarını allak bullak eden ortak isteklere ışık tutuyor. Görkem, mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik, kutsallık ve hayat arayışının içimizde nasıl oluştuğunu gösterirken, aynı zamanda bunların nasıl yalnızca Mesih'te tatmin bulabileceklerini gösteriyor. Johnson, kendi hayatından ve hizmetinden edindiği zengin tecrübelerle, bu arzuları gidermeye yönelik kusurlu gayretimizi ortaya koyuyor. Bunları ortaya koymasının sebebiyse her birimizin kendi yüreğine ilişkin daha çok farkındalık kazanabilmesi. Ayrıca ben şahsen bu kitapta dünyanın, benliğin veya Şeytan'ın ayartıcı talimatları içerisinde acı çekmiş olan diğer kişilerin yüreklerini ve hayatlarını, Tanrı'nın özgürleştiren lütfuyla yeniden düzene koyabilmesi amacıyla onlara yardım edecek kardeşler için de büyük bir bereket görmekteyim."

-Rick Horne, *Get Offa My Case, Godly Parenting of an Angry Teen* ve *Get Outta My Face! How to Reach Angry, Unmotivated Teens with Biblical Counsel* kitaplarının yazarı

Önsöz

Bu kitap, insanın varoluş amacına yönelik Augustinusçu özetin detaylı bir açıklamasını sunmaktadır, "İnsanı kendin için yarattın. Bu yüzden yüreğimiz sende huzur bulana dek huzursuzluklarla çalkalanıp duracaktır." Kitabın yazarı olan Jeff Johnson, okuyucuların bu evrensel arayış içerisinde tatmin yaşamalarını istiyor ve bizleri bu hedefe doğru üç şekilde harekete geçirmektedir. Kitabın başlığı, bizleri bir dizi önemli fikre doğru götürmekte. Bölüm başlıklarıysa, bizleri ikinci bir fikirler dizisine sürüklemekte. Yazarın öne sürmek istediği noktaları aktarım şekli de, bizleri bu son derece önemli konuya ilişkin farklı yönlerini düşünmeye itmektedir.

Başlığın iki yönlü bir kaygı güttüğü düşünülebilir. İlk olarak, görkem arayışını göksel veya aşkın bir açıdan görebiliriz; ikinci olarak ise bu arayış, dünyasal veya içsel bir açıdan görülebilmektedir. Aşkın yönden bakıldığında, kişinin görkem arayışı (eğer gerçek bir görkem arayışıysa), kişinin Tanrı'nın huzurunda O'nu tüm mükemmelliğiyle gördüğü, yaşadığı ve sonsuza dek tatmin olduğu bir deneyimi istemesini sağlayacaktır. Gerçekten de bu "aşkın mutluluk" arzusu içerisinde olan kişiler, O'nu olduğu şekliyle görecektirler. Bir 19. yüzyıl yazarı olan Anne Ross Cousin, cennette olma arzusunu harekete geçiren şeyin ne olduğuna ilişkin bir şarkı bestelemiştir. İki kıtası şu şekildedir:

Ah Mesih, O pınardır,
Derin, tatlı sevgi pınarı!
Dünyada tattığım tüm nehirler
Göklerde içeceğim çok daha derin olanı:
Orada bir okyanus misali dolu
Lütfu ki kabarıp taşmakta,
Ve görkem, görkem mesken tutar
İmmanuel'in topraklarında.

Kral ki güzelliği içinde
Peçesiz görülür orada:
Değer o yolculuk her şeye,
Yedi ölüm serilse de arada:
Kuzu adil ordusuyla birlikte
Duruyor Siyon Dağı'nda
Ve görkem, görkem mesken tutar
İmmanuel'in topraklarında.

İçsel yönden bakıldığında, görkem arayışı, arayış içerisindeki kişinin o kalıcı iyi olma halini, kendi eğilim ve eylemlerine kazınmış olan Tanrı'nın karakterine sahip olarak bulmasını sağlayacaktır. Bu kitap, görkemi görmenin bu iki yolu ve Tanrı'nın nasıl lütfuyla günahkârları kendi "ziyafet evi"ne tekrardan getirdiği hakkındadır. Anne Ross Cousin tarafından da yazıldığı gibi:

Ben Sevgilim'e aitim
Ve Sevgilim de bana!
O, zavallı alçak bir günahkârı
Getirir kendi ziyafet evine
O'nun iyi eylemine yaslanırım
Yoktur dayanağım ondan başka,
Görkemin meskeni olan yerde dahi
İmmanuel'in topraklarında.

İkinci olarak yazar, huzursuzluğumuza çare olarak huzur bulabilmemiz için büyük telkinde bulunuyor ve bu telkin de kitaptaki bölüm başlıklarını oluşturan umudu teşkil ediyor. Jeff, bu umutların nasıl herkesin içerisinde bulunduğunu açık bir şekilde tasvir ediyor. Bunlardan her biri, insan ruhunun içine gömülü vaziyettedir çünkü bu derin ve insanı bolca tatmin eden varoluş durumları (birliktelik, özgürlük vb.), içi boş bir kabuk misali insan doğasına ayrılmaz bir bütün olarak sabitlenmiştir. Bunlar, tanrısal suretin insanlığa yansımış olan şekilleridir. İçleri boşaltılmıştır ama şekil hala oradadır ve bu sebeple de yüreğimiz, Yaratıcımız'da "huzur bulana dek huzursuzluklarla çalkalanıp duracaktır."

Görkem, mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik, kutsallık, hayat peşinde koşarak her bir insan, bunların gerçeğini sahte şeylerde bulmaya çalışıyor. Yazar, Kutsal Yazılar'ın yetkisine ve danışmanlık ettiği arkadaşlarının ve diğer insanların hayatlarından da örneklere başvurarak, ikna edici bir resim ortaya koyuyor. Kutsal Kitap'taki Vaiz kitabına benzer bir şekilde, gerçek olanın yerine bu dünyanın sahte kıymetlerini ve nesnelerini koyma çabamızın, istisnasız olarak başarısızlıkla sonuçlanacağını gösteriyor. Ruhun bu arayışlarının her birindeki gerçek, yalnızca ve yalnızca Tanrı'da bulunur. Bunları Yaratan'da değil de yaratılanda bulma çabamız, tamamıyla boştur. Böylesine bir çaba, sonsuz hüsran, ağır hayal kırıklıkları ve korkutucu biçimde daha şiddetlenen bir boşluktan ibarettir.

Yazarın niyeti, görkem arayışını ve bu arayışın gerçekliğini oluşturan tüm o tatmin edici şeyleri kınamak değildir. Tersine, bu arayış iyi ve doğrudur. Bu arayış, bizim uğruna yaratıldığımız şeydir. Yazarın kendi arayışıyla ve Kutsal Yazılar'da açıklanan gerçeklerle de temellendirdiği asıl niyeti, tanrısal suretin tüm bu parçalarının, nasıl yalnızca Mesih'in bizleri kurtaran ve Tanrı'yla barıştıran eylemiyle doğru bir şekil alacağını göstermektir.

Kitabın üçüncü hoş tarafı da yazarın öne sürdüğü noktaları tartışma şeklidir. Kitap hem gerçeğe dair önermelerden hem de başkalarının hayatlarına ilişkin güçlü gözlemlerden oluşuyor. *İtiraflar* adlı eserinde ruhsal yolculuğunu anlatan Augustinus gibi, Jeff Johnson da kendi hayatından aradığı şeye ulaşamadığı zamanki bazı derin çatışmalarını paylaşmış. Örneğin bir keresinde intiharın eşiğindeymiş. Ama Tanrı'nın güçlü ve hayat değiştiren müdahalesiyle, çaresizce bu hayatta aramakta olduğu şey, Mesih'in lütfu aracılığıyla artık onun (yazarın) olmuş. Gerçek görkemin, mutluluğun, amacın ve bu arayışın diğer kısımlarının kendi hayatını nasıl doldurduğuna ilişkin yazarın her bir arayışıyla ilgili dürüst, açık, sade ve içten anlatımları, Kutsal Kitap gerçekleriyle iç içe geçerek de desteklenir nitelikte. Bu, hepimizi görkemi aynı şekilde bulmaya davet etmektedir.

Yazar bir çeşit sır, mistik büyü veya gerçeklikten kopma önerisinde bulunmamakta ancak İsa Mesih'in basitçe açıklanan ve açıkça sunulan doğumu, hayatı, çarmıha gerilişi, dirilişi ve göğe alınışı müjdesine vurgu yapmaktadır. Mesih, Tanrılığın bütün doluluğunun bedence bulunduğu kişidir. İsa hakikaten de görünmez Tanrı'nın görümü, O'nun varlığının öz görünümüdür; Baba'nın yüceliğinin (görkeminin) parıltısıdır. Eğer görkemi ve görkeme eşlik eden değerleri arıyorsak, onları sadece Mesih'te bulabiliriz. Bu kitabın yazılma amacı ve açıkça taşıdığı mesaj budur. "Al ve oku (*tolle lege*)".

Tom. J. Nettles
Louisville, Kentucky

Sevgili karım Letha'ya ithafen

1

Görkemin
Peşinde

Siz de ben de bir şey arıyoruz. Bunun ne olduğunu tam olarak bilemesek de, aramaya devam ediyoruz. Ne kadar çabalarsak çabalayalım, arayışımıza bir son veremiyoruz. Sanki kayıp bir cüzdanı arıyormuşçasına, kaybolan bu şeyi bulana dek de rahata kavuşamayacağız. Oraya buraya bakınsak da, onu bulamıyoruz ama arayışımız hala daha devam ediyor.

Onu tüm yüreğimizle arıyoruz çünkü bizi yiyip bitiriyor. Huzurumuz yok! Onu bulma konusundaki kararlılığımız, aldığımız her kararı etkiliyor. Onu fena halde istiyoruz ve yalnızca biz değil, herkes istiyor. Tanrı'yı sevsek de sevmesek de, bu arayış hepimizin içerisinde mevcut. Bu, insan olmanın bir parçası. Tanrı tarafından bunu aramak için yaratıldık ve arayacağız da.

Bunun ne olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Nedir bu, diye soruyorsunuzdur, aramaktan vazgeçemediğimiz şey? Bahsettiğimiz şey görkemdir. Görkemin peşindeyiz, *saf bir görkemin peşinde*!

Dünyasal Görkem Değil

Eğer düşündüğünüz şan şöhret ise onlardan bahsetmiyorum. Görkemi çoğunlukla şöhretin içerisinde arama yanılgısına düştüğümüz doğrudur. Oysaki çevremizde ün salmak hiçbir zaman kalıcı bir tatmin getirmemiştir. Şöhret sahibi kişiler de perişandır. Onların yüreklerinde de tıpkı bizlerinkinde olduğu gibi Twitter takipçileriyle doldurulamayacak sayısız delikler vardır.

Yüreklerimizdeki bu delik, o boş bölge, ünlü olmaktan çok daha öte bir şeyi arzular ve doldurulmayı bekler. Yüreğimizin derinliklerinde hepimiz gerçek görkeme özlem duymaktayız. En yükseklerdeki görkeme, görkemlerin görkemine, dünyasal mükâfatlardan çok daha öte olan o saf görkeme özlem duymaktayız.

Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olan bizler, dünyasal şeylerden üretilmiş sahte bir görkemle asla tatmin olamayız. Ateist Bertrand Russell bile, insanların bu dünyanın görkemiyle tatmin olamayacaklarını kavramış ve şöyle demiştir: "İnsan, diğer hayvanlardan bir yönden ayrılmaktadır ve bu da insanın bir nevi sonsuz, doymak bilmez ve neredeyse Cennet'te bile onu huzursuz edecek nitelikteki arzulara sahip oluşudur."[1]

En derinlerdeki özlemlerimizi giderecek olan o tek görkem, alışveriş merkezlerinde veya Audi satış mağazalarında bulunmaz. Bu görkem Amerikan futbol liginde galibiyeti getiren pası atmakla veya Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanı olarak seçilmekle de elde edilemez. Sağlık, bolluk ve güç son derece çekicidir ancak en derinlerde biliriz ki yüreklerimiz bunları aşan bir şeyin peşindedir. Peşinde olduğumuz görkem solup gitmez. Boş veya faydasız değildir. Aksine, gerçek görkem sonsuz bir şeyden oluşur ve yok olup giden her şeyden çok daha ağırdır.

İbranicede görkem için kullanılan *kavod* kelimesinin ağır anlamına geldiğine dikkatinizi çekmek isterim. Bu kelime, görkemi tanımlamak için biraz garip bir ifadeymiş gibi görünse de, eski madeni paraların değerlerinin, paraların ağırlıklarıyla anlaşıldığını hatırlamamız gerekir. Günümüzde beş sentlik bir madeni para on sentlik olandan daha ağır olsa bile, paraların değerli madenlerden yapıldığı dönemlerde durum böyle değildi. Eğer bronz, gümüş ve altından yapılmış madeni paralarla ticaret yapıyor olsaydınız, para

---

1 Aktaran: Ottar G. Draugsvold (ed.), *Nobel Writers on Writing*, (Jefferson, NC: McFarland, 2000), 61.

ne kadar ağırsa, işler sizin için o kadar iyi gidiyor olurdu. Ağırlık arttıkça değer de artmaktaydı. Dolayısıyla, bir şeyin görkemi veya değeri, onun ağırlığında veya yapıldığı maddede yatmaktadır.

Kutsal Kitap'ta görkemin zıttı boşluktur. İbranicede *boşluk* kelimesi cismen az veya boş olma durumunu tanımlar. Boşluk bir anlamda hafif, içi boş veya değersiz olana karşılık gelmektedir. Örneğin rüzgârı avuçlayabiliriz ancak onu yakalayabiliyor olsak bile elimizde ne olur? Hiçbir şey. Bir avuç dolusu havaya sahip olmanın hiçbir değeri yoktur.

Geçici Görkem Değil

Görkem ve boşluk arasındaki farkı daha iyi anlayabilmemiz için geçici ile sonsuz gerçeklikler arasındaki ayrımı yapabilmemiz gerekiyor. İnsanların övgüleri ve bu dünyanın görkemi geçip gitmekte olduğundan, bunların hepsi bir anlamda sığdır. Hepsi boşluktan ibarettir. Yüzeyde her ne kadar etkileyici olsalar da, parıltının altında gizli ve tabakalar halinde yayılmakta olan bir çürüme yatar.

Hayatının sonlanmasına saniyeler kalan bir insanın elinde bir avuç yabani ot veya bir avuç yakut olsa, ne fark eder? Eğer sahip olduklarımız kalıcı olarak elimizde tutamayacağımız şeylerse, aslında hiçbir şeyin pek de bir önemi yoktur. Mezmur yazarının söylediği gibi, insanın ölüm gününde "tasarıları da biter" (Mez. 146:4). Ölmeden önce tüm dünyayı kazanabilsek bile, canlarımızı kaybettikten sonra bunun bize ne yararı olur (Mar. 8:36)?

Bu dünyanın görkemi dağılan bir buhar gibidir ve hepimiz bilincimizin derinliklerinde bunu bilmekteyiz. Dünyanın güzelliklerinin ve methettiklerinin kısa ömürlü olduğunu biliyoruz. Dünyanın en çekici şeyleri, en iyimser ifadeyle, solmaya çoktan başlamış güzel çiçekler gibidir.

Dünyanın solmakta olan görkemi, İtalya'nın Venedik şehrinde yılların getirdiği çürümeye maruz kalmış olan kirli su kanalları

gibidir. Dünyanın sahip olduğu ihtişamın tümden yok olmasıysa yalnızca an meselesidir. Bu dünyanın görkeminin ardından gitmek, rüzgârı kovalamaya kalkışmak gibidir. Onu yakaladığınızı düşündüğünüz anda, tıpkı yeni bir arabanın kullanılmaya başlanır başlanmaz uçup giden kokusu gibi elinizden kaçar. Dünyada kazanılan zaferler çok geçmeden unutulur. Gömlekte gururla duran o zafer madalyaları çok geçmeden kilerdeki yerini alır. En iyi basketbol oyuncusu olduğunuz veya yüksek akademik başarıyla mezun olduğunuz o görkemli günlerin anıları, gün geçtikçe soluklaşmaya başlamıştır. Hayatınıza dair neredeyse her şeyin unutulup gitmesi çok da uzun sürmeyecektir.

Ölüm hepimizi arkasında bırakmaktadır. Ölümün kötü kokusu hayatımızın kumaşına işlemiştir. Yaşamın kısalığı her zaman aklımızdadır ve bu gerçek, en sevinç dolu yaşantılarımızı bile kirletmektedir. Siz ve ben şimdi ve burada ne kadar sevince sahip olursak olalım, ölüm meleği gölgede pusuya yatmış bizi bekliyor.

Dünya da, dünyasal tutkular da geçiyor (1.Yu. 2:17). Tüm dünyasal görkem uçup gidiyor, "çünkü zenginlik kalıcı değildir" (Özd. 27:24). Bu yüzden Vaiz'in de söylediği gibi bu dünyanın görkemi boştur. Dünyanın sunabileceği en iyi şey boş ve anlamsızdır. "Her şey *boş*" (Vai. 1:2, vurgu italik şekilde eklenmiştir).

Sığ Görkem Değil

Bu hayatta hiçbir şey kalıcı değildir. Bu yüzden de bizler sonsuz görkemin peşinde koşarız. Sonsuza dek içinde bulunduğumuz aynı durumda yaşamak istediğimizi kastetmiyorum. Eğer ileriye baktığımızda bizi bekleyen şey, yalnızca şu anki gibi var olmaksa, bu cehennemdir. Yalnızca hayatta kalma arzusunda değiliz, aynı zamanda dünyanın bize sunduklarından çok daha önemli olan bir şeye sahip olmayı bekliyoruz. Tekrar söylemek gerekirse, bizler saf görkemin peşindeyiz.

Bu görkem her ne ise, bu dünyanın madeninden çıkarılabilecek herhangi bir şeyden çok daha ağır, çok daha değerli ve çok daha kalıcıdır. Bizim ihtiyacımız olan sonsuz bir görkemdir. İhtiyacımız sonu olmayan, değişmez ve ölçülemez bir görkemdir. Bizi tamamen ve sonsuza dek tatmin edebilecek olan tek görkem budur.

Bu görkem yalnızca Tanrı'da bulunur. Yok olup giden şeylerde hiçbir kalıcı değer bulunmadığı için, "büyük, sonsuz bir yücelik" (2.Ko. 4:17) aramaktan başka bir şey yapamayız. İşte bu yüzden, kabul edelim ya da etmeyelim, hepimiz Tanrı'nın görkeminin peşinde koşmaktayız. Hayatta mutlak anlamda önem arz eden tek şey budur çünkü yalnızca Tanrı ebedi, sonsuz ve değişmezdir. Yalnızca Tanrı sonsuz değere sahiptir. O'nunla kıyaslandığında her şey boş, faydasız ve değersizdir. Tanrı'nın görkemi, O'nun karakterinin tamamının bir özeti niteliğindedir. Bu görkem, O'nun değişmez ve sonu gelmez özünden doğmakta olan aydınlığı, haşmeti, güzelliği ve ihtişamıdır.

Görkem, tanrısal cevherin kendi içerisinde barındırdığı değeridir ve bu nedenle de Tanrı'nın görkeminin seyredilmesi gerekmektedir. Bu, Tanrı'nın görkeminin O'nu takdir etmemizi gerektirdiği anlamına gelmez. O'nun görkemi O'nun dışındaki herhangi bir şeye bağlı olmuş olsaydı, bu başı ve sonu olmayan bir görkem olmazdı. Oysa Tanrı'nın görkeminin başı veya sonu yoktur çünkü Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh Tanrı, takdir ve görkemi birbirine her zaman atfetmiştir. Baba, Oğul'un ve Ruh'un gerçek değerini her zaman bilmiş ve bilmektedir. O, Oğul'u ve Ruh'u yüceltir. Aynı şekilde Oğul ve Ruh da Baba'nın gerçek değerini bilir ve Baba'yı buna göre yüceltirler. Bu, onların birbirine başlangıçtan beri atfetmiş olduğu görkemdir (Yu. 17:5). Birbirleriyle paylaştıkları bu sınırsız görkemde, tam ve sonsuz bir tatmin içerisindedirler.

Bu, mükemmel görkemdir. Üçlübirliğin her bir kişisi, diğer ikisine tamamen nüfuz ettiği için birbirlerini mükemmel bir şekilde

bilirler. Birbirlerine ilişkin bu mükemmel bilgilerinden dolayı, yine birbirlerine karşı mükemmel ve tam bir takdir ve sevgi beslemektedirler. Baba, Oğul'un ve Ruh'un sevgisinde, Oğul, Baba'nın ve Ruh'un sevgisinde, Ruh ise Baba'nın ve Oğul'un sevgisinde tatmin bulur. Hiçbir şey eksik, noksan veya yetersiz değildir. Tam ve eksiksiz bir tatmin vardır. Tanrı'nın görkemi budur ve bizleri tatmin edebilecek tek görkem de budur. Perişanızdır fakat bunun sebebi görkem peşinde olmamız değil, görkemi yanlış şeylerde arıyor olmamızdır. Yani bir bakıma, hedeflerimizi yeterince yüksek tutmamaktayız. Tekrar söylemek gerekirse, bundan hoşlansak da hoşlanmasak da, hepimiz tüm yüreğimizle görkemin peşinde koşuyoruz. Söz konusu görkem arayışında olup olmadığımız değil, onu tam anlamıyla bulunabileceği tek yer olan Tanrı'da arayıp aramadığımızdır. Bu sebeple de asıl soru şudur: Tanrı'nın görkeminden zevk almayı arzuluyor musunuz, yoksa sadece bu düşmüş dünyanın boş gururu peşinde misiniz? Bir başka ifadeyle, sizin görkeminiz nedir?

Her şey bu soruyu cevaplayış şeklinize bağlıdır. Bu kitapta da anlatılmak istendiği üzere hepimiz mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik, kutsallık ve hayat peşinde koşmaktayız. Bunlar, Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olmamızdan dolayı, bizzat doğamızın beraberinde getirdiği arzulardır. Ayrıca ilerleyen sayfalarda göreceğimiz üzere, can havliyle aradığımız ve ihtiyaç duyduğumuz görkemi yalnızca Tanrı'yı bulduğumuzda bulabiliriz.

Tanrı bu güçlü isteği –ki ne büyük bir istektir bu– yüreklerimize yerleştirmiştir (Elç. 17:26-28). Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olan bizler, Tanrı'nın görkeminden daha azıyla tatmin olamayız. Augustinus'un yıllar evvel söylediği gibi, "İnsanı kendin için yarattın. Bu yüzden yüreğimiz sende huzur bulana dek huzursuzluklarla çalkalanıp duracaktır."[2]

---

2 Augustinus, *İtiraflar*, çev. Dominik Pamir, 2. Baskı, (Kaknüs Yayınları, 2016), 9.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Dünyasal görkem ile göksel görkem arasındaki temel farklar nelerdir?

2. Ağırlık kavramı neden *görkem* kelimesini tasvir etmek amacıyla kullanılmaktadır?

3. Kutsal Kitap neden *görkem* ile *boşluk* kelimeleri arasında bir tezat kurmaktadır?

4. Ölümü düşünmek, dünyaya olan bakışımızı ne şekilde etkilemelidir?

5. Görkemi nerede aramalıyız?

2

Mutluluğun Peşinde

Dünya depresif. Abartmıyorum. Antidepresan büyük bir sektör. Harvard Üniversitesi Tıp Fakültesi ve Amerikan Ulusal Sağlık İstatistikleri Merkezi'ne göre, her on Amerikalıdan biri reçeteli olarak antidepresan kullanıyor.[3] Ama bu bizi şaşırtmamalı. Hayattaki tatminsizliğini antidepresanlarla bastırmaya çalışmayan birçok insan da, sürekli olarak gürültü, zevk ve eğlenceler aracılığıyla kendini oyalamaya çalışıyor. Sürekli bir şeyler satın alıyorlar, sürekli alışveriş yapıyorlar, sürekli bir şeyler arıyorlar, sürekli bir arayış içerisindeler ama asla gerçekten mutlu değiller.

Mutlulukla kastım, fiziksel hazzın tadını çıkarmak değil. Seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll müziği anlık bir duygusal doyum sağlıyor ama yaptığım çeşitli danışmanlıklarda, hayatım boyunca tek bir mutlu bağımlıyla bile karşılaşmadım. Kaç kere tekrar edilirse edilsin, anlık bir zevk, mutlulukla aynı şey değildir.

Gerçek mutluluk, kalıcı bir doyum ve "sözle anlatılmaz, yüce bir" sevinçtir (1.Pet. 1:8). Gerçek mutluluk, insan ruhundaki tatmin olma hissinin ve sürekli bir memnuniyetin her şeyin ötesindeki görkemidir. Bu tür bir mutluluk, derin ve kalıcı bir memnuniyet sağlar.

---

3 Peter Wehrwein, "Astounding Increase in Antidepressant Use by Americans," *Harvard Health Blog*, Harvard Health Publishing, Ekim 20, 2011, http://www.health.harvard.edu/blog/astounding-increase-in-antidepressant-use-by-americans-201110203624.

Böyle bir memnuniyet de herkesin sahip olmayı arzuladığı şeydir. Blaise Pascal, "Her insan mutluluk arar" diyerek doğruyu söylemiştir.[4] Mutluluğu arzulamamayı başaramayız. Siz ve ben istesek bile, onu aramaktan vazgeçemeyiz. Hiç kimse dürüst bir şekilde "Mutlu olmak istemiyorum" diyemez. Böyle bir düşünceye sahip olsanız bile, bunun sebebi sadece onu aramaktan yorulmuş olmanızdır.

Aldığımız her kararın temelindeki motivasyon, bizim mutluluk arayışımızdır. Mutluluktan vazgeçip intihara teşebbüs etmek bile bir anlamda mutluluğa arka kapıdan girmeye çalışmaktır. Bu benim için de geçerliydi.

Aylar süren depresifliğin ardından hayatımı sonlandırmaya çalıştım. Üniversitedeki ikinci yılımın sonunda, odamı temizlediğim sırada, bir yandan da 9mm Makarov tabancamı doldurduğumu hatırlıyorum. Haftalar süren intihar düşüncelerimin sonunda her şeyin bitmesine hazırdım.

Tüm ıstırap, acı ve karanlık katlanılamayacak kadar ağırdı. Gereken her şeyi hallettikten sonra, elinde dolu bir tabanca tutmakta olan ben, bir şeyi daha aradan çıkarmak istedim ve bu son şey de aileme elveda demekti. Bu kararımın babamı ve annemi hüsrana uğratmamasını ümit ediyordum. Ancak babam, onunla konuşmamız esnasında bana küçük bir umut ışığı, tabancayı halının kenarına doğru iterek diz çöküp Tanrı'ya dua etmeme sebep olmaya yetecek bir ışık verdi. Bu yirmi yıl önceydi ve geriye dönüp baktığımda o an istediğim şeyin ölmek olmadığını fark ediyorum. Ben sadece yaşamak istemiyordum. Kendimi öldürme isteğim, yalnızca acıyı dindirme isteğiydi. Kulağa delice gelebilir ama ölme arzumun temelinde aslında sönmek bilmez bir mutlu olma arzusu yatıyordu.

---

4 Blaise Pascal, *Pensées*, çev. A. J. Krailsheimer (London: Penguin, 1995), 45.

O zamandan beri intihara meyilli birçok kişiye danışmanlık yaptım. İntiharı gerçekleştiren kişilerin çoğu, bunu öncesinde herhangi bir belirti olmaksızın yapıyor. Bir gün bir kişiye danışmanlık yaptığım, ertesi gün ise polis memurlarından o kişinin öldüğünü ve sebebin de intihar olduğunu öğrendiğim zamanlar oldu. Bu iki kez başıma geldi. Vaaz verdiğim en zor cenazelerden biri, elinde bir intihar notuyla aşırı dozda uyuşturucudan ölen genç bir adamın cenazesiydi.

Belirtmek istediğim şey şu ki hiçbirimiz mutlu olma arzumuzdan *kaynaklanmayan* bir karar veremeyiz. Kalkıp işe gitmek gibi hoşumuza gitmeyen şeyler yapmak bile mutluluk arayışımızdan kaynaklanmaktadır. Gelir sahibi olmak ve bu gelirle faturalarımızı ödemek, bizi işimizi kaybetmekten daha mutlu eden bir seçenek olarak görünmektedir. Yaptığımız her şeyin arkasında ya şimdiki ya da gelecekteki mutluluğumuz vardır.

Sorunumuz mutlu olmak istemek değildir. Bu istek zaten Tanrı tarafından verilmiştir. Aksine sorunumuz, mutluluğu Tanrı'da aramak istemeyişimizdir. Bizler Tanrı'dan zevk almak ve O'nu yüceltmek için yaratıldığımızdan dolayı, mutlu olmak için yaratılmışızdır. Ancak mutluluğun gerçek anlamda doyum sağlamayan şeylerde bulunacağı yanılgısına düştüğümüz için, Tanrı'yı yüceltmeyi reddetmekteyiz.

Bizde Bulunmaz

İlk başta mutluluğun kendimizi sevmekte yattığını düşünmek kolaydır. Yani mutluluğu sevdiğimiz şeylerde ararız ve sevmesi en kolay olan şeylerden biri kendimizizdir. Kim kendisini sevmez? Dahası, sevdiğimiz şeyler de bizim zevk aldığımız ve değer verdiğimiz şeylerdir. Doğamız gereği kendimize değer vermemizden dolayı, mutluluğu da kendi içimizde aramaya kalkarız.

Öte yandan, mutluluğu ne kadar kendimizi sevmekte ararsak, o denli yalnız ve perişan hale geliriz. Kabul etmek hoşumuza gitmeyebilir ama kendimiz için bile yeterince iyi değilizdir. Saf görkemi arzuluyoruz ve bizler, en iyi halimizle bile bu görkemden yoksunuz. Yüreklerimizin en derin arzularını giderecek güce sahip değiliz.

Kabul etmekte zorlansak bile, kendimizi hayal kırıklığına uğratmaktan başka çaremiz yoktur. Bunun sebebi, Tanrı'nın bizleri yalnızca kendi kendine yetebilen varlıklar olarak tasarlamamış olması ve içimize mutluluk yerleştirilmiş bir şekilde yaratılmamış olmamızdır. Doğamız gereği yetersiziz. Yalnızca Tanrı kendi içerisinde kendine yetecek şekilde mutludur. Yalnızca Üçlübirlik Tanrısı eksiksiz ve sonsuzlarca mutludur. O hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. O, kendisi için yeterince iyidir.

Bunun tersine, bizler ise yalnız olmak için yaratılmadık. Tanrı'nın Adem'i bahçeye yerleştirdikten sonra söylediği gibi, "Adem'in yalnız kalması iyi değil" (Yar. 2:18). Bağımsız olmak ve kendi kendimize yetmek için tasarlanmadık. Bağımlı ve muhtaç insanlarız ve bunu biliyoruz da. Doğamız gereği yüreğimizde bir delik var ve bu delik yalnızca Tanrı'nın görkemiyle doldurabilir. Eğer mutluluğa zaten sahip olmuş olsaydık, mutluluk arayışında olmazdık. Dünyaya ağlayarak geldiğimiz gerçeği, öncesinden mutlulukla dolu bir şekilde dünyaya gelmediğimizin bir kanıtıdır. Bağımlı varlıklar olmamızdan dolayı, mutluluğu da kendimizin dışında ararız.

İyi niyetli terapistler, yanlış yönlendirilmiş arkadaşlarımızla birlikte, bizleri mutluluğu kendi içimizde aramamız konusunda teşvik ederler. Kendimizi şımartmaya daha çok zaman ayırmamızı söyleyebilirler. Hatta sanki sorunumuz kendimizi sevmemekmiş gibi bize kendimizi sevmeyi öğrenmemiz gerektiğini dahi söyleyebilirler. Ama bu sözlerle, ne söyledikleri konusunda fikirleri yoktur.

Küçük, ıssız bir adaya bırakılmış olan bir adama mutluluğu kendi içinde bulmasını söyleyin. Bir başına yaşayan ve gelecekten hiç-

bir şey beklemeyen bir insana, mutlu olmak için gereken tek şeyin onun kendi düşünceleri olduğunu söyleyin. Yalnızlık içerisindeki bir insana mutlu olmak için tek yapması gerekenin, kendisiyle kaliteli zaman geçirmek olduğunu söyleyin. Bu tarz öğütler aptalcadır çünkü diğerlerinden ayrı olmak insanı delirtir. Ayrı olmanın kendisi bir çeşit cezadır. Cehennemin bir özelliği de ayrılıktır. Bize zamanımızı kendimizi daha fazla düşünerek geçirmemiz gerektiğinin söylenmesi, bizi daha da bencil yapar ve bu da problemin bir parçasıdır, çözümü değil.

Maddecilikte Bulunmaz

Temel sorun, bizlerin bu dünyaya kalıcı ve tek gerçek mutluluk kaynağı olan Tanrı'dan ayrı düşmüş bir şekilde geliyor olmamızdır. Mutluluk peşinde olmamızın sebebi de bu ruhsal ayrılıktır. Tanrı'sız olduğumuz için geride bir boşluk kalır ve onu doldurmaya çalışırız. Doğamız gereği Tanrı'yı istemediğimiz içinse, mutluluğu maddecilik gibi, Tanrı dışındaki bir şeyde aramaya kapılırız. Henry Scougal'ın belirttiği gibi, "İnsan ruhu, mutluluk arayışında sürekli şu veya bu cisme sıkıca sarılan şiddetli ve bastırılamaz bir susuzluğa, fiziksel olmayan bir aleve sahiptir."[5] Bu da içine düşmeye meyilli olduğumuz ikinci tuzak, yani mutluluğu dünyasal şeylerde arama arzusudur.

Maddeci olmak doğamızdan gelir. Dünyaya geldiğimiz andan itibaren bir şeyler için ağlamaya başlarız. Yeni bir ebeveyn olarak en büyük oğluma oyuncak reyonundaki her yeni gelen oyuncağa sahip olma hakkının olmadığını öğretmem gerektiğini çabucak öğrendim. Oyuncak kutusu zaten her türlü ıvır zıvırla dolu olmasına rağmen, bu onun için asla yeterli değildi. "Daha fazla, daha fazla, daha fazla!" diye ağlardı.

---

5 Henry Scougal, *İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı*, (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2020), 71.

Maalesef gençlerin ve yetişkinlerin bile, oyuncaklarla veya kamyonetlerle asla tatmin olmayacaklarını hala daha öğrenmeleri gerekiyor. Bir daha kıskançlık duymamamız için daha ne kadar şeye sahip olmamız gerekecek? Ne kadarı yeterli?

Maddi şeyler kötü değildir. Tanrı bu dünyadaki "her şeyi" bizim için yaratarak, bize "zevk almamız için" vermiştir (1.Ti. 6:17). Tanrı, bizlere olan sevgisinin bir ifadesi olarak armağanlar vermeyi sever. Eşimizden gelen bir Sevgililer Günü kartı nasıl bizi eşimize daha da yaklaştırıyorsa, Tanrı'nın armağanları da bizim O'na daha çok sevgi duymamız için tasarlanmıştır.

Gök kubbe ve gökyüzü gibi gözle görülebilen şeyler, yüreklerimizi ve zihinlerimizi görünmez olan Tanrı'ya çevirmemiz için vardır (Mez. 19:1). Ancak O'na kabaran bir sevgiyle yaklaşmamızı sağlayacak olan bu şeyleri, bizler kendi bencilliğimizin içerisinde O'ndan uzaklaşmak için kullanmışızdır. Tanrı'nın armağanlarını birer put haline getirerek bunları O'nun karşısına koymuşuzdur (Rom. 1:23). Yani bizler, Tanrı'yı istemeden Tanrı'nın armağanlarını isteriz. Yaratan'ı istemeden yaratılanı isteriz.

Bozulmaya uğramış yüreklerimiz her şeyi bulandırır. Mutluluğu, her şeyin sonsuz Sağlayıcısı'nda aramaktansa, budalalık içinde onu sonu gelecek olan şeylerde ararız.

Tanrı'nın görkemi için yiyip içmektense, kendi görkemimiz için yiyip içeriz. Cinsellik gibi, yemek ve içmek gibi Tanrı'nın iyiliğimiz için yarattığı şeyleri bozarak, onları bizi yıkan kötülüklerimize alet etmişizdir. Tanrı'yı övüp yüceltmek yerine, kendi ayıplarımızla övünürüz (Flp. 3:19).

Şüphesiz perişan haldeyiz. Kayanın içinde su ararmışçasına, budalalık içerisinde, mutluluğu sürekli olarak bize yalnızca anlık bir haz sağlayan geçici ve maddi şeylerde arıyoruz. Benliğimizin arzularını besleyerek bir şekilde ruhumuzun arzularını da tatmin edebileceğimizi sanıyoruz.

Geçici zevkler bizlere kalıcı bir zevk sunmaktan çok, bizi hayal kırıklığı içerisinde bırakır. Günün sonunda kendimizi, hasret olduğumuz o kalıcı mutluluk ve memnuniyeti sağlayamadıkları için, bu zevklerden de nefret eder halde buluruz. Tanrı'nın zevk almamız için yarattıklarını, bizler içimizde daha da derin bir memnuniyetsizliğe yol açacak şekilde kullanmışızdır.

Sorun, fiziksel ihtiyaçlarımızın olması değildir. Rab İsa da bu dünyadayken acıktı ve susadı. Bu tür istekler, ihtiyacımız olan bir şeyin eksikliğinden doğmaktadır. Tanrı, sınırlı varlıklar olan bizleri, yemek ve su gibi ihtiyaçlarımız olacak şekilde yaratmıştır.

Sonsuz Tanrı ayartılamaz (Yak. 1:13) çünkü hiçbir şeye ihtiyacı yoktur (Elç. 17:25). Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan değişmez Tanrı'nın aklını kim çelebilir? Ancak bizler kendi kendimize yeten varlıklar değiliz. İhtiyaçlarımızın olmasından dolayı ayartılıyoruz. Mesih bile insan doğasının zayıflığına bürünerek "her alanda bizim gibi denenmiştir" (İbr. 4:15). Ama istek ve ihtiyaçlara sahip olmak, günahın sebebi değildir çünkü Mesih ayartmalarla denense bile, asla günaha düşmemiştir.

Günahın sebebi, doğru bir isteği yanlış yaşantılarla gidermeye çalışan yürekten kaynaklanır. Kıyafet, yiyecek, içecek veya seks istemek günah değildir. Bunlar, biz onları putlaştırdığımız zaman günah haline gelirler. Bu isteklerimize kapılıp kendi çıkarlarımızı diğer kişilerin üstünde tutmamız günahtır. Tanrı'nın bize sağladıklarından memnun olmamak günahtır. Kısacası, bizim iyiliğimiz için olan şeyleri bozmak günahtır.

İyiliği uyarınca Tanrı, bizleri ihtiyaç içerisinde olup da perişan olalım diye yaratmamıştır. Aksine bizi, O'na şükran duyarak O'ndan zevk duyabilmemiz için yaratmıştır. Tanrı ağzımızdaki tat alıcılarını yaratmayıp yemek yemeyi bizim için bir angarya haline getirebilirdi. Tanrı eğer zevke karşı olsaydı, yediğimiz her şeyin tadı pirinç keki gibi olabilirdi. Üreme zevksiz olabilirdi. Ama şükürler

olsun ki Tanrı, ihtiyaçlarımızın giderilmesini zevkli bir yol olarak tasarlamıştır. Görmenin, duymanın, hissetmenin, tatmanın ve koklamanın verdiği zevk için Tanrı'ya şükretmeliyiz.

Tanrı bütün doğru ihtiyaçlarımız için yine doğru ve zevk dolu olan tatmin yolları sunmuştur. Tanrı bütün ihtiyaçlarımızı karşılama sözü vermiştir (Flp. 4:19). Tanrı, Adem'i bir eş arzusuyla yarattığında, onun bu arzusunu gidermek için Havva'yı da sağlamıştır. Adem ve Havva yemeğe ihtiyaç duyacaklardı ve Tanrı onların açlıklarını gidermek için onları bir bahçeye yerleştirdi. Yalnızca biri hariç bütün ağaçların meyvelerinden yiyebilirlerdi. Bahçenin tamamı, doyasıya keyif alabilmeleri için onlara sunulmuştu.

Buna rağmen, Şeytan'ın onları ayartırken kullandığı ağaç, bahçedeki tüm ağaçların arasında o tek yasak olan ağaçtı. Aç değillerdi veya eksik bir yiyecek yoktu, ihtiyaçları olan her şeye sahiptiler. Hayat mükemmeldi. Tanrı tarafından gördükleri bu harika ilginin ortasında, O'na baş kaldırıp kendilerine ait olmayan o tek şeyi almaları için ayartıldılar. Her şeye sahipken, memnun olmadılar.

Buradaki gibi, biz de Tanrı'nın lütufkâr bir şekilde bizlere bahşettikleri için şükretmediğimizde ve bunlardan memnun olmadığımızda, günaha düşeriz. Tanrı bize ihtiyacımız olanın çok daha fazlasını vermiştir ama biz hep bizde olmayanı isteriz. Nankörüz. Kendimizi komşumuzun arabasına göz dikerken veya bizde olmayan şeylere karşı aşırı düşkünlük gösterirken buluyoruz. Neredeyse ölçüsüz bir şekilde açgözlüler haline geliyoruz. Tanrı'nın bize zevk alalım diye verdiği iyi şeyleri bozarak, onları kendimize hizmet eden putlara dönüştürüyoruz. Minnettar olmamız gerekirken, memnuniyetsiz oluyoruz. Yüreğimiz ne kadar günahla dolu!

Tüm bunlar, sevgimizi Mesih'ten ayırdığımızda gerçekleşiyor. Mesih'siz memnun olamayız. Tüm dünyayı elde etmiş olsaydık bile, hala yeterince memnun olmazdık. Bunun sebebi, dünyanın gelip geçici şeylerinin yüreklerimizdeki Tanrı'dan gelen boşluğu doldurmak üzere tasarlanmamış olmasıdır.

Mesih'in yaşam pınarından içerek susuzluğumuzu gidermek yerine (Yu. 4:14), bizi daha da susuz bırakan çatlak sarnıçların kirli sularından içmeye devam ediyoruz (Yer. 2:13). Bu dünyanın peşinde koşarak budala ve akılsız hale geliyoruz. Zihinlerimiz bu dünyadaki "zenginliğin aldatıcılığı" ile köreliyor (Mar. 4:19). Tanrı'dan zevk almak için yaratıldık ama O'nun görkemini, bizleri asla tatmin edemeyecek olan beş para etmez ıvır zıvıra tercih ediyoruz (Yşa. 55:2).

Fiziksel Zevkte Bulunmaz

Ruhsal olarak ölü olmamızdan dolayı, duyularımızla algılanamayan kalıcı şeylerdense, görüp hissedebildiğimiz geçici şeyleri daha çok seviyoruz. Tanrı'nın görkemine ruhsal olarak kör bir halde, O'nun görkemi yerine görebildiğimiz, hissedebildiğimiz, koklayabildiğimiz, duyabildiğimiz veya tadabildiğimiz anlamsız şeyleri tercih ediyoruz. Thomas Aquinas'ın ifade ettiği gibi, "İnsan sevinçsiz yapamaz, dolayısıyla gerçek ruhsal sevinçten mahrum kaldığında, dünyasal zevklere bağımlı olması kaçınılmazdır."[6]

Tanrı'ya karşı ölü olmamıza rağmen, dünyaya karşı son derece diriyizdir. Beş duyu organımız, ruhlarımızı bu fiziksel dünyaya bağlar. Bu kötü bir şey değildir, ancak bozulmuş yüreklerimiz, ruhsal uyanış gerçekleşmediği sürece sadece beş duyuyu tatmin edecek çeşitli zevklerin peşinde koşarak, görünmez Tanrı'dan uzaklaşır.

Bu olay, Adem ve Havva'nın gözlerini Tanrı'dan ayırıp yasak olan meyveye çevirmeleriyle yaşanmıştı. Adem ve Havva, meyvenin "çekici olduğunu gördü" (Yar. 3:6) ve meşru olarak kendilerine ait olmayan şeylere göz dikmiş oldular. Adem ve Havva, acınası bir duruma geldi çünkü tek istedikleri, yasak olan o tek şeyin *sadece* tadına bakmaktı. Mutluluğun peşinde koşarken, ilk kez kederli ve

---

6 Thomas Aquinas, *Summa Theologica*, in *Great Books of the Western World*, vols. 19–20, çev. Fathers of the English Dominican Province, rev. Daniel J. Sullivan (Chicago, Ill.: Encyclopedia Britannica, 1952), II-II, q. 35, art. 4, ad. 2.

perişan hale düştüler. Tanrı'yla olan ilişkileri bozuldu ve bu ayrılık hem onlara hem de tüm insanlığa memnuniyetsizlik getirdi. O zamandan beri insanlık perişan bir halde ve çok uzun zaman önce kaybolmuş olan mutluluğun peşinde koşuyor. Bu dünyanın sığ görkemiyle kör olmuş insanlar, Tanrı'nın görkemini göremiyorlar.

Görmek, tatmak, hissetmek, koklamak ve işitmek bedenin arzularıdır, ancak bunlar yüreklerimizin o şiddetli arzusunu hiçbir zaman söndüremezler. "Göz görmekle doymuyor, kulak işitmekle dolmuyor" (Vai. 1:8) çünkü dünyadaki bu duyusal şeyler, ruhun özlemini gidermek amacıyla tasarlanmamıştır. Bunlar bedenlerimize her ne kadar yoğun zevkler yaşatabilseler de, bizi içsel ve kalıcı mutluluğun kaynağı olan Tanrı'ya ulaştıramazlar. Dahası, bedenin arzuları için yaşamak, bizi bu arzulara daha da aç bırakır. Mutluluğu dünyasal şeylerde ne kadar çok ararsak, dünyaya yönelik memnuniyetsizliğimiz de o kadar artar. Gözümüz asla doymaz (Özd. 27:20).

Örneğin pornografi her ne kadar tatmin edici görünse de, sonrasında içimizde daha da derin bir ateş ve tatminsizlik bırakır sadece. Bu dünyanın sunduğu zevkler, tıpkı tuzlu su içmek gibi, bizi yalnızca daha da susatır. Ateşe yağ fırlatmak, alevleri yalnızca daha da büyütür ve bizler dünyasal arzularımızı besleyerek sonu gelmez açlığımızı yalnızca daha da arttırmaktayız.

Ama en kötüsü bu değil. Günahın zevki birkaç dakika sürer ama acı dolu sonuçları süre tanımazdır. Kredi kartını cihazdan geçirmek zevkli olsa da, faturayı ödemek keyifli değildir. Rock 'n' roll yaşam tarzı görünüşte heyecan verici gelebilir ama ışıklar sönüp hayranlar eve döndüğünde, geriye bağımlılık ve yıkılmış yuvalar kalır. Paslı olta çengeli, her zaman parlak yemin arkasında gizlidir. Yemin keyfini oltaya takılmadan çıkarabileceğimizi düşünürüz. Uyuşturucunun keyfini bağımlı olmadan çıkarabileceğimizi düşünürüz. Ancak o keyif anı, çok geçmeden kalıcı bir yara izine dönüşür. Gerçekten de uzun vadede "hainler yolu çetindir" (Özd.

13:15 – Kitab-ı Mukaddes çevirisi). Neyin peşinde olursak olalım, Mesih'i reddettiğimiz sürece, anlık zevkleri kalıcı mutluluğa tercih ediyoruz demektir.

Bencillikte Bulunmaz

Zevk için yaşamak, kişinin kendisi için yaşaması demektir. Bedenin arzuları yalnızca bedeni tatmin etmek ister ve bencilliğin kibir, açgözlülük ve kıskançlık gibi insanın benliğinden doğan işlerde kendini göstermesi bu sebepledir. Birbirimizle tartışmalara girmemizin, kavga etmemizin ve savaşlar yapmamızın sebebi de budur (Yak. 4:1). Çocuklar oyuncak kutularında binlerce Lego parçası dururken, neden bir parça için tartışırlar? Hırsızlar neden çalarlar? Eşler neden birbirini aldatır? İnsanlar birbirine neden zarar verirler? Çünkü sahip olmadıkları şeyi isterler. Bencil, ahlaki yönden bozulmuş ve Tanrı'nın görkemine gözleri kapanmış vaziyettedirler. Mutluluğa giden yolun, arzularını beslemek olduğuna inanırlar ama sahip oldukları kibir, açgözlülük ve kıskançlık, içlerindeki perişanlığın göstergesidir aslında.

Tanrı'dan Başka Hiçbir Yerde Bulunmaz

Memnuniyetsizliğimiz yalnızca birbirimizle kavga etmemizi değil, aynı zamanda Tanrı'yla da kavgaya tutuşmamıza sebep olur. Tanrı'nın lütfu olmadan, O'nu sevemeyiz. Tanrı'ya ihtiyacımız olsa da, O'nu istemeyiz. Gözlerimiz bu dünyanın sığ görkemi tarafından Tanrı'nın görkemine kapatılmıştır. Bu yüzden Tanrı'yı aramaya hiç hevesimiz yoktur çünkü dünyasal şeylerin peşinden gitmeyi bırakmak istemeyiz. Henry Scougal'a göre bu yüzden de "bütün insanlar mutluluğun peşinden koşarlar ama dünyanın çoğu perişanlığına devam etmektedir."[7]

---

7 Henry Scougal, "The Fourth Reflection," *The Works of Henry Scougal* içinde (Morgan, Pa.: Soli Deo Gloria, 2002), 261.

Mutluluğu bulabilmek için, onu Tanrı'da aramalıyız. Jonathan Edwards'a göre, Tanrı, "ruhlarımızın tamamıyla tatmin olacağı tek mutluluktur."[8] Aynı zamanda C. S. Lewis şöyle demiştir: "Tanrı bize kendisinin dışında bir mutluluk ve esenlik veremez, çünkü böyle bir şey yoktur."[9] Ama Tanrı'ya gidebilmek için her şeyi, hatta kendimizi bile geride bırakmalıyız (Mat. 19:29). Bütün yüreğimizle, bütün aklımızla ve bütün gücümüzle Tanrı'nın peşinden gitmeliyiz.

Sorun da aslında budur. Bencilliğimiz, aptalca putlarımızdan vazgeçmemize müsaade etmemektedir. Ölüm kaçınılmaz olsa bile, sonsuz mutluluğu Tanrı'da bulmaktansa, on dakikalık bir zevki tercih ederiz. Elimizde tutamayacağımızı bildiğimiz şeyleri teslim etmektense, sonsuza dek perişan olmayı tercih ederiz. C. S. Lewis şöyle demiştir: "Rabbimiz, arzularımızı çok güçlü değil, çok zayıf buluyor olmalı. Bizlere sonsuz sevinç sunulmaktayken, bizler içkiyle, seks ve ihtirasla aylaklık eden gönülsüz yaratıklarız, tıpkı deniz tatili fırsatının ne anlama geldiğini hayal edemediği için, bataklıkta çamurdan pastalar yapmaya devam etmek isteyen bilgisiz bir çocuk gibi. Gereğinden çok daha kolay bir şekilde hoşnut ediliyoruz."[10]

Bir keresinde elleri insan elini andıran rakunların, tahta bir kutunun içine parlak bir obje yerleştirilip kutuya küçük bir delik açılarak, tuzağa düşürülebileceklerini duymuştum. Bunun sebebi, rakunların meraklı olması. Böyle bir mekanizmayla onları yakalayabilmek için, açılan deliğin rakunların ellerini içine sokabileceği kadar geniş olması gerekiyor. Ama delik, aynı zamanda rakunla-

---

8 Jonathan Edwards, "The True Christian's Life a Journey towards Heaven," *The Works of Jonathan Edwards* içinde*, Volume 17, Sermons and Discourses, 1730–1733*, ed. Mark Valeri (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1999), 437; *The Works of Jonathan Edwards Online*, edwards.yale.edu.

9 C. S. Lewis, *Özde Hristiyanlık*, 2. Baskı, (Haberci, 2014), 56.

10 C. S. Lewis, *The Weight of Glory: And Other Addresses* (New York: HarperOne, 2001), 26.

rın objeyi yakaladıktan sonra ellerini geri çıkaramayacakları kadar da dar olmalı. Eğer rakunlar objeyi bırakırlarsa, ellerini delikten tekrar çekip kurtulabilirler. Ancak rakunlar yalnızca meraklı değil, aynı zamanda inatçılar.

Bizler de böyleyiz. Ahmakça elimizdeki altını bırakmayı reddediyoruz ve bu yüzden de kendi perişanlık çemberimizin içerisinde sıkışıp kalmaya devam ediyoruz. Zengin ve genç yönetici, Mesih'i takip etmek istedi ama varlığını bırakmak istemedi. Sahip olduğu bolluk onda kalmış olsa da, oradan yoksul ve üzgün bir şekilde ayrıldı (Mar. 10:22). Tutmaya çalıştığınız şey nedir? O şey her ne ise, buna değmez. Onsuz mutlu olamayacağınızı düşünüyor olabilirsiniz ama o sizi mutluluktan alıkoyan asıl şeydir.

Her bir puttan vazgeçilmelidir çünkü iki efendiye kulluk edilemez. Mesih, birini sevmenin, ötekinden nefret etmek olduğunu söylemiştir (Mat. 6:24). Bu demektir ki hazinemiz bu dünyaysa, Mesih'e değer veremeyiz. Mesih şunu da söylemiştir: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır" (Mat. 16:24-25). Henry Scougal'a göre "Dünya sevgisi ve Tanrı sevgisi, bir terazinin iki kolu gibidirler; biri düşerken, diğeri yükselir."[11] Putlarımızın ne kadar boş olduğunu görene dek onlardan vazgeçemeyiz. Charles Spurgeon'ın söylediği gibi, "Yaratan'ın değerini, bizlere geri kalan her şeyin boş olduğunu anladığımız an kadar öğreten başka bir şey yoktur."[12]

Eğer bu dünya için yaşarsak, dünyadan memnun olmamaya da devam ederiz. Boş ve tatmin etmeyen şeyler uğruna yaşıyorsak, tatmin olabilmek imkânsızdır.

---

11 Henry Scougal, *İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı*, (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2020), 71.

12 Charles Spurgeon, *Evening by Evening*, revised and updated by Alistair Begg (Wheaton, Ill.: Crossway, 2007), 339.

Ancak mutluluğumuz Rab'deyse, işte o zaman, Tanrı'nın bizlere bahşettiği fiziksel bereketlerin tadını tam anlamıyla çıkarabiliriz.

Her şeyi Tanrı'ya teslim etmiş olan insanlar, akşam yemeğinde bifteğin de sosisli sandviçin de tadını çıkarabilirler çünkü azla da çokla da mutludurlar. Kral Süleyman, kötülerin hep ihtiyaç içerisinde olduklarını (Özd. 10:3), ancak doğru kişilerin ise onlara yetecek kadarına sahip olduklarını söylerken şüphesiz haklıydı (Özd. 13:25).

Bu dünyanın sunduğu şeylerden tam anlamıyla keyif alabilmenin tek yolu, bu şeyler olmadan da mutlu olan bir yüreğe sahip olmaktır. İnsanın hayatı dünyasal şeylere bağlı olmadığında, bu şeyler de artık kişi için bir lanet olmamaya, tam tersine bir bereket olmaya başlar. Henry Scougal'ın ifade ettiği gibi:

> Tanrı'dan zevk alanlar, her durumda zevk bulurlar. Geçici zevkler, onlarda ilahi iyiliği tadıp onları Tanrı'nın sevgisinin işaretleri olarak gördüğümüzde daha da zevk verici olurlar.[13]

Örneğin Elçi Pavlus, perişan bir durumda olmak için gereken her sebebe sahipti. Ancak hapiste olmasına ve yaşamaya devam edip etmeyeceğini bilmemesine rağmen seviniyordu (Flp. 1:18). Bunun sebebiyse, onun sevincinin temelinde kendisinin, dünyadaki durumların ya da dünyasal zevklerin değil, Tanrı'nın bulunmasıydı. Kalıcı memnuniyetin püf noktasının Tanrı'nın görkemi için yaşamak olduğunu anlamıştı (Flp. 4:11-12).

Pavlus için geçerli olduğu üzere, bizler de yalnızca "benim için, yaşamak Mesih'tir" diyebiliyorsak, aynı zamanda "ölmek kazançtır" diyebiliriz (Flp. 1:21).

---

13 Henry Scougal, *İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı*, (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2020), 43.

Her şeyi, hayatlarımızı bile kaybedebiliriz ve hâlâ sevinç duyarız. Hazinemizi göklere yerleştirdiğimizde, yeryüzündeki hiçbir durum sevincimizi bizden çalamaz (Mat. 6:20). Ne sağlık, ne hastalık, ne zenginlik, ne fakirlik, ne yaşam ne de ölüm içimizdeki gerçek mutluluğa leke sürebilir.

Mutlu musunuz? Değilseniz, her şeyi Mesih'e devredin. Eğer Hristiyan değilseniz, gözlerinizi Rab İsa'ya çevirmeyi reddettiğiniz sürece asla aradığınız sevince kavuşamayacaksınız. Ama eğer Hristiyansanız, memnuniyetsizliğiniz, gözlerinizi Mesih'ten ayırmaktan kaynaklanmaktadır.

Ne olursa olsun, benliğimizi her gün çarmıha germeli ve bütün arzularımızı Mesih'in Rab'liğine teslim etmeliyiz. Bizden asla alınamayacak olanı bulmak için maddi durumumuzu, kariyerlerimizi, evliliklerimizi ve hatta hayatlarımızı O'na bırakmalıyız. Bizler de Henry Scougal gibi düşünerek şu şekilde dua etmeliyiz: "Eminin Tanrım, eminim ki, dünyevi ve yozlaşmış tutkularım öldürülmedikçe, ruhumdaki kibir ve boş şeyler boyunduruk altına alınmadıkça ve dünyayı cidden küçümseyip kendimi bir hiç olarak görmedikçe, asla mutlu olamayacağım."[14]

Yalnızca hayatlarını tamamıyla Rab'be teslim edenler, tarifsiz ve görkem dolu bir sevinç bulurlar. Püritan William Gurnall şöyle bir uyarıda bulunmuştur: "Sürekli çıkar, zevk ve şerefe yönelen gözlere veya Mesih'in ya da göğün altında yer alan şeylere dikkat edin. Edin ki bunlar peygamberlerin şarap ve kadınlar için yaptığı uyarılardaki gibi yüreklerimizi, yani bizdeki sevgiyi alıp götürmesin. Nitekim sevgimiz bizden alınırsa, Mesih için çok az bir yüreğimiz kalır."[15]

---

14 Henry Scougal, *İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı*, (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2020), 52.

15 William Gurnall, *The Christian in Complete Armour* (Edinburgh: Banner of Truth, 1995), 1:18.

Sonuç

Sonuç olarak, mutluluk arayışımıza çözüm nedir? Çözüm, bizleri tatmin etmeyen şeyler için çalışıp didinmekte yatmaz (Yşa. 55:2). Aksine, gerçek tatmini yalnızca Mesih'i bütün yüreğimizle aradığımızda bulabiliriz (Yer. 29:13). Mesih hazinemiz, uğraşımız, her şeyimiz olmalıdır. Mesih'i bulanlar, O'nun yeterli olduğunu görürler. Yalnızca Tanrı'nın saf görkemi yüreklerimizdeki o deliği doldurabilir. Mutluluğu arayacak şekilde tasarlanmışızdır ama mutluluk yalnızca Tanrı'da bulunur. Tanrısı RAB olan insana ne mutlu (Mez. 33:12)!

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. *Mutluluğu* nasıl tanımlardınız?

2. Mutluluk neden içimizde bulunmaz?

3. Mutluluk neden maddecilikte bulunmaz?

4. Mutluluk neden fiziksel zevklerde bulunmaz?

5. Mutluluk neden yalnızca Tanrı'da bulunur?

3

Amacın

Peşinde

Hiçbir yeni gün bu kadın için dünden farklı değildi. Günlerce ve yıllarca aynı şeyi yaptı. Gece huzursuz bir uykunun sonrasında yatağından çıkar, oturma odasındaki koltuğuna yürür, televizyonu açar ve uykuya dalmayı beklerdi. Aynı döngü diğer gün de kendini tekrarlardı. İki yıl boyunca yaklaşık olarak ayda bir kez onu ziyaret ettim.

Ben ve pizza kuryesi dışında onu görmeye giden başka hiç kimsesi yoktu. Yalnız yaşıyordu, arkadaşı yoktu ve ailesiyle de hiçbir işi olmazdı. Hayatı tek bir şeyden ibaretti: televizyon izlemek. Tahmin edebileceğiniz üzere depresif, incinmiş ve perişandı. Istırabının arkasındaki şey, hayatını boşa harcadığını kendisinin de bilmesiydi. Televizyon izlemek eğlenceli olabilir ama sonunda kayda değer bir getirisi olmaz. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse, televizyon için yaşıyor olması, onu gerçek bir amaçtan alıkoyuyordu.

Eğer hayatınız tamamıyla bundan ibaret olsa, mutlu olur muydunuz? Peki sizin hayatınız bundan ne kadar farklı? Belki televizyon hayatınızda daha az yer kaplıyor, ama hayatınızı buradakinden daha değerli kılan şey ne?

Eğer bu vaka size yeterince hüzünlü gelmediyse, sizin için bir vakam daha var. Bir keresinde bir akciğer hastalığı sebebiyle ölmekte olan bir kadını ziyarete gittim. Yaşamak için yalnızca birkaç günü kalmıştı. Ölümünden birkaç gün önce onu ziyarete gittiğimde,

gözlerimin önünde hayret verici bir şey yaptı. Bir sigara yaktı ve dumanı ciğerlerine soluk borusundaki delikten çekti.

Sigaranın onu ölüme götürdüğünü bilerek, ona sigara içmeyi neden bırakmadığını sordum. Bana dürüst ama acıklı bir cevap verdi: "Uğruna yaşayacağım başka bir şey yok." Hayattaki amacı sigara içmek olduğundan, sesindeki hüznü ve gözlerindeki umutsuzluğu görebilirdiniz. Uğruna yaşadığı şey, onu öldüren şey olmuştu.

Ne üzücü, ama durum birçok insan için böyle. Belki sigara içmek için yaşamıyoruz ama geçici zevkler için yaşamanın bundan ne farkı var? Ölüm döşeğindeyken geriye bakıp, o ana kadar izlemiş olduğumuz bütün filmlerle ve tüketmiş olduğumuz cipslerle gurur mu duyacağız? Elçi Pavlus şöyle yazar, "Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek içecek sorunu değildir" (Rom. 14:17) veya televizyon izlemek de değildir.

Amaç olmadan hayat anlamsızdır ve anlamsız bir hayat düşüncesine katlanamadığımız için, hepimiz bir amaç arzularız. Hayatlarımızın bir anlamı olduğunu bilmek isteriz. Yalnızca anlam aramayız, aynı zamanda kendi değerimizi kendimize ve başkalarına kanıtlamak isteriz. Hayatlarımızın bir değeri olduğunu, televizyon izlemekten ya da sigara içmekten çok daha değerli olduğunu bilmeye ihtiyacımız vardır. Uzayda boşuna yer kaplamadığımızı bilmek isteriz. Önem taşıyan bir hayat isteriz. Hoşumuza gitsin veya gitmesin, anlam ve amaç arayışı hepimizin içindedir.

Anlamı Yaptıklarımızda Aramak

Hepimiz yaptığımız şeylerde kimliğimizi ve amacımızı bulmaya çalışırız. Mesleklerimizin bizim kim olduğumuzu tanımlamaması zordur. Ben kimim? Bu soruya verdiğimiz "Fizik öğretmeniyim" veya "Sanatçıyım" gibi cevaplar, bir anlamda bizim kim olduğumuzu tanımlamaktadır. Kendi kimliğimizi ve değerimizi yaptıklarımızda aramamız da bu yüzdendir. Bu baştan sona kötü bir şey

değildir, ancak mesleğimiz ne olursa olsun, hiçbir meslek bize nihai bir amaç sunamaz. Nihai amacı yalnızca Tanrı'da bulabiliriz.

Ancak Tanrı için yaşamayı reddettiğimizde, geriye uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmadığını öyle ya da böyle fark ederiz. Eğer Tanrı, Alman filozof Nietzsche'nin iddia ettiği gibi öldüyse, neticesinde insanın amacının da öldüğünü söylememiz gerekir. Fransız Nobel Ödülü sahibi Albert Camus, Kral Süleyman'ın uzun yıllar sonunda vardığı sonuçla da paralel olarak (Vai. 1:12-18), hayatın boş olduğunu belirtmiştir. Camus, *Sisifos Söyleni* adlı felsefi deneme yazısında, insan hayatını, dik ve gittikçe daha da dikleşen bir dağda, ağır bir kayayı taşıma göreviyle lanetlenmiş olan Sisifos'un mitolojik hikâyesiyle karşılaştırmıştır. Hedefine ne kadar yaklaşırsa, hedefe giden yol da daha çetin bir hale gelmektedir, ta ki en sonunda gerçekleştirilmesi imkânsız olana dek. Kaçınılmaz olarak iri kaya, yolculuğun bir noktasında sırtından düşer ve dağın aşağısına doğru yuvarlanır. Çaresizce etrafına bakınan Sisifos, kayayı almak için aşağıya doğru inerken, bu hayatta payına düşenin, aynı süreci sonu gelmez bir şekilde tekrar etmek olduğunun farkına varır.

Belirli bir sebep veya motivasyona sahip olunduğunda, zorlu işlerin altından kalkılabilir ama yapılan iş anlamsız bir hal alırsa, geriye sadece ümitsizlik kalır. Hayat ve bütün o zahmeti hiçbir işe yaramaz. Yarın için yaşar ve umut ederiz ama yarın bizi sadece ölüme daha da yaklaştırır.

Örneğin yaralı bir deniz aslanına sağlığına kavuşabilmesi için aylarca bakım sağlamış olan eylemci bir grup insan, kendileriyle sonrasında son derece gurur duymuşlardır herhalde. Bu deniz aslanının okyanusa geri bırakıldığı o büyük günü hatırlıyorum. Kameraların ve seyircilerin hepsi, o gün desteğini gösterebilmek amacıyla sevgili deniz aslanı için oradaydı. Ama serbest bırakıldıktan sonraki saniyeler içerisinde, deniz aslanı bir köpek balığı tarafından yutulunca bütün alkışlar durdu ve ortamı sessizlik bürüdü. Dışa-

rıdan bir kurtuluş anıymış gibi görünen şey, mutlak bir yenilgiye dönüştü.

Ancak burada deniz aslanının bakımı için gösterilen boşa gitmiş çaba, insanlık olarak gösterdiğimiz bütün emeği ortaya koyar niteliktedir. Yalnızca çabalarımız bize bu hayatta biraz daha zaman satın alabilsin diye, evlere tadilatlar yapar, yolları düzeltir ve hayatlar kurtarırız. Yaptığımız her şey yakında bozulacak ve sonsuza dek unutulacak.

Bazı insanlar kendisini televizyon izlemeye, bazılarıysa kariyerlerine adamıştır. Ama başarılı bir hayat, sonunda yok olacak bir şeyleri başarmakla ilgili değildir. Er ya da geç bütün deniz aslanları ölecektir. Demek istediğim şu ki, bir kez emeğimizin karşılığının yapacağımız yatırıma değmeyeceğini anladığımızda, emek göstermeye yönelik motivasyonumuz da kalmayacaktır. Peki, Camus tarafından da belirtildiği gibi, hayat eğer anlamsızsa, neden yaşayalım ki?

Birçok insan pes edip tembelliğe teslim olmaya meyillidir. Ama tembellik, değersizlik hissimizi yalnızca daha da arttırır. Tembel olmak kolaydır. Tek yapmamız gereken hiçbir şey yapmamaktır. Çok kez spor salonuna girdim ve kendime "Bugün pek havamda değilim" diyerek arabama geri döndüm. Kanepede oturmak, patlamış mısır yemek ve biraz televizyon izlemek eğlencelidir. Ayrıca ara sıra uyuyakalmayı da kim sevmez?

Rahatlatıcı birkaç günlük bir tatil faydalıdır ama ardı ardına günlerce hiçbir şey yapmamak bize kendimizi değersiz hissettirir. Aylaklık etmek o an için kolay ve keyiflidir ama sonrasında kendimizi boşlukta hissetmemize sebep olur. Bir kutu tatlı çörek yemek ve uzanmak zevklidir ama günün sonunda birkaç ekstra kalori ve pişmanlık dışında elimizde ne yaptığımızı gösterecek hiçbir şey olmaz (Özd. 6:9-11).

Tembellik, zorluklarla kazanılmış olan paramızı gereksiz şeylere savurmak gibidir. O an için eğlenceli gelir ama sonrasında bir müşteri pişmanlığı yaşayarak, paramızı ve zamanımızı daha bilgece kullanabilmiş olmayı dileriz. Fazla uyumak ve birkaç yüz dolar harcamak bir yana, ya tamamıyla hayatlarımızı boşa harcıyorsak? Tanrı bize sunduğu kaynaklarla ne yatırımlar yaptığımızı bize sorunca O'na diyeceğiz?

Yirmili yaşların ortalarında hala ailesiyle yaşayan ve bütün gün bilgisayar oyunları oynayan birçok erkeğin kendilerini acınası hissettiklerine hiç şüphe yok. Sahip oldukları en güzel duyguyu çok kısa sürede 9. seviyeye ulaştıklarında yaşıyorlar. Aynı şekilde evde yatıp dondurma yiyen ve bütün gün pembe dizi izleyen kadınların da kendilerini işe yaramaz hissettiklerine hiç şüphe yoktur.

Colorado'da kayak yaparken, her gün kayak yapabilsin diye Breckenridge'e taşınmış genç bir adamla tanıştım. "Ben senin anca tatillerde yaşayabileceğin bir hayatı yaşamak istiyorum" gibi laflarla böbürlendiğini hatırlıyorum. Kıskanacağımı düşünse de aslında oradan onun için üzülerek ayrıldım. Kesin müthiş zaman geçirecek tabii ama fikrini değiştirip bir iş bulmadığı sürece, zaman geçirmek bu hayattaki tek başarısı olacak.

Onca zorlu antrenmanın ve rakiplerini alt etmenin ardından galibiyet heyecanını yaşamaktansa, artık atletler, bir katılım madalyası alıyor ve mağlubiyetin acısından kurtulmuş oluyorlar. Herkes galip gibi. İçinde yaşadığımız kültür, sıkı çalışanlara emeğinin meyvesini sunmaktansa, varlıklıdan çalıp çalışmayı reddedenlere veriyor.

Tembelliği ödüllendirmenin hiç kimseye faydası dokunmaz. Tanrı şöyle der, "Çalışmak istemeyen yemek de yemesin" (2.Se. 3:10). Kendi ellerimizin emeğiyle çalışmalıyız (1.Se. 4:11) çünkü Tanrı bizleri tembel olalım diye yaratmamıştır. O başından beri bizi çalışmamız, sıkı çalışmamız için yaratmıştır (Yar. 2:15).

Adem ve Havva'ya bahçede sorumluluklar verilmişti. Hayat yiyip içmekten ve mutlu olmaktan çok daha fazlasıdır. Tanrı insanlara yerine getirmeleri gereken sorumluluklar vermiştir ve bu sorumluluklar da insanlara anlam ve amaç sağlayarak gerçekleştirmeye değer şeyler sunmaktadır. Çalışmak bizlere bir amaç katar. Şahsen her ne kadar ertelesem de, bahçe işlerini severim. İyi bir iş çıkarmaktan gurur duyarım. Yürüdüğümüz kaldırıma taşan çimleri ve bahçemizdeki çalıları biçer, evimizin çevresinde ve arka bahçemizde çim biçme makinesiyle dolaşırım. İşim bittiğinde yorgun olsam bile, sonucun ne kadar güzel olduğunu görmek bana iyi hissettirir. Bir şeyi başardıktan sonra gece yastığa başımı koymak ise çok daha iyi hissettirir. Dahası, iş ne kadar zorlu ve çetinse, hissettiğimiz başarı duygusu da o kadar büyüktür. Arkansas'taki en yüksek dağ olan Nebo Dağı'na tırmanmak, Everest Dağı'na tırmanmakla aynı şey değildir. Disiplinli bir yaşam sürmek zor olsa da, rahat bir yaşam sürmekten çok daha ödüllendiricidir. Bu nedenle yarım gücümüzle değil, var gücümüzle çalışmalıyız (Vai. 9:10, Kol. 3:23).

Depresif insanlara psikolojik olarak en çok yardımcı olacak şey, bu kişilerin kendilerini ve problemlerini düşünmeyi bırakarak ihtiyaç içerisinde olan insanlarla ilgilenmeleridir. Bütün gün televizyon izlediğini söylediğim arkadaşım, öğütlerime hiç kulak vermedi. Asla egzersiz yapmak için dışarıya çıkmadı, ailesiyle tekrardan görüşmek için çaba göstermedi ve hiçbir zaman anı yaşamaktan daha önemli bir şeyin peşine düşmedi. Bu yüzden de yalnızca koltuğunda değil, perişanlığı içerisinde de sıkışıp kaldı.

Hayatta çiftçilik, inşaat işçiliği, işletmecilik veya ev hanımlığı gibi pek çok iyi meslek vardır ancak Tanrı'nın görkemi için yapılmayan her iş yok olup gitmeye mahkûmdur. Yaptığımız şey insanlara ölümümüzden sonra bile fayda sağlar nitelikte olsa da, bu da er ya da geç yok olacak ve yalnızca Mesih uğruna yapılan şeyler sonsuza dek kalacaktır.

Tanrı'nın görkeminden yoksun bir hayat, boşa gitmiş bir hayattır. Her bir hayatın bir anlamda değerli olduğu doğrudur. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olmak, insan hayatına değer katar ancak tam da bu içsel değerden ötürü, boşa gitmiş bir hayat Tanrı'nın gözünde daha da günahlı bir hale gelir. Eğer Tanrı için yaşamıyorsak, içsel değerimiz boşa gider. Tanrı'nın görkemi için yaşamayanlar, varlık içerisinde doğup da iflasa batanlar gibi değersizden de daha değersizdir ve hiç doğmamış olmaları onlar için daha iyi olurdu (Mat. 26:24).

Anlamı Sahip Olduklarımızda Aramak

Tanrı'nın onayı için yaşamıyorsak, bize kalan tek seçenek bu dünyanın onayını aramak olur (Yu. 12:42-43). Elbette bir şekilde onaylanmak isteriz. Bu kötü bir şey değildir, ancak Tanrı'yı hoşnut etmeyi umursamadığımız sürece onayı da başka yerlerde ararız.

Reddedilmek ve onaylanmamak acıdır hatta akran baskısına kurban gitmek de bu yüzden kolaydır. İnsanlardan gelen övgüyü severiz çünkü önemli hissetmek isteriz. Kim hoşlanılmaktan hoşlanmaz ki? Kim takdir edilmek istemez? Ben şahsen istediğimi biliyorum. Diğer insanların fikirlerini fazlasıyla önemsediğimiz için, kendimizi diğer insanlarla aşık atarken bulmamız kolaydır. Havalı şeylere sahip insanları kıskandığımız için, havalı şeylere sahip olduğumuz zaman onların da bizi kıskanacağını düşünürüz. Dolayısıyla, diğer insanların bizi kıskandığını düşündüğümüz zaman, kendimizi daha iyi hissederiz.

Bu yüzdendir ki maddi şeylere yönelik arzumuz, çoğunlukla diğerlerinin onayını kazanma arzumuzdan doğar. Araba üreticileri bu sürecin arkasındaki psikolojiyi iyi bilirler. Neredeyse her araba reklamının amacı, bize yeni sürüşümüzü çevremizdekilere gururla gösterdiğimizi hayal ettirerek, bizde bir tatminsizlik oluşturmaktır. Reklamların odak noktası, arabanın yeni sahibinin sevincinden zi-

yade, komşuların kıskançlığıdır. Bu pazarlama şekli işe de yarıyor çünkü sonuçta kim başkalarına gururla göstermek üzere bir şeyler satın almayı sevmez?

Pahalı şeyler satın almanın, bizim hayatımızı daha değerli hale getireceğini sanırız. Kazancımız ne kadar fazlaysa, kendi değerimiz de o kadar fazladır veya düşünce şeklimiz bu yöndedir. Kimliğimizi sürdüğümüz araba üstünden tanımlamamızın sebebi budur. Başkaları bizi SUV aracımızı sürerken gördüğünde koltuğumuzda dik oturmamız daha kolaydır. Eğer yeni bir araç alacak durumumuz yoksa da, kendi değerimizi giydiğimiz kot pantolon üzerinden gösteririz.

Ancak bu dünyanın görkemi yavaş yavaş yok olmakta. Sonsuzluğu göz önünde bulundurduğumuzda, lüks bir SUV, hor kullanılmış ikinci el bir pikap arabadan daha mı değerli? Modacının elinden çıkmış yeni bir kot pantolon, ikinci el satış mağazasından alınan yıpranmış kot pantolondan daha mı değerli? Hayır. Biz öldükten sonra sürdüğümüz arabanın veya giyip kasıla kasıla yürüdüğümüz kot pantolonun modelinin hiçbir önemi kalmayacak.

Rab İsa Mesih bizleri şu şekilde uyarmıştır, "Dikkatli olun! Her türlü açgözlülükten sakının. Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir" (Luk. 12:15). Örneğin Jane Parks adındaki İskoç genç bir kız, milyon euro değerindeki lotoyu kazanmış ve feci şekilde şanslı olduğunu düşünmüştü. Ancak dört yıl sonra –kendisine bir ev, mor bir Range Rover ve bir Chihuahua köpek aldıktan sonra– şöyle söylemiştir:

> Bazı zamanlar lotoyu kazanmak hayatımı mahvetmiş gibi geliyor. Hayatımın on kat daha iyi olacağını düşünmüştüm ama on kata daha kötü. Birçok gün keşke param olmasaydı diyorum.
>
> Şöyle diyorum kendime, "Lotoyu kazanmasaydım, hayatım

> çok daha kolay olurdu." İnsanlar bana bakıp şöyle diyorlar, "Keşke onun hayat tarzı, onun parası bende olsa." Ama yaşadığım stresten bihaberler. Maddi şeylere sahibim ama bunun dışında hayat boş. Hayattaki amacım ne?[16]

Jane Parks'ın hayatı "Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir" (Luk. 12:15) ayetinin gerçek bir örneğiydi.

Görkemi, mutluluğu ve kimliği sahip olduğumuz şeylerde aramak, içimizde bir boşluk duygusu yaratır. Umudumuzu çürüyen şeylere bağladığımız anda, görkemimizin, mutluluğumuzun ve kimliğimizin de çürüdüğünü görürüz. Evimiz, arabamız veya kot pantolonumuz ne kadar pahalı olursa olsun, bunların yalnızca Tanrı'da bulabileceğimiz sonsuz görkemin ucuz birer çakması olduğunu ister istemez biliriz.

Anlamı Kim Olduğumuzda Aramak

Değer ve görkem elde edebilmek adına, bir tür dışsal onay ararız ve eğer bu onayı yaptıklarımızla veya sahip olduklarımızla kazanamıyorsak, kim olduğumuzla kazanmaya çalışırız. Değeri, yaptığımız veya sahip olduğumuz şeylerde bulamıyorsak, onu sadece yaşıyor olmamız gerçeğinde bulmaya çalışırız.

Bir su birikintisinde kendi yansımasını görüp kendisine aşık olan Narkissos gibi, amaç ve kimliğimizi kendi görüntümüzün sığ yansımasında bulmaya çalışırız. Başkalarını kendimizi sevdiğimiz gibi sevmektense, başkaları bizi kendimizi sevdiğimiz gibi sevsin isteriz.

Kendi kendimize şöyle düşünürüz, "Böylesine çekici ve hoş biriyken, insanların övgüsünü kazanmak için Everest Dağı'na tır-

---

16 Catriona Harvey-Jenner, "A 17-Year-Old Girl Won the Lottery, But Says It 'Ruined Her Life,'" Yahoo! Lifestyle, Erişim adresi (Ocak 15, 2017): https://www.yahoo.com/style/17-old-girl-won-lottery-133614023.html.

manmama gerek yok. Önemli hissetmek için neden önemli bir şey yapayım ki? Yalnızca ben olmak bile tüm dünyanın beni takdir etmesi için yeterli olmalı. Tanrı da beni olduğum gibi sevmiyor mu? Ben kendimi olduğum gibi sevdiğimi biliyorum!"

Böylelikle harika bir şeyi başarmak için çok çalışmaktan, kayda değer hiçbir şey yapmadan kendimizi göklere çıkarmaya çalışmaya geçmiş oluyoruz. Ama kendini beğenmiş insanlardan hiç kimse hoşlanmayacağından dolayı, böbürleniyormuş gibi görünmeden dikkatleri kendimize çekmeyi öğrenmişizdir. "Huzurlu" etiketiyle bir özçekim paylaşmak gösterişçi değildir. Başkalarının bizim hakkımızda söylediği güzel şeyleri retweet yaptığımızda bu övünmek olmaz. İnsanın bu şekilde kendi reklamını yapması, dikkatleri üzerine toplar ve bu sığ övgüler bağımlılık yaratır. Sahne ışıkları birazcık bile olsa bize yöneldiği zaman, bir adım geri atıp gölgelerin arasında gözden uzak kalabilmek zordur.

Sosyal medya üzerinden gördüğümüz ilgiye bağımlı hale gelmek kolaydır. Tüm dünyanın nerede öğle yemeği yediğimizi bilmeye can attığını düşünerek hayatımızın her bir detayını paylaşmaya meyilliyizdir. Profil fotoğrafı çekimi olarak başlayan şey, haftalık veya belki günlük özçekimlere dönüşmüştür. Ayrıca eğer bugünkü özçekimimiz dünkü özçekimimiz kadar "beğeni" almadıysa, hayal kırıklığı yaşarız. Bir şekilde kişisel değerimiz zedelenmiş gibidir.

Ne yazık ki bütün oklar, hayatta gerçek bir amacımızın olmadığını göstermekte. Övgüye değer hiçbir şey yapmadan, sığ onay arayışındayız. Bir tür onaylanma peşindeyiz çünkü bilinçaltımızda hayatlarımızı boşa harcadığımızı biliyoruz ve olduğumuz kişiden mutlu değiliz.

Amaç Yalnızca Tanrı'da Bulunur

Yine de bütün dünyanın onayını kazansak bile, bu bize nasıl bir kalıcı değer katar? Cehennemdeki insanların birbirine övgüler dizdiğini mi düşünüyoruz? Nobel Barış Ödülü'nü kazanmanın bize kalıcı bir teselli olacağına mı inanıyoruz? Değerimizin gerçekten de başka insanların saçma ve değişken fikirlerine bağlı olduğunu mu zannediyoruz?

Oysaki asıl sorun, onay görme ihtiyacı değildir. Hatta içimize bu ihtiyacı Tanrı yerleştirmiştir. Onay görmeye ihtiyaç duyarız ama Tanrı tarafından O'nun onayını aramak için tasarlanmışızdır ve yalnızca O'nun onayı bizlere kalıcı bir değer katabilir. Eğer Mesih'e sahip olmaya çalışıyorsak, değeri, sahip olduğumuz şeylerde aramak da bir sorun olmaz. Eğer Mesih'e sahipsek, her şeye sahibizdir. Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsanmış olmamızdan dolayı, Mesih artı hiçbir şey, her şeye eşittir. (Ef. 1:3).

Görkemi kişisel değerimizde veya çürüyen maddi şeylerde aramak zorunda değiliz. Özel tasarım takım elbiseler ve pahalı mücevherler güzeldir ama bizlere gerçek bir onur ve değer bahşetmek söz konusu olduğunda beş para etmezler. Gerçek değer –arzuladığımız o saf görkem– yalnızca Tanrı'yı tanımaktan gelir. "Bir çift Air Jordan 4 ayakkabısına sahibim" demek ile "Ben Tanrı'ya aitim ve O da bana" diyebilmek arasında çok büyük bir fark vardır. Tanrı'yı tanımak –O'nun arkadaşı olmak– övünç duyabileceğimiz tek şeydir çünkü yalnızca bu, bize gerçek bir kimlik ve amaç sağlar (Mez. 62:7). Benzer şekilde, bu övünç kendimizle değil, ancak sadece ve sadece Mesih'le övündüğümüzde bulunabilir (1.Ko. 1:31). Tanrı'nın söylediği gibi, "Beni tanımakla övünsün övünen" (Yer. 9:24).

Tanrı'nın görkemi için yaşamak köylülere sonsuz değer kazandırırken, kişinin kendi görkemi için yaşaması kralların bile hayatını değersizleştirir. Yalnızca Mesih uğruna sürdürülen bir yaşam bize gerçek bir amaç sunar. Tanrı'yı hoşnut etmek üzere yapıldığında,

mutfak zeminini silmek gibi küçük işler bile sonsuz bir değer kazanır (Ef. 6:6).

Bir Fortune 500 firmasının Genel Müdürü olmayabilirsiniz ancak mesleğiniz, onu Tanrı'ya onur ve yücelik kazandıran bir şekilde icra ettiğiniz takdirde soylu bir meslektir. Yiyip içmek bile, eğer Tanrı'ya şükranla yapılıyorsa, size sonsuz görkem kazandırır (1.Ko. 10:31). Bir ev hanımı dünya tarafından fark edilmediğini, kendi ailesinden takdir görmediğini ve Tanrı'nın krallığında çok küçük bir değere sahip olduğunu düşünse bile, yaptığı her şeyi Tanrı'nın görkemi için yapmaya çalıştığında, hayatı kalıcı öneme sahiptir. Ünlü bir film yıldızı gibi bu dünyada birinci olanlar, bir sonraki hayatta sonuncu, gözlerden uzak olan ev hanımları gibi sonuncu olanlarsa, birinci olacak (Mat. 20:16).

Dahası Tanrı, Rab'bin adıyla verilen bir bardak soğuk suyu bile unutmayacaktır (Mat. 10:42). Gösterdiğimiz her iyi eylem bizi sonsuzluklar boyunca takip edecektir (Va. 14:13). Bu hayatta verdiklerimiz, diğerinde bize geri verilecek. Rab'bin, küçük veya büyük olsun, yaptığımız her erdemli işi içeren bir hatıra defteri vardır. Tanrı'ya ilgili aklımızdan geçen ufacık bir düşünce gibi en önemsiz görünen şeyler bile, O'nun tarafından sonsuza dek hatırlanacaktır (Mal. 3:16).

Kaymaktaşından yapılmış bir kap getiren kadın, kabı kırıp içindeki güzel kokulu yağı Mesih'in başına döktüğünde, o yağı boşa harcamış olmadı (Mat. 26:7). Aksine onun bu fedakâr eylemi, Rab tarafından sonsuza dek hatırlanacak ve takdir görecektir (Mat. 26:13). Benzer şekilde, Tanrı'nın görkemi için yapıldığında, *her şey* sonsuz değere sahiptir. İşte yalnızca bu gerçek, bize amaç sağlar.

Sonuç

Bu hayatta şimdi bile sonsuzluk için yaşayabiliriz. Kendimize gökte hazineler biriktirerek bir sonraki dünyaya yatırım yapabiliriz. Tanrı'nın görkemi uğruna yaşayabilmemiz için, ülke dışında Müjde hizmetkârı olmak zorunda değiliz. Sevgi dolu bir yürekle ve Tanrı'ya şükranla küçük şeyler yapabiliriz.

Bize amaç, anlam, değer ve kimlik kazandıran budur. Hatta hayatlarımızı *boşa harcamayacağımız* tek yol budur. Hayatlarımız, Rab'be teslim edildiği zaman anlamlı olmaya başlar ve her düşünce ve eylemimizle, sevinci Mesih'i yücelterek bulmaya çalıştıkça da anlamlı olmaya devam eder. Amaç, sonsuzluk için yaşamaktan gelir. Mesih uğruna yaşamak, insanların övgüsünü kazandırmasa da ve bu yolda dünya tarafından hor görülüp nefret edilsek bile, kıymetli Kurtarıcımız'ın şöyle dediğini duymak hepsine değecektir: "Aferin, iyi ve güvenilir köle" (Mat. 25:21). O gün gelene dek amaçla yaşarız. Rabbimiz'i hoşnut etmek için yaşarız. Sahip olduğumuz, yaptığımız ve olduğumuz her şeyde Tanrı'dan zevk almak ve O'nu yüceltmek için yaşarız. İşte yalnızca böyle bir hayat, yaşamaya değerdir.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Çalışmak neden önemlidir?

2. Amacı neden sahip olduğumuz şeylerde aramaya meyilliyizdir?

3. Amacı, kendimizi yüceltmekte aramak neden faydasızdır?

4. Amacımız neden yalnızca Tanrı'yı yüceltmekte bulunur?

4

Özgürlüğün Peşinde

Birkaç yıl önce Almanya'nın Rothenburg şehrindeki Orta Çağ Suç Müzesi'ni ziyaret ettim. Sergilenen, kurbanlarına yavaş yavaş acı çektirmek üzere tasarlanmış bütün o işkence aletlerinin arasında, benim en çok dikkatimi çeken çivili tabut olmuştu. Böylesine karanlık bir dönemde böylesine amansız bir aleti tasarlayabilmek, kötülük düşünen birinin, Şeytan'dan fikir almasıyla ancak mümkün olurdu herhalde. Bu alet tek menteşeli, Mısır'ın mumya lahitleri şeklinde ve içi dikenle kaplı bir aletti.

Böyle bir mekanizmanın içerisinde uzunca süre kaldığınızı düşünebiliyor musunuz? Yüzlerce dikenin birden vücudunuza girmeye başlaması, sizin için yeterince acı verici olurdu. Ama tabutun içerisine kilitlendiğiniz andan itibaren tek bir kasınızı bile oynatamamaya nasıl dayanırdınız? Günlerce sıkışıp aynı pozisyonda kalmaya nasıl dayanırdınız? İlk birkaç saatin sonrasında, ayaklarınız yorgun düşmeye başlardı. Sakinleşip ağırlığınızı salmanız halindeyse, dikenlerin vücudunuza daha da derin bir şekilde batmasına sebep olurdunuz. Acıdan kurtulmak adına vücudunuzun göstereceği ilk tepki, ağırlığınızı diğer yöne doğru vermek olurdu. Ancak bu da vücudunuzun diğer tarafında açılmaya başlayan kesikleri hissetmenize yol açardı.

Zihinsel olarak yaşadığınız çöküntü, çektiğiniz fiziksel acı kadar zorlu olurdu. Kollarınızı ve bacaklarınızı, kıpırdatıp sağa sola

sallama dürtüsü aralıksız devam ederdi. Sabit kalmak zorunda olduğunuzu bilirdiniz ama içiniz bir deli gibi çırpınmaya can atardı. Bu tür bir hapsedilmede, "Çıkarın beni! Çıkarın beni! Çıkarın beni!" diye haykırmaya başlardınız. Ancak serbest kalıp kalmayacağınızı hiç bilmeden, tabutun içinde kalmaya devam ederdiniz.

Böylesine bir kısıtlanma, işkencenin somut bir örneğidir. Bunun sebebi hepimizin içinde doğamızdan gelen bir özgür olma arzusunun yatmasıdır. Hepimiz özgür olmak istiyoruz. İçimizdeki çocuk açık alanda koşup ellerini havaya kaldırarak "Ö-z-g-ü-r-ü-ü-ü-m!" diye bağırmak istiyor.

Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olmamızdan dolayı, özgürlük arayışı hepimizin içindedir. Yalnızca istediğimiz şeyi istediğimiz zaman yapabilmek için, özgür olmanın görkemi ardınca koşarız. İrademizi kısıtlayan hiçbir şeyi istemeyiz. Hepimizin arzuladığı özgürlük budur.

Özgürlük Yasasızlıkta Bulunmaz

Kutsal Kitap ise, bizlere iradelerimizin günaha köle olarak dünyaya geldiğini söyler (Ef. 2:1-4). Günah, doğası gereği köleleştiricidir (Yu. 8:34). Bizi bahsettiğimiz çivili tabut gibi sarmalar ve insan yapımı herhangi bir işkence aletinden çok daha zalimdir. Çivili tabutun aksine günah, bize özgürlük vaat eder ve ruhlarımızı daha da sıkı bir şekilde sararak, sonu gelmez işkencelerle hayatlarımızı delip geçmek için, bizlere geçici yoğun bir zevk verir.

Hepimiz, bize bedenimizin isteklerini yerine getirmenin özgürlük olduğunu zannettiren günahlı bir doğayla dünyaya geliriz. Çoğunlukla eğer özgür olacaksak, istek ve arzularımızın herhangi bir kısıtlama olmadan serbest bırakılması gerektiğini düşünürüz. Özgür olabilmemiz için yasalardan, kurallardan, gözetimden, hesap vermekten ve vicdandan da uzak olmalıyızdır. Bir şeye balıklama dalıp tıka basa keyfini sürebilmeli ve hiç kimse bize hayır

diyememelidir. Eğer özgür olacaksak, benliğimiz istediği her şeyi hiçbir kısıtlama olmaksızın yapabilmelidir. Günahın bize vaat ettiği özgürlük, böyle bir özgürlüktür.

Birçok insanın "Kimse bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez" şeklinde bir tutumu vardır. Lisede bu zihniyete sahip bir arkadaşım vardı. Hiç kimse, hatta kendi annesi bile ona hâkim olamazdı. Bir keresinde bir basketbol maçı sırasında, orada kurulan bir stanttan cips alabilmesi için annesinden beş dolar istediğini hatırlıyorum. Annesi ona duymak istemediği bir şey, yani hayır demişti. Ama onun lügatında "hayır" diye bir kelime yer almıyordu. Arkadaşım kaşlarını kaldırdı ve ters bir şekilde şöyle cevap verdi: "Burada bir olay çıkarmamı istemezsin *değil mi*?" Annesi sonrasında üzüntüyle başını eğdi, çantasına uzandı ve yaramaz oğluna parayı verdi.

Görünen o ki arkadaşımın annesi, oğlu üzerindeki kontrolünü bu utanç verici olaydan çok önce kaybetmişti. Oğluysa lise dönemine geldiğinde, kendi kendini bile kontrol edemiyordu. Okulun basketbol takımındaki en iyi oyunculardan biri olmasına rağmen, koçun onu düzeltmesine dayanamadığı için bir gün antrenman sırasında öfkeyle çıkıp gitmiş ve takımı terk etmişti. Tahmin edersiniz ki liseden mezun olabilecek ve bildiğim kadarıyla sonrasında da bir meslek sahibi olabilecek öz denetimden yoksundu. Ne yazık ki onunla son konuşmamızdan birkaç yıl sonra feci bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Birçok insan bu tür bir özgürlüğün peşinden giderek anı yaşama hatasına düşer. O anki içgüdüsünün dışına çıkamayan vahşi hayvanlar gibi yalnızca kendi ihtiyaçlarını karşılamak için yaşarlar. Neye mal olacağına hiç bakmadan, o an onlar için keyifli olan şey ne ise, onu yapmak isterler. Aşağıya doğru akan bir nehir gibi her zaman en az zorluk içeren yolu seçerler.

Örneğin bir keresinde öz denetimi olmayan bir hanımefendiye para biriktirebilmesi için yardımcı olmuştum. Eline ulaşır ulaşmaz,

her ay almakta olduğu maluliyet maaşının tamamını, anlamsız bir şekilde harcardı. Sonrasındaysa kira ödemesi ve yiyecek alışverişi için hiç parası kalmadığından yakınırdı. Faturaları için gereken belli bir miktarı kenara ayırdıktan sonra, haftada otuz dolarlık bir yardım alabilmesine olanak vardı. Ancak o, çok geçmeden bu yardımı daha erken alabilmek için müracaatta bulunurdu. Bir keresinde buzlu meyve alabilsin diye parayı erkenden istemişti. Biraz karşıt durarak ona şöyle bir seçenek sundum: "Bugün yirmi dolar mı almak istersin yoksa bekleyip yarın otuz doların tamamını almak mı?"

Sanki çok basit bir soruymuşçasına, "Bugün yirmi doları almayı tercih ederim" diye cevap verdi.

Ona buzlu meyvenin ekstra on dolara mal olacağını açıkladıktan sonra bile, bunun umurunda olmadığını söyledi. İşi biraz daha zorlaştırmak istedim. "Bugün on dolar mı almak istersin yoksa bekleyip yarın otuz doların tamamını almak mı?"

Yine hemen cevapladı, "Şimdi on doları almayı tercih ederim."

Ondaki bu öz denetim eksikliğine hayret ederek şöyle sordum, "Peki ya bugün beş dolara ya da bekleyip yarın otuz dolara ne dersin?"

Buzlu meyveyi o kadar çok istemiş olmalı ki cevabı şöyleydi: "Beş doları alacağım."

Bu anlattığım kulağa ne kadar gülünç gelse de, çoğumuz bu kadından daha aklı başında olmakla övünemeyiz çünkü gırtlağımıza kadar kredi kardı borcuna gömülmüşüzdür. Yeni çıkan televizyona veya son teknolojik ürünlere hemen sahip olabilmek için yerimizde duramayız. "Buzlu meyvemizi" aldığımız sürece paramızın yetip yetmemesinin bizim için hiçbir önemi yoktur.

Elimizdeki kredi kartıyla kolayca istediğimiz şeyi istediğimiz an alabilme özgürlüğüne sahip olduğumuzu düşünürüz. Ancak benliğimizin arzularına gömülmek gerçekten de özgürlük müdür? Anı

yaşamak –beş duyu organımızın bize söylediğini yapmak– bizi gerçekten özgürleştirir mi? Hayır! Bedenimizin sözünü dinlemek eğlenceli olsa da, bizi yalnızca daha da köleleştirir. Kaybolan Oğul gibi bizler de çoğunlukla yarının mutluluğunu bugünün anlık zevkleriyle baltalarız.

Sonuç olarak, eğer yetkiye boyun eğemiyorsak, bunun sebebi, kendi üzerimizde hiç yetkimizin veya kontrolümüzün olmamasıdır. İradelerimiz, Tanrı'dan ayrı olarak, benliğimizin arzularına köledir. Özgür olduğumuzu sanabiliriz ancak bizi harekete geçirmekte olan yıkıcı tutkularımıza köle olduğumuz ortadadır. Bu, uyuşturucuya, alkole, sekse veya paraya bağımlılık olabilir ama ne olursa olsun, tutkularımız bizi rüzgârda amaçsızca uçuşan yapraklar gibi oradan oraya sürüklemektedir.

Doğuştan getirdiğimiz bencil doğamız, bize benliğimizi hoşnut etmemizi dikte eder ancak benliğimiz, zalim bir işverendir. Scougal'a göre "Kişinin kör bir şekilde kendi tutkularının denetiminde olmasından daha alçak bir kölelik olamaz."[17] Tutkularımızı ne kadar tatmin etmeye çalışsak da, asla tatmin olmazlar. Hep daha fazlasını isteriz. Var olanlar asla yetmez. Tutkularımız dünyanın sağlayabileceğinden çok daha fazlasını talep eder. Benliğimizi ne kadar beslersek, kızgın bir ateş gibi bizi o kadar yakıp tüketir.

Bencillik yalnızca doymak bilmez değil, aynı zamanda yanıltıcıdır da. Benliğimizin arzularını ne kadar çok tatmin etmeye çalışırsak, mutluluğa çok az bir şey daha kaldığı yanılgısına düşmeye o kadar devam ederiz. Neredeyse mutluluğa varmak üzereyizdir. O kadar yakınızdır ki tadı bile ağzımıza gelmeye başlamıştır. Kuyruğunu kovalayan köpek gibi, sürekli bizden kaçan şeyi kovalamaya devam ederiz. Dolayısıyla köleliğe daha çok saplanarak, benliğimize –efendimize– hizmet etmeye devam ederiz.

---

17 Henry Scougal, *İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı*, (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2020), 47.

Çırpındıkça bizleri daha da içine çeken bir bataklıktaymış gibi, özgürlük için ne kadar kıvranırsak, baskılar da bizi o kadar köleliğe götürür.

Tüm bunların en saçma yönüyse, gönüllü olarak kölelik etmemizdir. Özgürlüğün ve mutluluğun çukurun en dibinde olduğuna dair kandırıldığımız için, kendi mezarımızı kazmaktan hiç rahatsızlık duymayız. Ama kazmış olduğumuz çukur, artık bizi köleleştirmekte olan çukurdur. Günahı severek, bizi ısırmakta olan zehirli yılanı kucaklıyoruz. Bizden özgürlüğümüzü alan şey, aslında özgür olmak için ihtiyaç duyduğumuzu düşündüğümüz şeyin ta kendisidir. Günahın aldatmacası budur. Bizleri, bizi öldüren şey uğruna yaşatır.

Bir başka deyişle, kendi bencilliğimize mahkûm olmuşuz. İradelerimiz, benliğimizin arzularına itaat etmeye mahkûm. Jonathan Edwards'ın da söylediği gibi irademiz, yalnızca o anki en güçlü arzumuza göre seçim yapabilme özgürlüğüne sahiptir.[18] En güçlü arzularımız ise yüreklerimizin doğasına göre şekillenmektedir. Günahlı bir doğayla dünyaya gelmemizden dolayı, iradelerimiz de günahlı güdülerimize köledir. Mesih'te olmadığımız sürece ve iradelerimiz, yüreğimizin günahlı arzularına mahkûm olduğu sürece, duygularımızın üzerinde de kontrolümüz olmaz. Bu yüzden de eğer doymak bilmez tutkularımız tarafından kontrol ediliyorsak, duygularımıza köle olmaktan başka çaremiz yoktur.

Sorun şu ki günahlı yüreklerimiz, asla tatmin olmayan güçlü tutkulara sahiptir. Yakup 4:2 şöyle der: "Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz." Bu nedenle, asla tatmin olmamaktan dolayı yaşadığımız duygusal hayal kırıklığı, içimizi kıskançlık, dargınlık, öfke, kaygı, depresyon ve diğer farklı duygusal rahatsızlıklar gibi benliğin işleriyle doldurur (Gal. 5:19-21).

---

18 Jonathan Edwards, *The Freedom of the Will* (Morgan, Pa.: Soli Deo Gloria Publications, 1996), 5–15.

Huzur ve tatmin yoksunluğu, bizi denizdeki küçük bir sandal gibi savurarak her türlü acı duyguyla doldurur.

Dolayısıyla, hep elde edemediğimiz şeyi istediğimiz için, duygusal sorunlarımız vardır. Doğrusunu söylemek gerekirse, her şeyi kontrol etmek istiyoruz. Bozulmuş doğamız bu tür bir "özgürlük" istiyor. Hatta ve hatta, doğası gereği bencil olan insan yüreği, Tanrı olmak istiyor. Bencilliğin, evrenin Tanrısı olmak istediğini kastetmiyorum. Öyle benciliz ki her şeyle ilgilenmek de istemeyiz. Dünyanın öbür ucunda olup biten şey, bizi pek de alakadar etmemekte. Bırakalım umurumuzda olmayan şeylerle Tanrı ilgilensin. Ama bencilliğimizin içerisinde bizler, kendimizin ve bizimle bağlantısı olan veya ucu bir şekilde bize dokunan şeylerin Tanrısı olmak isteriz.

Eğer doğamız gereği bir şeyler bizim istediğimiz şekilde olsun istiyorsak, yine doğamız gereği yolumuza hiçbir şey çıkmayacağından da emin olmak isteriz. İşte içinde bulunduğumuz durumlardan veya bize karşı çıkan insanlardan dolayı hayal kırıklığı yaşamamızın, öfkelenmemizin, üzülmemizin, depresif olmamızın veya kıskançlık yaşamamızın sebebi de budur.

Kontrolümüzün dışında gelişen iyi veya kötü durumlar tarafından savruldukça, yukarı aşağı ve sağa sola ilerleyip dururuz. Öz denetimden yoksun olduğumuz sürece, halimiz "Yıkılmış sursuz kent gibidir" (Özd. 25:28). Her şey her an içeri girip bizi perişan edebilir. Duygularımıza köle olmaktaki sorun da burada yatmaktadır. Duygularımız, bizim kontrolümüzün dışında gerçekleşen çeşitli dışsal olaylar tarafından kontrol edilmektedir. Hayatımıza dahil olan çeşitli durumları kontrol edebilmeyi istesek bile, gerçek şu ki bu şeyleri kontrol edemeyeceğimizi biliriz. Geçmişimize yönelik depresif duygular içerisinde olabiliriz ama geçmiş, değiştirebileceğimiz bir şey değildir. Geleceğe dair kaygılarımız olabilir ama gelecek de kontrolümüzün dışındadır.

Öyleyse neyi kontrol edebiliriz? Kontrolünden sorumlu olduğumuz tek şey, şu anda nasıl düşündüğümüz, nasıl hissettiğimiz ve nasıl davrandığımızdır. Kısıtlı gücümüzün kapsamı budur. Bu kitabı okumaya devam etmeyi veya okumayı bırakmayı seçebilirsiniz. Belki bu kitabı çöpe de atabilirsiniz ama aya uçmayı veya parmaklarınızı bir kez şıklatarak bütün sorunlarınızı ortadan kaldırmayı başaramazsınız. Sizin veya benim kontrol etmeye çalıştığımız şeylerin neredeyse tümü, yalnızca Tanrı'nın kontrol edebileceği şeylerdir. Dolayısıyla, duygusal sorunlarımızın birçoğu, Tanrı olmadığımız gerçeğiyle karşılaştığımızda ortaya çıkar. Bu neredeyse her gün başımıza gelmektedir. Bu, sahip olmamız gerektiğini düşündüğümüz özgürlüğe sahip olmadığımızı anladığımız andaki hayal kırıklığıdır.

Bozulmuş doğamız maddi durumumuzu, kariyerlerimizi, sağlımızı, ailelerimizi ve geleceğimizi, Tanrı'nın hükmüne teslim etmek istemez. Önemsediğimiz şeyler söz konusu olduğunda Tanrı'ya güvenmekte zorluk yaşarız. Tanrı'dan daha iyi bildiğimizi sanırız. Tanrı'nın hata yapacağından endişeleniriz. Bu yüzden de şikâyet eder, homurdanır ve hayattaki zorluklara içerleniriz. İşler istediğimiz gibi gitmeyince, hepimiz yaramaz çocuklar gibi öfkeleniriz.

En kötüsü de geçmiş ve gelecek gibi kontrolümüzün dışında olan şeylerin, kontrolünden sorumlu olduğumuz tek şeyi –şu anki düşüncelerimizi, duygularımızı ve davranışlarımızı– kontrolü altına almasına müsaade ediyor olmamızdır. Bir başka deyişle, kontrolümüzün dışındaki şeyleri kontrol etmek isteyerek, kontrol etmemiz gereken şeylerin kontrolünü kaybediyoruz.

Bir keresinde danışmanlık yaptığım, dairesinden çıkmaya korkan bir adamın durumu da buydu. Dışarıdan mantıksız şekilde korkuyordu. Posta kutusundan postasını almak bile onun için korkunç bir şeydi. Dairesinin içindeyse rahattı. Sanki orada kontrolde

olan o gibiydi. Ancak o koruyucu duvarların dışında, başına her an her şey gelebilirmiş gibi hissediyordu. Dışarıda ona güvende hissettirmeyecek kadar çok bilinmeyen değişken vardı. Kendi kontrolü dışındaki şeylerden korkuyordu. Bu onun için ne kadar da büyük bir engeldi. Çalışamayacağını hissediyordu. Yiyecek alışverişi bile yapmıyordu. Duyguları, onu tek odalı dairesine hapsetmişti.

Tıpkı bu adam gibi birçoğumuz kontrolümüzün dışındaki şeylerin, kontrolümüzün altında olması gereken şeyleri kontrol etmesine müsaade ediyoruz. Kaç kez gereken şeyi yapasımız olmadığı için sorumluluklarımızı ihmal etmişizdir? Bir şeyleri erteliyoruz çünkü televizyonu kapatıp kanepeyi bırakasımız gelmiyor. Kaç kez iyi hissettirdiği için öfkeyle konuşmuşuzdur? Sonundaysa, düşmüş benliğimizin tutkularına göre yaşayarak özgür olmaya çalıştığımızda, gücümüzün dışındaki çeşitli durumlara duygusal olarak köle hale geliriz.

Özgürlük Yasa'da Bulunmaz

Gerçek özgürlüğü bulabilmemiz için duygularımızı kontrol altına almamız gerekir. Hayatlarımızı bize göre en iyi şekilde yaşama özgürlüğüne siyasi anlamda sahip olmak ile en iyisini yapmayı kendi irademizle isteyebilme özgürlüğüne sahip olmak, birbirinden farklı şeylerdir.

Eğer kendimize baskı yapan yine bizlersek, dış baskıdan özgür olmanın ne yararı vardır? Eğer kendi kendimizi sonrasında mağlup edeceksek, savaşta galip gelmenin çok az bir değeri olur.

Duygularına hükmeden hapishane mahkûmlarının, uluslara hükmeden bencil krallardan daha özgür olmalarının sebebi budur. Pavlus, Roma İmparatoru Neron tarafından hapse mahkûm edilmişti ancak gerçek özgürlüğün tadını çıkaran yine Pavlus'tu. Pavlus her durumda memnun olabilmenin sırrını öğrenmişken (Flp. 4:11-12), Neron delilik içerisinde kendini kaybedip intihara

sürüklenmişti. Bu sebeple, duygularına hâkim olanlarımız, koca bir şehre hâkim olanlarımızdan daha iyidir (Özd. 16:32).

Özgürlüğe –gerçek özgürlüğe– kavuşabilmemiz için duygularımıza hâkim olabilmemiz gerek. Ancak duygularımıza hâkim olabilmemiz için de bencil tutkularımızı ve günahlı doğamızı kontrol altına alabilmemiz gerekiyor. Benliğin tutkularından ziyade, bizi kontrol edecek başka bir şeye ihtiyacımız var çünkü dünyasal şeyler yok olup gidiyor. Eğer yüreğimiz sürekli hareket halinde olan bir şeye bağlanırsa, duygularımız da sürekli hareket halinde olacaktır. Duygularımızın sağlam, hareket etmeyen bir şeye bağlanması gerekiyor.

Bu yüzden duygularımızın, gerçek tarafından yönetilmeleri gerekir. Tanrı'nın bizlere, düşüncelerimize, duygularımıza ve iradelerimize rehberlik etmesi amacıyla değişmez yasasını vermiş olmasının sebebi budur. Eğer depresif ve yataktan çıkamayacağımız bir haldeysek, yapabileceğimiz en kötü şey, o sırada duygularımıza itaat etmek olur. Yalnızca canı sıkkın olmakla kalmayız, aynı zamanda canımızın sıkkınlığına da sıkılırız. Yatakta kalarak kontrolünde olmamız gereken şeylerin –yataktan çıkmak ve işe gitmek–, kontrolümüzün dışındaki şeyler tarafından kontrol edilmesine müsaade etmiş oluruz. Ne yapmalıyız? Ne hissediyor olursak olalım, doğru olanı yapmalıyız. Belki başlangıçta yalnızca tek bir bacağımızı hareket ettirebileceğiz ama yatakta kalmayı kendimize bir seçenek olarak görmemeli ve o acınası durumun içerisinde debelenmeyi bırakmalıyız.

Benzer şekilde, ne hissediyor olursak olalım, Tanrı'ya itaat etme konusunda kararlı olmalıyız. Sorumlu olmak, durum ne olursa olsun sadık olmak demektir. Kendimizi ruhsal hissetmediğimiz zamanlarda da dua etmeliyiz (1.Se. 5:17). Tanrı sanki bizi terk etmiş gibi hissetsek bile, O'na güvenmeliyiz. Eşlerimiz nefret dolu olduklarında bile, onları sevmeliyiz.

Kötü olanı yapmanın asla haklı bir tarafı yoktur. Biri bize düşmanca yaklaştığında bunu Tanrı'ya itaatsizlik için bir bahane olarak kullanamayız. Düşmanlarımızı sevmeye ve bizleri haince kullananlar için dua etmeye çağrıldık (Mat. 5:44). Yanlış dolu olan bir dünyada doğru olanı yapmaya çağrıldık.

Eğer duygularımız, bencilliğimizden ötürü bize egemen oluyorsa, özgür olabilmek için günahlı tutkularımıza itaat etmekten kaçınmamız gerekir. Eğer Tanrı'nın yasasını çiğnemek bizi köleleştiriyorsa, çıkış yolu, yine Tanrı'nın yasasına itaat etmektir. Bu anlamda yasa, özgürlük alanıyla kölelik alanı arasında sınır çizgisi görevini görmektedir. Özetle, eğer özgür olmak istiyorsak, kendimizi Tanrı'nın sınır çizgisine, yani O'nun yasasına teslim etmeliyiz.

Özgürlük Yalnızca Mesih'te Bulunur

Tanrı'nın yasası hakkında bilgi sahibi olsak bile, sorunumuz hala ortadadır. Yasa, gözlerimizi özgürlüğe çevirse de, bizi günaha kölelikten kurtaracak güçten yoksundur. Bunun sebebi, yasanın kendi başına yüreklerimizi değiştirecek yeterlilikte olmamasıdır. Eğer sadece zorunluluktan dolayı itaat ediyorsak, itaat etmeye henüz başlamamışızdır bile. Eğer Tanrı'ya, yalnızca olumsuz sonuçlardan kaçabilelim veya ödüllendirilelim diye itaat ediyorsak, temeldeki motivasyonumuz, yasanın taleplerini karşılayamamış olur. Eğer motivasyonumuz bencillik içeriyorsa, bencilliği yasaklayan yasayı tam anlamıyla yerine getirememiş oluruz.

Tanrı'ya itaatte özgür olabilmemiz için Tanrı'ya itaatten zevk almamız, bundan sevinç duymamız gerekir. Tanrı'ya itaat edebilmek için Tanrı'yı ve komşumuzu gerçekten, tüm yüreğimizle, kendimiz gibi sevmemiz gerekir. Aksi halde, bizler itaat için çabalarken, irademiz, sevgimiz ve tutkularımız özgürce hareket etmemiş olur. Yalnızca Tanrı'ya itaat etmeyi istediğimiz, sevdiğimiz, arzuladığımız ve itaatten zevk aldığımız zaman tam anlamıyla özgür oluruz. Yal-

nızca Tanrı'ya itaatten zevk aldığımızda yapmak istediğimiz şeyi özgürce yapabiliriz. Tanrı'yı gerçekten sevdiğimiz için O'na itaat etmek istediğimizde, gerçekten de özgürüzdür (1.Yu. 5:3).

Özgür olmak için Mesih'e bu yüzden ihtiyacımız vardır. Günahtan ve kendimizden mucizevi bir şekilde özgür kılınmamız gerekir. Bir pars, beneklerinin rengini nasıl değiştiremiyorsa, biz de arzularımızı değiştiremeyiz (Yer. 13:23). Özgür olabilmemiz için Tanrı'nın sevgisinin yüreklerimize dökülmesi gerekmektedir. Bir kalp nakline ve yeni bir doğaya ihtiyacımız vardır. Yeni bir sevgiye, yeni tutkulara ve yeni değerlere ihtiyacımız vardır. Gerçek tövbeye ve günahtan nefret etmeye ihtiyacımız vardır. Bize yalnızca Mesih'in verebileceği şeye, yani yeniden doğuşa ihtiyacımız vardır (Yu. 3:3). İşte Mesih'e ihtiyaç duymamızın sebebi budur!

Mesih şöyle demiştir: "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir. Köle ev halkının sürekli bir üyesi değildir, ama oğul sürekli üyesidir. Bunun için, Oğul sizi özgür kılarsa, gerçekten özgür olursunuz" (Yu. 8:34-36). Yalnızca Mesih, eski benliğinizi ve ondan doğan tutkuları çarmıha gerebilir. Yalnızca Mesih, bizi kendimizden kurtarabilir. Eski benliğimiz Mesih'le birlikte çarmıha gerilene dek, günahtan da özgür olamayız. Yazılmış olduğu gibi: "Çünkü ölmüş kişi günahtan özgür kılınmıştır" (Rom. 6:7).

Benliğimizin arzularıyla olan mücadelemizin sona ermesi için cennete kadar beklememiz gerektiği doğrudur. Ancak ve ancak yüceltildiğimiz zaman, dışardan bir yasanın, bize yapmamız gerekeni söylemesine olan ihtiyacımız ortadan kalkacaktır. Çünkü o zaman, istediğimiz ne varsa, yalnızca onu yapacağız. O zamana dek, Mesih'e iman eden bizler, benliğimizin arzularıyla savaş halinde olmaya devam edeceğiz (Gal. 5:17). Yine de yenilgiye uğradığımızı hissetmemize gerek yok, çünkü bizleri güçlendiren Mesih'in aracılığıyla her şeyi yapabiliriz (Flp. 4:13). Mesih'e iman sayesinde,

günaha hayır deme özgürlüğümüz vardır. Bedenin tutkularına uymak zorunda değiliz (Rom. 6:12).

Mesih'te, ölümden dirilenler gibi kendimizi Tanrı›ya sunabilme özgürlüğüne sahibiz (Rom. 6:13). Bedenimizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunabiliriz. Ruh'un yönetiminde yaşayabiliriz (Gal. 5:16). Kutsal Yazılar'ın söylediği gibi:

> Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı. İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı. Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin. Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler. Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir. Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de... Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler. Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir (Rom. 8:1-9).

Dolayısıyla gerçek özgürlük, Mesih'te bulunur. Bu özgürlük, her gün çarmıhımızı yüklenip benliğin arzularını çarmıha gererek (Luk. 9:23), bu dünyanın kaygılarını ve bizi kolayca kuşatan günahı bir kenara koyarak (İbr. 12:1) ve düşüncemizin yenilenmesiyle değişerek kazanılır (Rom. 12:2). Evet, gerçek özgürlük önce Tanrı'nın egemenliğinin ardından giderek (Mat. 6:33), gökteki değerleri düşünerek (Kol. 3:2), Ruh'a dayanan düşünceye sahip olarak (Rom.

8:6) ve Tanrı'yı görerek, O'ndan zevk alarak ve O'nu yücelterek kazanılır.

Sonuç

Eğer özgürlüğü, benliğin arzularına hizmet ederek elde etmeye çalışıyorsak, perişan bir halde benliğimize köle olmaya devam edeceğiz. Eğer kremalı kek uğruna yaşıyorsak, birinin bizi perişan edebilmesi için yapması gereken tek şey, kekimizi çalmaktır. Oysa biz gökte hazineler biriktirip, Tanrı'nın görkemi için yaşıyorsak, kim sevincimizi, amacımızı ve özgürlüğümüzü elimizden alabilir? Bu nedenle, özgürlüğün anahtarı, Kurtarıcımız'a itaate odaklanan bir yüreğe sahip olmaktır.

Çivili tabut, bedeni hapsediyor olabilir, ancak günah, ruhu hapseder. Çivili tabutun işkencesi yalnızca bu hayatı bağlar, ancak günahın işkencesi, gelecek yaşamda da sonsuza dek sürer. İnsanlar cehennemde aç ve susuz olmaya devam edecek ama bir an bile keyif duyamayacaklar. Doymak bilmez ve kontrol edilemez arzulara sahip olacaklar. Böylesine bir içsel işkenceyle, yaşadıkları o duygusal rahatsızlık, onları üzüntü, ümitsizlik, dargınlık, öfke, hiddet, depresyon ve bütün geri kalan berbat duygularla dolduracak. Ayrıca tüm bunlar, sonsuza dek kaçışı olmayan bir ateş çukurunda olacak!

Gerçek özgürlüğü arzuluyoruz. Sevgimizin, duygularımızın ve iradelerimizin tamamen özgür olmasını arzuluyoruz. Gerçek özgürlük, yalnızca bu dünyadan vazgeçerek elde edilebilir. Kendimiz için ölmeli ve Tanrı'nın görkemi için yaşamalıyız (Mat. 10:39). Hayat bulabilmek adına, hayatlarımızdan vazgeçmeye istekli olmalıyız. Özgürlüğü bulmak adına, kendi haklarımızı teslim etmeliyiz. Günaha kölelikten kurtulabilmemiz için, önce sevginin hâkim olduğu yeni bir doğamız olmalı. Görkemli ve saf bir özgürlük mümkün, ancak bunun için önce Mesih'in kölesi olmalıyız (Rom. 6:22).

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Yasasızlık ve günah neden köleliğe götürür?

2. Duygularımızı kontrol edebilmemiz neden önemlidir?

3. Yasa neden bize duygusal olarak özgürlük sağlayabilecek güçten yoksundur?

4. Özgürlük neden yalnızca Mesih'te bulunur?

5

Birlikteliğin

Peşinde

Tek başıma Avrupa'yı dolaştım. Macera arayan, bekâr, üniversiteden yeni mezun olmuş biriydim. Sırtımda çanta ve elimde de bir miktar parayla, Almanya'daki kaleleri ve katedralleri gördüm, Paris'teki anıtları ve müzeleri ziyaret ettim, Belçika'da waffle ve çikolata yedim ve bir gece yarısı Zürih'te kaybolmuş bir şekilde saatlerce dolaştım. Mükemmeldi! Ancak tüm bu bahsettiğim yerlerin arasında, kendimi en yalnız hissettiğim an, dilini bile bilmediğim o koca şehir Zürih'te bir başıma kaybolduğum zaman değil, İsviçre Alpleri'nin ihtişamını ilk kez gördüğüm zamandı.

Sonunda Zürih'teki pansiyonumu bulmuştum ve sabahına, trenle güneye, İsviçre'nin kalbine doğru yola koyuldum. Dünyada gördüğüm en yeşil çimlerle kaplı, ara sıra kulübelerin, ineklerin ve çiftliklerin olduğu kıvrımlı tepeler boyunca, kilometrelerce seyahat ettim. Ben trenle onları geçtikçe, bu ineklerden çıkan sütlerin İsviçre peynirine dönüştüğüne şüphem yok. Her şey çok güzel görünüyordu. Çok geçmeden, kıvrımlı tepeler daha da irileşmeye başladı. Tren yukarıya, aşağıya ve sonrasında tekrar yukarıya doğru ilerliyordu. Çimlerle kaplı tepeler, küçük dağlar halinde genişlemeye başladı ve küçük dağların yerini de yemyeşil çayırlarla kaplı daha büyük dağlar alıyordu, ta ki dağlar kocaman olup dev köknar ağaçlarıyla dolana dek.

Yüzüm pencereye yapışmıştı. Bir şeyler –dağlardan aşağıya akan karla kaplı şelaleler gibi şeyleri– kaçırırım diye gözümü kırpmaya bile korkuyordum. Tren daha da yukarılara çıkarak, karla kaplı kayalık ve uçurumları geride bırakana dek tırmanışına devam etti. Tren yukarılara doğru ilerledikçe, vadiler de derinleşiyordu. Sonrasındaysa asla unutamayacağım o an geldi. Tren, dağın kenarına doğru tırmandığında, altımızda kuşbakışı olarak hayatımdaki en güzel görüntüyle karşılaştığım yer olan o vadi ortaya çıktı: Interlaken.

Interlaken, adının da çağrıştırdığı gibi, el değmemiş Thun ve Brienz gölleri arasında kalan bir tatil kasabası. Berner Oberland Alpleri, zırhlı askerler gibi, bir tabloyu andıran bu aşağıda yer alan kasabayı çevreliyordu. Yukarıdaki berrak masmavi gökyüzü ve vadinin çevresindeki kar kaplı dağ manzaralarına baktığımda, gözlerime inanamıyordum. Olağanüstüydü! Göl suyu buzul mavisi, mavilerin en mavisiydi. Ne tarafa baksam nefes kesen bir görüntüyle karşılaşıyordum. Bu görüntüyü aklıma kazımak için elimden geleni yaptım çünkü kameramın, bu muhteşemliğin tamamını yakalayamayacağını biliyordum. Şaşkındım ama yine de yalnız hissettim.

Tren son durağı için aşağılara doğru hareket etmeye başladığında, bir şeyin eksik olduğunu hissettim. İçimde görmezlikten gelemediğim bir boşluk vardı. Harika zaman geçiriyor olmama rağmen, ailemi düşünmeye başladım.

Onları aklımdan çıkaramıyordum. "Keşke onlar da burada olsaydı" dedim kendi kendime. "Babam burayı çok severdi. Keşke annem burada olsaydı." Bekar olduğum süre zarfında, her zaman ufak bir yalnızlık hissetmiştim ama o an bu his çok daha yoğun hale gelmişti. Böylesine güzel bir şeyi insan yalnız başına tecrübe etmemeliydi. Bu yaşantımı, kimle olursa olsun, herhangi biriyle paylaşmak istiyordum. Hiç kimse size bakmıyorken hedefi tek atışta vurmuş gibi, Alpleri ilk defa yalnız başıma ziyaret ediyor ol-

makta da yanlış bir şeyler vardı. Tanrı, bizlerin bu hayatı yalnız başına yaşamasını tasarlamadı (Yar. 2:18). Zamanımızı, sevincimizi, umudumuzu, hayallerimizi ve hayatlarımızı, sevdiklerimizle paylaşmak isteriz. Sevmeye ve sevilmeye ihtiyaç duyarız. Arkadaşlığa ihtiyacımız vardır. İlişkisel varlıklarızdır.

Yalnız kalıp tamamen soyutlanmak doğal değildir. Hepimiz, içimizdeki doğuştan gelen boşluk ve yalnızlık hissinden dolayı, birlikteliği ararız. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olan bizler, ilişki için yaratılmışızdır. Ama yalnızca insan ilişkileri için değil, aynı zamanda bundan çok daha yüce olan bir şey için yaratıldık. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh arasında var olan sevince ortak olmak üzere tasarlandık.

Ancak Tanrı'yla olan ilişkimiz, itaatsizlikten ötürü bozulmuştur. Adem ve Havva günaha düştüğünde, yaşadıkları tek şey ilk aile içi anlaşmazlıkları değildi. Ancak hem onlar hem de Tanrı, birbirlerinin varlığından zevk almaz oldular. Adem ve Havva'nın Tanrı'yla olan ilişkisi bozuldu. Onlar Tanrı'dan saklandıktan sonra ise, Tanrı onları huzurundan kovdu (Yar. 3:22-24). İnsanlar, şu anda da bozuk olan bu ilişkiden dolayı, sürekli olarak günahın bozmuş olduğu o mükemmel birlikteliğin özlemini çekmekte.

Birliktelik Bencillikte Bulunmaz

Günah, doğası gereği ilişkileri yıkar. İlişkilerimizin arzuladığımız kadar iyi olmayışının sebebi bencil yürekten doğan günahtır. Bencillikten dolayı, kişisel çıkarlarımız için ilişkilerimizi heba ederiz. Çoğunlukla kariyerimiz, hobilerimiz veya sevdiğimiz sporlar, bizlerin Tanrı'yı, aileyi ve arkadaşları bir kenara atmasına sebep olur. Evlilik danışmanlığı yaptığım uzun yıllar boyunca, günahın aile üzerindeki korkunç etkilerine bizzat şahit oldum. Evlilikteki her tartışmanın temelinde ben-merkezcilik bulunur. İletişim eksikliği, öfke, ayrılan yataklar, aldatma, boşanma ve evlilikle ilgili diğer

problemlerin başlangıç noktası, eşlerin kendi kişisel çıkarları peşinde birbirlerinden uzaklaşmalarıdır.

Art arda sekiz hafta boyunca, hayatta her şeye sahipmiş gibi görünen bir adama danışmanlık yaptım. Görünüşe bakılırsa her hafta yeni bir lüks arabaya biniyordu. Karşısında otururken, kol düğmelerinin ve dikkatle şekil verilmiş saç kesiminin ona kattığı profesyonel görünüm dikkatimi çekmişti. Önemli ve varlıklı bir görüntüsü vardı, çünkü öyleydi de.

Her şeye sahipmiş görünse de, benden yardım almaya gelmişti. Bana endişeyle bakıp şöyle dediğini hatırlıyorum: "Jeff, bir Fortune 500 firmasının genel müdür yardımcılığına terfi ettim ve inanılmaz para kazanıyorum." Sonrasında kazandığı bu paranın ona ve ailesine ne gibi imkânlar sağladığından bahsetti. Miktarını tam bilmesem bile, yılda bir milyon dolara yakın kazanıyor olsa şaşırmazdım. Ancak gıptayla bakılan bu konuma gelebildiği için ne kadar şanslı olduğunu anlattıktan sonra şöyle dedi: "Ama mesleğimin üzerimdeki baskısı beni tüketiyor. Sürekli şehir dışındayım, şehir şehir dolaşıyorum. Çocuklarımı zar zor görebiliyorum ve eşim boşanmak istiyor. Ne yapacağım, Jeff?"

Bir nefes aldıktan sonra cevap verdim, "İşini bırak!" Sanki söylediğim şeye inanamamış gibi gözleri irileşti. Ama devam ettim, "Mesleğinde ilerleme uğruna eşinle ve çocuklarınla olan ilişkini elden çıkarıyorsun. Elbette iki şeye de aynı anda sahip olabileceğini düşünebilirsin ama bedelini ailen ödüyor. Mesleğin ailenden daha önemli hale gelmiş. Böylesine bir bolluğa sırtını dönebilmenin zor olduğunu biliyorum." Açıklamama şöyle devam ettim: "Ama hangisini daha çok sevdiğine karar vermelisin. Ya kariyerin ya da ailen."

Adam sanki bir şeyleri düşünüp taşınıyormuşçasına, geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra itirafta bulundu, "Birçok iş arkadaşımdan ve dostumdan fikir istedim ve sen bana işimi bırakmam

gerektiğini söyleyen tek kişisin." Birkaç dakika durakladıktan sonra şöyle söyledi: "Ama haklı olduğunu biliyorum."

Bunu benimle birlikte bir düşünün. Mesela Interlaken İsviçre gibi dünyanın istediğiniz herhangi bir yerinde yaşayabilme ve dünyanın en zengin insanı olabilme fırsatınız olsa? Sınırsız bir alım gücüne sahip olmaktan bahsediyorum. Köşkler, yatlar, özel bir ada, bir dizi özel jet uçak, her türlü son model spor araç ve paranın satın alabileceği, hayal edebileceğiniz her şeyi elde edebiliyorsunuz ama tek bir şartla. Böylesine bir zenginliğe sahip olabilmeniz için, karşılığında ilişkilerinizin tümünü takas etmek zorundasınız. Böylesine bir zenginliğe sahip olabilmek için ebeveynlerinizle, kardeşlerinizle, eşinizle, çocuklarınızla veya arkadaşlarınızla olan hiçbir ilişkinizi sürdüremezdiniz. Hatta köpeğiniz Fido'dan bile vazgeçmeniz gerekirdi.

Milyonlarca hayranınız olurdu elbette. Hayatınızda arkadaşınızmış *gibi yapan* birçok insan olurdu. Herkes sizinle takılmak ve havalı eşyalarınızın keyfini sürmek isterdi. Ancak onların sizi yalnızca eşyalarınız için sevdiğini bilirdiniz.

Sahip olduğunuz ilişkileri ve arkadaşlarınızı, zenginlikle değiş tokuş eder miydiniz? Bu olası senaryoyu şu ana kadar kime sunduysam, hepsi hayır dedi. Oturup düşündüğümüzde ilişkilerin paradan ve dünyasal başarıdan daha önemli olduğunu biliriz.

En güzel anılarımız –kaybetmekten son derece korktuğumuz anılar– başka insanları içeren anılardır. Geriye dönüp baktığımda, Noel'i o kadar güzel yapan şey, oyuncaklar değil, aileydi. Annemin kurabiyeler yaptığı ve babamın da Noel Baba kılığına girdiği o zamanları hatırlamak, şu anda o zamanki hediyelerden çok daha büyük bir anlam taşıyor.

Ailecek yaptığımız geziler mükemmeldi çünkü anne babamız bize çadır kurmayı ve kamp ateşi yakmayı öğretmişti. Kaleler inşa ettiğimiz ve çay partileri yaptığımız o zamanlar özeldi çünkü kar-

deşlerimiz, kuzenlerimiz ve arkadaşlarımız, çocukluğumuzun olmazsa olmaz bir parçasıydılar.

Bu hayatı özel yapan şey, aile ve arkadaşlardır. Önceki bölümlerde üzerinde durduğumuz mutluluk, amaç ve özgürlük bariz şekilde ilişkilerde bulunur. Hayattan ilişkileri çıkardığınız anda, hayat sefil ve anlamsız bir hale gelir.

Buna rağmen siz ve ben, kişisel çıkarımızı, zevkimizi ve kariyerimizi çoğu zaman en çok umursadığımız insanların üzerinde tutarız. Oğullarımızla dışarıda futbol oynayacak vaktimiz yoktur çünkü içeride futbol maçı izlemekle çok meşgulüzdür. Çocuklarımızın büyümesine şahit olamayız çünkü portföyümüzü oluşturmakla yakından ilgilenmekteyizdir. Çocuklarımızı yetiştirmek için kendi kariyerimizi feda etmek yerine bilgisayar oyunlarını ve kreşi kullanmayı tercih ederiz.

İş yerinde üstümüze aldığımız ekstra baskılardan dolayı, evliliklerimizi güçlendirmek üzere birlikte geçirilen kaliteli zaman, artık eskilerde kalmakta. Para lazım, değil mi? İlgimizi sevdiklerimizden uzaklaştıran şeylere, hatta iyi şeylere bile hayır diyebilmeyi bilmiyoruz. Sürekli olarak meşgul, meşgul ve meşgul hale geldik.

Ne yapmamız gerek? Yapmamız gereken şey ilişkilerimizi korumaktır. Her gün Rab'be adadığımız zamanı korumalıyız. Dua, Kutsal Kitap okumak ve Hristiyan paydaşlığı hayati önem taşır. Ailemizi öncelik haline getirmeliyiz. Diğer ailemiz olan kilisemizi öncelik haline getirmeliyiz. İlişkiler, en önemli kaynağımızı, yani zamanımızı ister. Zamanımızı korumak zorundayız. Zamanımızı, bizler için en önemli olan şeylere harcamalıyız ve bunlar da Tanrı, ailemiz ve arkadaşlarımızdır.

"Tüm bunlara ayıracak zamanım var mı bilmiyorum" diye düşünüyor olabilirsiniz. Ancak arka bahçenizde bir altın rezervi bulsanız, kazı yapacak zamanı bulurdunuz. Hatta orada hiçbir altın kalmayana dek, muhtemelen dinlenmezdiniz bile. Ama gerçek

altın, sevdiklerimizle harcayabileceğimiz o geçip giden ve geri gelmeyecek olan zamandır. Eğer Rab'le ve sevdiklerimizle zaman geçirmenin değerini anlayabilseydik, zamanımızı sonunda yok olup gidecek olan altını kazmakla harcamazdık.

Birliktelik Şehvette Bulunmaz

İlişkiler için zaman gerekir ama en gerekli olan şey, sevgidir (1.Yu. 4:8). Sevgi olmadığı zaman, ilişkiler iki bencil insanın, birbirlerini kendi çıkarları uğruna kullandıkları bir şeye dönüşür. İlişkilerde sevgi gerekli olduğundan dolayı, Tanrı, sevmenin ne demek olduğunu görebilmemiz için, bizlere kendi yasasını vermiştir. Tanrı'nın yasası, yalnızca bencil davranışları yasaklamakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı'yı bütün yüreğimizle sevmemizi ve komşularımızı da kendimiz gibi sevmemizi buyurur (Mar. 12:30-31). Hatta Tanrı'nın yasasının tamamı, *sevgi* kelimesiyle özetlenebilir. Pavlus'un da Romalılar 13:8'de söylediği gibi: "Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur." Bu sebeple Tanrı'nın yasasının amacı, bizleri Ferisiler gibi yapıp, görünürdeki davranışlarımızı yönlendirmeye çalışmak değildir. Bundan ziyade, Tanrı'nın yasasının asıl amacı, Tanrı'yla ve diğer insanlarla nasıl sevgi ilişkisi içerisinde olacağımızı bizlere öğretmektir.

Tanrı'nın yasasının ilk dört emri, bizlere Tanrı'yla nasıl bir ilişkimiz olması gerektiğini ve geri kalan altı emir ise bizlere diğer insanlarla nasıl bir ilişkimiz olması gerektiğini anlatmaktadır (Çık. 20:3-17). Yani Tanrı'nın yasası, temel anlamda ilişkilerimizle ilgilidir. Bunu anlayamazsak, bu yasanın verilme amacını da anlayamayız. İlişkilere ihtiyacımız olduğu için ve günah da ilişkileri bozduğu için, Tanrı'nın yasasına itaat etmek, bizim son derece çıkarımıza olan bir şeydir (Luk. 10:27). En çok çıkarımıza olan şey, her ne kadar kendimizi öncelik haline getirmekmiş gibi görünse de, bencillik

önceki bölümlerde de gördüğümüz üzere, mutluluğumuzu, amacımızı ve özgürlüğümüzü yalnızca baltalar.

Oysa bencillik aldatıcıdır. Bencillik, Hollywood'un da yardımıyla, birçok insanı kandırarak, onların sahte bir sevgiyi benimsemelerine vesile olmuştur. Bencillik, sevgiyi kendine benzetmiştir. Bu ucuz çakma ürün, çoğunlukla sevgi diye adlandırılır ama Tanrı'nın yasasına itaat etmemize yardım edecek hiçbir gücü yoktur.

Bu çakma ürün, bir sürü insanı, ürünün gerçeğiymiş gibi görünerek kandıran sahte bir şeydir. O da sevgi gibi çoğu zaman yoğun ve şiddetli olan bir duygudur. O da sevgi gibi fedakâr olabilmektedir. İnsanlara paralarını harcatabilir, çiçekler göndertebilir, yanındaki kişiler için araba kapılarını açtırtabilir, zamanlarını ayırtabilir ve temelde kişinin kendisine hizmet eden diğer birçok davranışı yaptırtabilir. Bu sahte sevgi nedir peki? Bunun adı şehvettir.

Ancak sevgiyle şehvet arasında son derece büyük olan bir fark vardır. Sevginin asıl hedefi, diğerlerinin iyi olmasıdır, oysa şehvetin asıl amacı, kişinin kendisini tatmin etmesidir. Yiyecek, giyecek, para, aşk ve benzeri birçok şeye şehvet duyarız. Ama bu şiddetli arzulara, karşılık geldikleri isimle hitap etmek yerine, onlara sevgi deriz. Dondurmayı kim sevmez ki mesela?

Yine de canımız çok fena dondurma çektiğinde, dondurmanın iyiliğini düşünmüyoruz. Bu şiddetli istek, içimizde güçlü bir duygu ortaya çıkarsa da ve dondurmayı almak için birkaç doları gözden çıkarmak istiyor olsak da, o sırada yalnızca kendi arzularımızı düşünüyoruz. Dondurmayı, sevgi kelimesinin gerçekten de ima ettiği anlamda sevmiyoruz. Aksine, kendimizi seviyoruz. Dondurma ise yalnızca kendimizi hoşnut etmenin bir yoludur.

Kültürümüz, kendi bencilliğiyle o kadar gözü görmez hale gelmiş ki günümüz evliliklerinin büyük çoğunluğu, bu sahte parayla alınmakta. "Onu seviyorum işte." "Onunla olduğumda, bana harika hissettiriyor." "O kadar güzel ki onu düşünmeden edemiyorum."

Ayrıca bir süreliğine, yeni çiftlerin her ikisinin de paylaştığı bu tutku, karı kocaların birbirleri için fedakarlıkta bulunmasını sağlayacaktır da. Birbirlerine hediyeler almayı ve evde gereken şeylerin yapılması için iş bölümü yapmayı sorun etmezler. Hatta şehvet, birkaç yıllığına, yani fedakârlık artık yapılmaya değmez hale gelene dek, evlilikleri güçlendirir. Şehvet, "iyi günde ve kötü günde" değil, "iyi günde ve iyi günde" şeklinde işlemektedir.

Çoğu zaman evlilik, ortaklaşa imzalanmış bir karşılıklı hizmet sözleşmesidir. İnsanlar, işe girermiş gibi evliliğe girmektedirler. Bencil insanlar, günün sonunda ödeme olduğu sürece, sıkı çalışıp ter dökmeyi dert etmezler. Ancak çok azı, bedavaya çalışmaya devam eder. Aşkın ateşi bir kez sönünce, balayı bitince, güzellik solmaya başlayınca, kişisel çıkarlar çok pahalıya mal olmaya başlayınca, o anda ilişki de bozulmaya başlar. Başlangıçta her şey tam gaz ilerliyor olsa bile, evliliği uzunca süre şehvetle çalışır halde tutmak zordur.

Bunun sebebi, şehvetin bencil olmasıdır ve bencillik, işler kötüye gittiğinde, eninde sonunda gerçek yüzünü gösterir. Yapılan yatırım, ele geçen kazancı aştığında, bencil karı ve kocaların birbirlerine adanmış bir şekilde kalmaya devam etmesi zordur. Sevgilerinin tükendiğini söyleyebilirler ama gerçek şu ki muhtemelen hiçbir zaman birbirlerini gerçekten sevmemişlerdir. Hatta şehvet, kontrol edilmediği takdirde nefrete, sevgiden daha çok benzer. İnsanları kişisel zevki için kullanır ve sonrasında o kişilerin kaynakları tükendiği zaman onları çöpe atar.

Sevgide Birliktelik

Gerçek sevgi, tam tersidir. Kıyaslandığında muhteşemdir. Gerçek sevgi, Tanrı'dandır (1.Yu. 4:8) ve kendi peşinde koşmadığı için doğaüstüdür. Kutsal Yazılar'ın söylediği gibi: "Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba

davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır" (1.Ko. 13:4-7). Sevgi, gerçekten de başkalarının yararını gözetir (Flp. 2:4) ve karşılığında bir şey beklemeden, istekle kendini feda eder. Gerçek sevgi budur; alma peşinde olmadan verir (Luk. 6:25).

Gerçek sevgi, karısı kaza geçirip hayatı boyunca komada kalması gereken genç bir kocanın, karısına sadık kalmasını sağlayacaktır. Gerçek sevgi, bir kadının nazik olmayan kocasına karşı bile nazik olmayı istemesini sağlayacaktır. Sevgiyi, gecenin bir yarısı ağlayan bebeklerini beslemek için uykusundan uyanan annelerde görebiliriz. Annelerin kendi hedeflerini ve kariyerlerini feda edip, bez değiştirmeye ve burun akıntısı temizlemeye gönüllü olmalarında görebiliriz. Sevgi dolu bir yürekle anneler, herhangi bir ücret almadan ve pek de takdir görmeden her gün fedakârlık ederler. Kendilerini tamamen çocuklarına adarlar, peki niçin? Çocukları yetişkin olup evden ayrılınca gelecek büyük bir ödeme gününü mü bekliyorlar? Göstermiş oldukları fedakarlıklarla şöhret veya servet kazanmanın mı peşindeler? Hayır, sevgi dolu annelerin tek istedikleri şey, çocuklarının iyiliğidir. Sadece çocukları için iyi olan şeyi istemektedirler. Çocuklarının bu esenliği ve mutluluğu, onların tek ödülüdür. En canlı biçimiyle sevgiyi, çarmıha bakarak görebiliriz. Mesih'in, gönüllü olarak utanca göğüs germesini ve eziyetli ölümün acısını çekmesini sağlayan şey, "kendisini bekleyen sevinç", yani halkını kurtarmaktı (İbr. 12:2).

Şehvetin aksine sevgi, fedakârlık sürecinde yaralanmaz veya eksilmez. Şehvet, kişinin kendisine zarar verir çünkü ilişkileri baltalar ve yalnızlık ıstırabına sürükler. Şehvet, benliği köleleştirir. Ancak sevgi, bizlere anlam dolu ilişkiler ve paha biçilemez bir sevinç sunar. Çocuklarının refah bulduğunu gören anne, ihtiyacı olan

ödülün tamamına sahiptir. Çocuğunun bereketlenmesi, anneyi tatmin eder. Bu, bencilliğin sağladığı geçici zevkten çok daha yüce olan bir sevinçtir. Sevgi dolu bir anne, "vermek, almaktan daha büyük mutluluktur" sözünü anlar (Elç. 20:35).

Sevgi, arkadaşlarımız için canımızı vermemize sebep olabilir (Yu. 15:13) ama asıl sevinci, kendi hayatımızın, sevdiklerimizin hayatlarına yarar sağladığını bilmekten duyar. Sevginin doğası böyledir. Sevgi, mutluluğumuzu başkalarının mutluluğu üzerine inşa etmemize yol açar. Sevgi, sevdiğimiz şeyleri sevdiğimiz insanlarla paylaşma isteği yaratır. Sevgi, paylaşmaktan sevinç duyar çünkü başkalarına sevinç ve bereket olmaktan sevinç duymaktadır.

Birliktelik Mesih'te Bulunur

Yalnızca birlikteliğe değil, birlikteliği mümkün kılan sevgiye de derin istek duyarız. Yeni evimizi sevebiliriz ama o bizi sevemez. Maddi şeylere yönelik sevgimiz, asla karşılık bulmaz. Yeni arabamızın direksiyonuna sarılabiliriz ama o da bizi asla kucaklamayacaktır.

Ayrıca, arkadaşlarımızın bizden faydalanmasını istemeyiz. Sevilmeyi ve bizleri önemseyecek birini arzularız. Kötüye kullanılmak istemeyiz, sevgiyle el üstünde tutulmak isteriz. Birini sevmek ve biri tarafından sevilmek, bütün bereketlerin en değerlisidir. Bunu akılda tutarak, mutlu olabilmemiz için iyi bir evliliğimizin veya sağlıklı ilişkilerimizin olması gerekmez çünkü en iyi dünyasal ilişki bile, mükemmel sevgiyi gösterme açısından eksiktir. Her şeyden çok ihtiyacımız olan şey, Tanrı'nın sevgisidir. Yalnızca Tanrı'yla olan bir ilişki tam anlamıyla yeterlidir çünkü yalnızca Tanrı'nın sevgisi mükemmeldir. O'nun sevgisi ölçülemez ve insan anlayışının çok ötesindedir (Ef. 3:19). Her şeyi veren ama karşılığında hiçbir şeyi şart koymayan bir sevgidir (1.Ko. 13:5). Koşulsuzdur (Rom. 5:8) ve karşılıksız olarak bağışlanır (1.Yu. 4:10). Tanrı'nın sevgisi, O'nun bizzat özü olmasından dolayı, tamdır ve hiçbir eksiği yoktur (1.Yu. 4:8).

Derin sevgisinden ötürü Mesih, kendi halkını aramak için kendi isteğiyle her şeyi feda etti. Hiç tereddüt etmeden, "kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı" (Flp. 2:7). Sevgiden ötürü Mesih, bizleri kurtarmak için sahip olduğu her şeyi, kendi canını bile verdi. O'nu çarmıhtaki utanca katlanmaya götüren şey, sevgiydi (İbr. 12:2). Bize olan sevgisinden ötürü hor görüldü, alay edildi, insanların önünde aşağılandı, gaddarca dövüldü ve Babası tarafından ezildi (Yşa. 55:3-11). Bizler sevilmeye değmezken, O, bizleri bu kadar sevdi (Rom. 5:8). Biz tövbeden uzak bir şekilde O'ndan kaçarken, O, yüreklerimiz O'nun sevgisiyle tövbeye gelene dek bizim ardımızdan gelmeye devam etti (Rom. 2:4).

İşte kurtuluşun asıl hedefi budur. Kurtuluş, her ne kadar bunlar hayati şeyler olsa da, sadece günahtan özgür olmak ve Tanrı'nın gazabından kurtulmak değildir. Daha ziyade kurtuluşun temel hedefi, bizleri Tanrı'yla barıştırmaktır (Ef. 1:10). Tanrı, kendisiyle mükemmel bir bağa sahip olabilmemiz için bizleri Mesih'te kurtardı. Günah bu ilişkiyi bozdu, dolayısıyla Tanrı'yla olan ilişkimizin düzelebilmesi için, günahın yenilmesi gerekiyordu. Bizler de sevebilelim ve Tanrı'yla olan ilişkimizden zevk alabilelim diye, Tanrı'nın sevgisinin yüreklerimize dökülmesi sayesinde yeniden doğarız (Rom. 5:5).

Kurtulmuş olan bizlerin Tanrı'yla olan ilişkisi ne de harikadır! Mesih'in bütün mirası bizlere verilmiştir. Tanrı'nın çocuklarıyız (1.Yu. 3:1). Asla eksiğimiz olmayacak (Rom. 8:32). "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz" (Rom. 8:28) ve emin olabiliriz ki "ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir" (Rom. 8:38-39).

Hepsi bu da değil. Mesih'in sevgisi, yalnızca bizleri Tanrı'yla değil, aynı zamanda O'nun halkıyla da birleştirmektedir. Yeni bir aileye, Tanrı'nın ailesine doğduk. Hristiyanlar olarak, kendi ruhsal hayatlarımızı başkalarıyla paylaşmadan edemeyiz. Tanrı'nın sevgisi, bizleri kutsallar topluluğunu, yani kiliseyi sevmeye iter. Birbirimizle ilgili verilen buyrukları (Ef. 5:21, İbr. 10:25, 1.Pe. 1:22), yerel bir imanlılar topluluğu içerisinde yerine getirmek, Tanrı'yı sevenler için en büyük bereketlerden biridir. İlişkiler kişisel mutluluğumuzun, amacımızın ve özgürlüğümüzün hayati bir parçası olduğundan dolayı, kurtuluşun bizleri Mesih'in bedeniyle bir ilişkiye dahil etmesi de şaşırtıcı değildir. Böylece Tanrı, Mesih'le bir oluşumuzda kutsallarla olan paydaşlığımızı güvence altına almıştır. Bizler de kutsallarla olan bu paydaşlık için Tanrı'ya şükredebiliriz.

Dahası, cennetin yalnızca duyusal zevklerden ibaret dünyasal bir yer olmaması, ancak Mesih'le ve halkıyla mükemmel ve günahsız bir ilişkinin tadını çıkarabileceğimiz bir yer olmasından dolayı Tanrı'ya şükredebiliriz. Sonsuzluğu giyindiğimiz durumun bizlere sunacağı fiziksel hazlar her ne kadar hayal edilemeyecek derece olsa da, cenneti asıl o kadar görkemli yapacak şey Tanrı'yla ve halkıyla olan mükemmel ve ebedi uyum içerisindeki paydaşlığımızın sevincidir. O zamana dek, sevdiğimiz ve keyif aldığımız şeyleri sevdiklerimizle paylaştığımız anda yaşadığımız fiziksel, duygusal ve ruhsal haz, asla Baba Tanrı'nın kendi görkemini ve sevincini, Oğul ve Ruh'la paylaştığı şekilde olmayacaktır.

Sonuç

Hayatlarımız yalnız yaşanmak üzere tasarlanmadı. Mesih'le olan hayatımızı diğer insanlarla paylaşmak üzere yaratıldık. Bu, İsviçre Alpleri'ni ilk kez gördüğüm sırada benim için son derece belirgin bir hal aldı. Kendi başıma evrendeki en muhteşem yerleri görmekten keyif almış olsam bile, bu deneyim içimdeki o eksiklik hissini sadece daha da arttırdı.

Oysa bir sonraki İsviçre ziyaretim ne de keyifliydi. Eşimle ve anne babamla seyahat ediyor olmak mükemmeldi. Ama tren dağlara doğru ilerlemeye başladığı sırada biraz gergin hissettiğimi hatırlıyorum. Ailem hayal kırıklığına uğrayacak diye korkuyordum. Alplerin güzelliğini abartmış olabilir miyim diye endişeliydim. Acaba farkında olmadan dağların yüksekliğini, vadilerin derinliğini, suyun maviliğini ve genel olarak her şeyin ihtişamını kendimce fazla süsleyip abartmış olabilir miyim diye endişeliydim.

Sonrasında o her şeyi tam ve eksiksiz hissettiren an geldi. Tren Alplere doğru ilerlerken annem, heyecanlı bir sesle babama doğru eğilerek şöyle fısıldadı, "Burası şu ana kadar görmüş olduğum en güzel yer."

Babam da cevap verdi, "Bir tek bu an bile tüm geziye değer."

Onlara herhangi bir hayal kırıklığı yaşayıp yaşamadıklarını sordum.

Annem cevap verdi, "Bize anlattıkların bunun yarısı bile değil. Bu güzellik, kelimelerin çok ötesinde."

Ailemin yüzünün pencereden bakarken sevinçle ışıldadığını görmek ve bu anı onlarla birlikte yaşamak, benim için pencerenin dışındaki geçip giden manzaradan çok daha keyifliydi. İsviçre'yi görmeyi mükemmel yapan şey, onu sevdiklerinizle görmektir. Bu dünyada keyfinin çıkarılacağı birçok bereket vardır ama bu bereketlerin, putlara veya lanete dönüşmesine engel olan şey ilişkilerimizdir. Bu sebeple, ilişkilerimizi hiçbir zaman değersiz eşyalar veya

geçici zevkler uğruna feda etmeyelim. Bu güzel gezegendeki kısa zamanımızdan en iyi şekilde faydalanalım ve kendimizi, Tanrı'yı bütün yüreğimizle sevmeye ve komşularımızı da kendimiz gibi sevmeye adayalım.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Bencillik neden ilişkilerin düşmanıdır?

2. Sevgi ve şehvet arasındaki en temel fark nedir?

3. İlişkilerde sevgi neden son derece önemlidir?

4. Sevgi neden yalnızca Mesih'te bulunur?

6

Gerçeğin
Peşinde

Gerçekle aramızda bir aşk-nefret ilişkisi vardır. Bir yandan onun peşindeyizdir. Gerçek, görkem arayışımızda hayati bir önem taşır. Gerçek olmadan mutluluk, amaç, özgürlük veya birliktelik olmaz. Ancak diğer bir yandan da Tanrı'nın lütfundan uzak olan bizler, bize engel teşkil eden gerçeğe karşı çıkmaktayızdır. Mutluluk, amaç, özgürlük ve birliktelik bulma arzumuza zarar verecek herhangi bir gerçeğe boyun eğmektense, yalanlara inanmayı tercih ederiz.

Gerçeğin Peşinde Olmamızın Sebepleri

Küçük bir çocukken sorularla doluydum. Bir keresinde babam bana kibarca arkası gelmez sorular sormayı kesmemi söyleyene dek, onun saatlerce kafasını ütülediğimi hatırlıyorum. Ben de soru sorup duran çocuklara sahip bir baba olarak, kendi babamın nasıl hissettiğini şimdi anlayabiliyorum.

Çocuklar doğal olarak bir şeyleri öğrenmek isterler. Bazı çocuklar okulun beraberinde getirdiği zorluklarla hiç ilgilenmek istemeseler bile, hepsinin onların merakını cezbeden belli başlı ilgi alanları vardır. Bazıları kendini akademik çalışmalara verirken, bazılarıysa okuma, yazma ve sayısal bilgiden nasıl kurtulabileceği konusunda çalışmaktadır. Ancak her durumda, çocuklar bir şeyler öğrenmektedirler.

Tanrı tarafından hayatımız boyunca öğrenciler olmak üzere tasarlandık ki bu sebeple, bilgiye susamışlık, hepimizin içindedir. Bilmemiz gereken çok fazla şey vardır. Çok fazla sorumuz vardır çünkü bilmediğimiz çok fazla şey vardır. Bu birçok şeyin arasında özellikle kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi, nereye gittiğimizi ve bu hayatın ne anlama geldiğini bilmek isteriz.

Gerçeğe Engel Olmamızın Sebepleri

Ne yazık ki Tanrı'yı ve kendimizi bilmeye yönelik doğuştan gelen arzumuz, ilk insanların günahıyla ahlaki yönden bozulmuştur. Adem ve Havva, kişisel olarak Tanrı bilgisine sahip bir şekilde yaratılmışlardı ancak bu bilgi, yılanın yalanına inanarak gerçeği reddettikleri anda kayboldu (Yar. 3:1). Gerçeğe karşı geldikleri anda kendilerini Tanrı'dan gizleyerek, gerçeği yalanla örtmeye çalıştılar (Yar. 3:8). Ne günahları hakkındaki gerçeği ne de Tanrı'nın bu günaha yönelik ne hissettiğine dair gerçeği bilmek istediler. Utançtan ötürü, ışıkta yaşamayı istemez oldular. Karanlığı sever hale geldiler (Yu. 3:19). Adem'in soyu olan insanlık, o zamandan beri anlayıştan yoksun bir şekilde karanlığın içine doğmaktadır (Mez. 82:5).

İnsanlığın gerçeği anlayabilme yetersizliği, Jonathan Edwards'a göre fiziksel bir yetersizlik değil, ahlaki bir yetersizliktir.[19] Günahkâr insanlar, gerçeği akıllarıyla kavrayabilme yeteneğinden yoksun değildir, ancak içlerinde, onları gerçeğe teslim olmaya yönlendirecek ahlaki arzudan yoksundurlar. Tıpkı bir pandanın et yiyebilecek bütün fiziksel bileşenlere sahip olması gibi, doğal kişiler de gerçeğin bilgisine erişebilecek tüm fiziksel mekanizmaya sahiptir. Ancak pandalar et sevmezler. Garip bir şekilde ot yemeyi severler. Aynı şekilde, doğal kişiler de ruhsal gerçeklere yönelik hiçbir istek duymazlar (1.Ko. 2:14).

---

19 Bkz. Edwards, *Freedom of the Will*, 24–31.

İnsanlar, görmek istemedikleri için kördür. Benim Hindistan cevizli turtadan keyif almam nasıl imkânsızsa, tövbeden uzak günahkârların nefret ettikleri şeyi benimseyebilmesi de imkânsızdır. İnsanlar, karanlığı sevdikleri için, ışıktan da nefret ederler (Yu. 3:19). Bu sebeple tanrısızlar, kendi istekleriyle haksızlık içinde gerçeği bastırıp ona engel olmaktadırlar (Rom. 1:18).

Bu tür bir bastırmaya bizzat şahit oldum. Lisedeyken bir arkadaşım intihar etti. Hiç kimse, özellikle de ölen arkadaşımın annesi, böyle bir şeyi beklemiyordu. İnkârın yas tutma sürecindeki adımlardan biri olduğunu biliyordum ama inkâr duygusunun ne kadar güçlü olabileceğini fark etmemiştim. Mezarın başındayken anne, kendisini oğlunun tabutunun üstüne attı ve tabutu hızlıca sarsarak "Uyan, uyan, uyan!" diye haykırıyordu. Herkes sessizlik içindeydi. Gerçek acıydı ve annenin o sırada kabul edemeyeceği kadar zordu. O an için anne, sahip olduğu tek çocuğun gömülmek üzere olduğuna kendisini inandıramıyordu. Kanıt çok açık olsa da, onu inanmak istemediği bir şeye ikna etmeye yeterli değildi. Oğlunu sevmesinden ötürü, gerçeği sevmiyordu. Gerçek canımızı yaktığında, artık onu hayatımızda hoş karşılamayız. Bir keresinde HIV testi yaptırmaktan korkan bir adamla konuşmuştum. Arkadaşları ve o, uyuşturucu kullandıkları sırada iğneleri birbirleriyle paylaşıyorlardı ve adam, bu arkadaşlarından birinin HIV virüsü taşıdığını henüz öğrenmişti. Bunun, virüsün onda da olabileceği anlamına geldiğini biliyordu. Onu bu testi yaptırması için teşvik ettim ama o, bilmek istemediğini söyledi. Tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandığını bilmektense, bilmeme seçeneğinin daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Ne yazık ki bizler, sorunun biz olduğunu düşünmektense, çoğu zaman ışığın sorun olduğunu düşünürüz. Gerçeği kenara itebilirsek, HIV testini veya öfkeli bir Tanrı'yı düşünmemek, sanki bizi virüs kapma tehlikesinden veya Tanrı'nın gazabıyla yüzleşmekten koruyacakmış gibi, huzur içinde yaşayabileceğimizi düşünürüz.

Tövbe etmeyen kişiler için böyle bir tepki geçerlidir. Adil bir hâkimin karşısında durmak, kanuna karşı gelenler için nasıl hiç eğlenceli değilse, Tanrı'yı düşünmek de biz günahkârlara eğlenceli gelmez. Bu bilgiyi sindirmek yerine, kendimizi koruma içgüdümüzle birlikte, gerçeği aklımızdan çıkarabilmek için elimizden geleni yaparız. Eğer suçluluk duygumuzdan kurtulabilirsek, belki adil bir Tanrı'dan da kurtulabiliriz.

Gerçekle savaşarak, aslında farkında olmadan kendimizle savaşıyoruz. Hayat için son derece önemli olmasından dolayı, gerçeği bilmemeyi tercih edemeyiz ancak bir yandan da, gerçeği benimsemekte güçlük çekiyoruz. Jonathan Edwards'a göre, "Sahip olabileceğimiz bütün bilgiler arasında en önemli olan, Tanrı bilgisi ve kendimize ilişkin bilgidir."[20]

Ancak tövbeye yanaşmayan kişiler olmaya devam ettiğimiz sürece, Tanrı bilgisi ve kendimize ilişkin bilgi, en nefret ettiğimiz bilgidir. Bilmeyi istesek bile, keşfettiğimiz gerçek hoşumuza gitmez. Kutsal bir Tanrı korkutucu olduğundan, kendi günahkârlığımızın ve Tanrı'nın kutsallığının derinliğine ilişkin gerçeğe boyun eğmektense, yalana, herhangi bir yalana inanmayı tercih ederiz.

John Calvin, Tanrı bilgisinin ve kendimize ilişkin bilginin, birbirinden ayrılamayacağını anlamıştı: "Sahip olduğumuz bilgeliğin, yani gerçek ve sağlam bilgeliğin neredeyse tamamı, iki kısımdan oluşur: Tanrı bilgisi ve kendimize ilişkin bilgi. Ancak bunlar birbiriyle birçok bağlantıya sahip olsa da, hangisinin bir diğerinden önce geldiğini ve hangisinin hangisini doğurduğunu ayırt edebilmek kolay değildir."[21] Bunun anlamı şu ki kendimize ilişkin bir gerçeği saptırdığımız zaman, Tanrı'ya ilişkin gerçeği de saptırmış oluyoruz veya aynı şey tam tersi için de geçerlidir. Tanrı'nın benzeyişinde ya-

20 Edwards, *Freedom of the Will*, xi.

21 John Calvin, *The Institutes of the Christian Religion*, ed. John T. McNeill, çev. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Press, 1977), 1.1.1.

ratıldığımız için, Tanrı doktrini ile insanı doktrini, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir şekilde durmaktadır. Suçluluk duygusuyla birlikte huzurlu bir hayat sürebilmemiz için, Tanrı'ya ve kendimize yönelik yaklaşımımızı da gerçekten saptırmaya yelteniriz.

Kendimizle ilgili gerçeği saptırmayı severiz. Kutsal bir Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olmamızdan dolayı, kendimizle ilgili gerçeği bilmek istememiz içgüdüseldir. Ancak günahlı insanlar haline gelip bozulmuş olmamızdan dolayı, kendimize dair gözlemlerimizin sonuçlarından hoşlanmamamız da aynı şekilde içgüdüseldir. O kirli çamaşırlar, karanlık dolaplarda kilitli kalmak zorundadır.

Vicdanımızın en derinlerine inerek, saklı kalan suçluluk duygumuzu ortaya çıkarmak yerine, yapmış olduğumuz birkaç iyi şeye odaklanarak dikkatimizi hızlıca dağıtırız. Yaptıklarımıza bahane bulur ve kendimizi haklı çıkarmaya çalışırız. Aslında o kadar da kötü biri olmadığımız yönünde kendi isteğimizle kendimizi kandırırız. Başladığımız öz değerlendirmeyi henüz bitirmeden, kendimizi gururla o kadar kabartırız ki kendimizi aslında bir hiçken, bir şeymiş zannederiz (Gal. 6:3). Böyle yaparak, gözlerimizi kendimizle ilgili gerçeğe kasten kör ederiz.

Aynı zamanda Tanrı'yla ilgili gerçeği de saptırırız. Tanrı korkutucu olduğu için, O'nu kendimize benzetmeye meyilliyizdir. Tanrı'yı adil bir yargıç olarak görmek yerine, O'nu sadece hayatlarımıza daha da çok bereket katmak isteyen bir Noel Baba gibi görmeyi tercih ederiz. Bir sürü insanın Joel Osteen gibi onlara duymak istedikleri şeyleri söyleyen vaizlere (2.Ti. 4:3) kulak vermesinin sebebi bu-

dur.[22] Kendilerini, kendi yaratmış oldukları tanrıyla iyi hissederler. Suçlarına kısmen ikna oldukları zamanlar belki vardır, ancak kendilerine üzülüp pişmanlık duyacak derecede suçluluk hissetmezler. Olumlu düşünerek suçluluk duygularına engel olma noktasında iyi iş çıkarmışlardır ve bu yüzden de onları kendilerine güvenmeye teşvik eden bir tanrıya ihtiyaçları vardır.

Başka insanlar ise dindar olmak için fazla iyi eğitimli olduklarını düşünürler. Hatta Tanrı'nın hiç var olmadığını iddia edecek kadar akılsızdırlar (Mez. 14:1). Tanrı'yla ilgili hangi yalana inanıyorsak inanalım, bunlar O'nu düşündüğümüz anda hissettiğimiz suçluluk duygusunu bastırma çabasından başka bir şey değildir.

Gerçekten kaçmak en kolay yolmuş gibi görünebilir ancak hiçbir zaman yeterince uzağa kaçamayız. Nerede saklanıyor olursak olalım, gerçek bizi mahkûm etmeye devam eder (Mez. 19:1-6). Kutsal Kitap, gerçeğe engel olmaya çalışabileceğimizi ancak gerçeğin suyun altında tutulan bir top gibi sürekli olarak yüzeye geri döneceğini ifade etmektedir.

Kutsal Yazılar'a göre her insan, sonsuz güce sahip (Rom. 1:20), her şeyi bilen (Elç. 17:25), doğru (Mez. 97:6), gazap dolu (Rom. 1:18) ve onları itaatsizliklerinden ötürü yargılayacak olan (Rom. 1:32; 2:15) bir Tanrı'nın varlığından haberdardır. Esasında yalnızca içlerindeki suçluluk duygusu bile, onları özürsüz kılmaktadır.

Özetle, Kutsal Tanrı bilgisini inkâr etmemizin sebebi, derinlerde bir yerlerde kutsal olmadığımızı biliyor olmamızdır. Ancak

---

22 Joel Osteen, kitabı en çok satanlar listesine girmiş bir yazar ve Houston/Teksas'ta bir mega-kilise olan Lakewood Kilisesi'nin pastörüdür. Kendi de ifade ettiği üzere Osteen, kasıtlı olarak cehennem ve tövbe üzerine vaaz vermekten kaçınmaktadır. Bkz. Heather Clark, "Joel Osteen Says He's Not 'Cheating People' by Neglecting to Preach on Repentance, Hell," Christian News Network, Mart 31, 2016, http://christiannews.net/2016/03/31/joel-osteen-says-hes-not-cheating-people-by-neglecting-to-preach-on-repentance-hell/.

suçumuzu tamamıyla üstlenmek istemediğimiz sürece, Tanrı'yla ilgili gerçeği reddetmeye devam ederiz. Gerçeği reddettiğimiz takdirdeyse, içimizdeki doğuştan gelen gerçeği bilme arzusuyla hayal kırıklığına uğramaya devam ederiz.

Gerçeğe İhtiyaç Duymamızın Sebebi

Yalanlar ve aldatmacanın hiçbirimize faydası olmamıştır. Ölümcül bir virüse yakalanmışsak, test yaptırmamak o an için en kolayıymış gibi görünebilir, ancak hastalık er ya da geç bizi enseleyecektir. İnsanların büyük bir çoğunluğunun Tanrı'ya hazırlıksız yakalanacak olmaları, ne kadar da hayret vericidir. Son gün geldiğinde, Rab olan Mesih'in önünde her diz çökecektir (Rom. 14:11). Ancak gerçeğe bilerek engel olanlar için her şey çok geç olacaktır.

Suçluluk duyan bir vicdan, hepimizi mahkûm etmeye yeterli olsa da, bizleri tövbeye yöneltmek için yeterli değildir. Eğer Tanrı'nın kafasına koyduğu tek şey bizi mahkûm etmekse, tövbe etmemiz için hiçbir motivasyonumuz olmaz. Yalnızca Tanrı'nın adaletini, öfkesini, gazabını ve ciddiyetini görüyorsak, kendimize ve Tanrı'ya ilişkin sahip olduğumuz bilgiyi bastırmaya da devam ederiz (Rom. 1:18). Umutsuzca mahvolduğumuzu düşünüyorsak, kutsal bir Tanrı'yı kabul etmek için motivasyonumuz da yoktur. Işığa yaklaşıp kötü işlerimizi açığa çıkarmaktansa (Yu. 3:20), karanlığın peşinden koşarak sahte bir ümide sahip olmayı yeğleriz.

Ama şükürler olsun ki umutsuz değiliz. Tanrı'nın adil olduğu gerçeği, bizi asla tövbeye yöneltmeyecek olsa bile, Tanrı'da adaletten başka gerçekler de vardır: İsa Mesih'te bulunan lütuf gerçeği. Tanrı'nın önünde aklanabilmemiz için Mesih'in bizim yerimize öldüğü müjdesi, Tanrı'nın önünde yalnızca aklanabilmemiz için değil, aynı zamanda kendimize ve Tanrı'ya ilişkin gerçeği istekli bir şekilde kabul edebilmemiz için de gereklidir. Yüreklerimiz, Tanrı'nın bizleri İsa Mesih aracılığıyla bağışlama isteğini kavrayana dek, suçluluğu-

muza ilişkin gerçeği de kendi isteğimizle kabul edebilmemiz zordur. Ruh, bizim yerimize kendi isteğiyle ağaca asılmış olan Mesih'i bizlere gösterdiği anda, Tanrı'nın adaleti, bizler için kabul edilebilir olur (Rom. 2:4). Yalnızca Müjde yüreklerimize ışıldadığı takdirde, kendimize ve Tanrı'ya ilişkin gerçeği kabul etmeye istekli oluruz.

Mesih'i benimsediğimiz zaman, günahlarımızın derinliğini, yani ciddiyetini kavrayabiliriz. Bir hiç olduğumuzu seve seve kabul edebiliriz. Mesih'i görene kadar, hasta, kör ve hekime muhtaç olduğumuzu anlayamayız (Mar. 2:17). Mesih'in kadir Kurtarıcı olduğunu anladığımızda, "kirli paçavra gibi" olan kendi doğruluğumuzu reddedebiliriz (Yşa. 64:6). Bu anlamda, yalnızca Tanrı'nın görkemi bizleri alçaltabilir.

İntihara kalkıştığım o geceyi hatırlıyorum. Her şey karanlıktı ve ben sadece kendimi düşünüyordum. En sonunda babam telefonda beni dua etmeye teşvik ettiğinde, elimdeki tabancayı yere bırakıp kenara doğru ittim. Avuntu bulana dek Tanrı'yı aramaya kararlıydım. Bir şekilde bir sonuca varmam gerektiğini biliyordum. Gece yarısı Tanrı'ya yalvarmaya başladım: "Ya Rab, lütfen bu acıyı al!" diye haykırıyordum. Saatlerce yalvardım.

Ancak saat sabah üç civarına geldiğinde, bir şey oldu. Duam değişmeye başlamıştı. Dua etmeye ilk başladığımda, tek derdim avuntu bulmaktı. Ama aniden Yüce Tanrı'ya karşı suç işlediğim kafama dank etti. Eski kız arkadaşımı özlememden çok daha korkunç bir problemim olduğunu anlayınca, daha da içten bir şekilde ağlamaya başladım.

Bağışlanma müjdesini biliyor olan ben, öfkeli bir Tanrı'yla karşılaşmak zorundaydım. Bu dakikalarda sanki Tanrı mucizevi bir şekilde bana tövbe etmeyi bahşetmişti. Çoktan unutmuş olduğum günahlarım aklıma geliyordu. İşlemiş olduğum her bir günah kafamdan geçmekteyken, gerçeğe engel olma arzum artık kalmamıştı ve bütün günahlarımı Tanrı'ya açıkça itiraf ettim. Böylesine

merhamet dolu bir Tanrı'ya karşı nasıl günah işlemiş olabilirdim?

İşlemiş olduğum bütün suçları Tanrı'nın önüne getirdikten sonra, bir şey oldu. Günahımın ağırlığı birden üstümden kalktı ve ruhum sevinçle doldu. Bağışlandığımı biliyordum. Merhametli Tanrı'yı biz kez gördükten sonra, artık günahımızı örtüp saklamamıza gerek yoktur. Artık karanlığa tutunmamıza gerek yoktur. Görkemli ışık artık korkutucu değil, özgürleştiricidir. Dahası, Mesih bilgisine bir kez kavuşunca, Tanrı bilgisine de kavuşabiliriz. Mesih bize yalnızca Baba'yı *göstermekle* kalmaz (Yu. 14:9), aynı zamanda yüreklerimizin Baba'yı *benimsemesini* sağlar.

Mesih'e bakarak, Tanrı'nın sevgi ve lütfuna dair bilgi sahibi oluruz ve Tanrı'nın adaletinin öfkesini ve ciddiyetini takdir etmeyi öğreniriz. İsa Mesih'e bakarak, Tanrı'nın adaletinden akan merhametini görürüz. Çarmıh, Tanrı'nın merhametiyle adaletini bir araya getirdiğinden dolayı, Tanrı'nın adaletine ilişkin gerçek, tümden görkemli bir hale bürünür.

En büyük inanç savunması yönteminin çarmıh olmasının sebebi budur. Kurtuluş için Tanrı'nın gücü, İsa Mesih'in Müjdesi'dir (Rom. 1:16). Tövbe, Tanrı'nın mucizevi bir armağanıdır (2. Tim. 2:25), çünkü iman da aynı şekilde Tanrı'nın mucizevi bir "armağanıdır" (Ef. 2:8). Uygun bir şekilde itirafta bulunabilmemiz, tövbe edebilmemiz ve günahlarımızdan yüz çevirebilmemiz için, Tanrı'nın bizlere bağışlanma müjdesini kabul edebilecek yeni bir yürek vermesi gerekmektedir. Karanlıktan kurtulmak için nasıl ışığa ihtiyaç duyuyorsak, günahlarımızdan tövbe edebilmemiz için de Müjde'ye imana ihtiyaç duyarız.

Yasa, günahlarımızı ortaya çıkarıp içsel suçluluk duygumuzu alevlendirebilir, ancak bizi kendi doğruluğumuzu beğenmeme noktasına getirmekten acizdir. Bizi kendimize olan güvenimizden ve karanlığa olan sevgimizden uzaklaştıracak olan şey, Tanrı'nın Mesih İsa'da görülen merhametidir. Gerçeğin üzerine kurulması gere-

ken gerçek umut, bizi uykumuzdan uyandırabilecek tek şeydir.

Tek umudumuz İsa'dır çünkü O, Baba'ya giden tek yoldur. İsa, "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" demiştir (Yu. 14:6). Eğer kendimize ve Tanrı'ya ilişkin gerçeğe erişeceksek, bunun için Mesih'e muhtacız. Gözlerimizi bizler için ölmüş olan İsa'ya çevirerek, Baba Tanrı'nın görkemini görmemiz gerekiyor (2.Ko. 4:6). İsa'yı görmeliyiz! Gözlerimizi kendi doğruluğumuzdan ayırıp Mesih'in doğruluğuna bakmamız gerekiyor.

Cennete gidebilmek için eğer kendi iyi işlerinize, sudan bahanelerinize veya kendi yapıtınız olan bir tanrıya güveniyorsanız, karanlığa tutunmaya devam ediyorsunuzdur. Kâğıt hamuruyla günahlarınızı örtmeye çalışmak, yargı gününde sizi yalnızca daha da korunmasız halde bırakacaktır. Tanrı yargısının ışığı, kısa süre içerisinde bütün o sahte umudunuzu ve gülünç bahanelerinizi yakıp geçecek. Gerçeği biliyorsanız, korkunç olan asıl şey, karanlıktır.

İsa Mesih'e iman ederek ve kendinize olan güveninizden sonuna kadar vazgeçerek kurtuluşa kavuşabilecekken, Tanrı'dan saklanmaya devam etmenize gerek yoktur. Günahınızı itiraf edin ve ışığa gelin. İçinizi tamamıyla boşaltın ve tüm umudunuzu Mesih'e bağlayın. O, sizi kurtarmaya tamamıyla kadirdir. Buna iman ediyor musunuz?

İman edenler için bile kurtuluş bildirisi, hayatımızın her gününde muhtaç olduğumuz muhteşem bir bildiridir. Sürekli olarak Tanrı'nın güvenilir ve adil olduğunu ve bizlerin günahlarını bağışlayarak, bizi her kötülükten arındıracağını hatırlamamız gerekmektedir (1.Yu. 1:9). İsa Mesih'e imanla yaşamamız gerekmesinin sebebi budur.

Bu bildiri olmadan, biz Hristiyanlar bile tekrardan karanlığa koşabiliriz. Günah işlediğimiz zaman, Tanrı'dan saklanasımız gelir. Geciken tövbe, karanlıkta oyalanma çabamızdır. Utançtan ötürü, dua edesimiz gelmez. Çoğu zaman eğer beklersek, kendimize biraz

daha çekidüzen verebileceğimizi ve sonrasında göksel mahkemeye biraz daha saygıyla girmeyi deneyebileceğimizi düşünürüz. Ancak böyle bir düşünce tarzı, Tanrı'dan değildir. Vicdanı temizleyen şey tövbedir, beklemek değil. Günaha düştüğümüz anda, oradan kaçarak Mesih'e doğru koşmalıyız. Eğer Hristiyan hayatını sürdürmekte zorlanıyorsanız, Müjde'nin ışığına geri gelmekte neden gecikiyorsunuz? Tanrı tüm suçlarınızı affetmeye hazırdır. Tüm yüreğinizle günahlarınıza ilişkin gerçeği itiraf edin ve Mesih'le ilgili gerçeğe inanın.

Bizi yalnızca gerçek özgür kılacaktır (Yu. 8:32). Yalnızca gerçek bizi kutsallaştıracaktır (Yu. 17:17). Kutsal Yazılar'ı asla ihmal etmeyelim ve gözlerimizi asla Mesih'ten çevirmeyelim. Müjde'nin ışığı düşmanımız değil, tek umudumuzdur.

Sonuç

Gerçeği istiyor musunuz? Kim olduğunuzu bilmek istiyor musunuz? Günahlarınızın ciddiyetini bilmek istiyor musunuz? Tanrı'nın kutsallığını bilmek istiyor musunuz? Eğer öyleyse, ışığa koşun. Mesih'e doğru kaçın. O'nun yüzüne, çarmıhta acı çekmiş Olan'a doğrudan bakın. Sizin yerinize acı çekmiş Olan'a dikkatle bakın. O'nun şefkatine, merhametine, iyiliğine, alçakgönüllülüğüne ve sizin gibi günahkârlara olan sevgisine uzunca bakın. Bakın ve yaşayın, sevgili dostum. O'nun sevgisine, siz takılıp düşünceye dek bakın. Düştükten sonra da, kalkıncaya dek bakmaya devam edin.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Gerçekle çoğu zaman neden bir aşk-nefret ilişkisi içerisindeyiz?

2. Gerçek bizim için neden son derece önemlidir?

3. Neden gerçeğe engel olmak istiyoruz?

4. Gerçek nasıl yalnızca Mesih'te bulunur?

7

Esenliğin
Peşinde

Dünya savaş halinde! Adem'in günahından bu yana, dünyada kalıcı bir barış sağlanamamıştır. Dünya, başından beri şiddete maruz kalmaktadır ve bu korkunç belaya maruz kalmaya da devam edecektir, ta ki Esenlik Önderi geri dönene ve dünya "yozlaşmaya köle olmaktan" kurtarılana dek (Rom. 8:21).

Her şey, Adem ve Havva'nın Tanrı'nın otoritesine karşı gelerek, O'na olan kızgınlıklarını belli etmesiyle başladı (Yar. 3:1-6). Bu ihanet eylemi, onları ve tüm insanlığı Tanrı'yla savaşa soktu. Her bir günah gibi onların da bu günahı, Tanrı'nın görkemine yapılan bir saldırıydı (Rom. 3:23). Kendi adaleti uyarınca, Tanrı'nın insanlığa olan yaklaşımı, memnuniyetten öfkeye dönüştü. Hoşnutsuzluk duyan Tanrı, huzurundan insanı kovmak amacıyla, alevli kılıçlarla meleklerini gönderdi.

Tanrı'yla insan arasındaki bu evrensel savaş, yaratılışın içerisinde tüm huzuru bozmuştur. Adem, kendi işlediği günah için Havva'yı suçlamış ve o andan itibaren tüm insanlık birbirine düşman olmuştur. Kayin, kardeşi Habil'i öldürdüğünde, bu gerçek gözler önüne serilmiştir. O zamandan beri insanlık, her türlü düşmanlığın içine dalmıştır.

Dünya savaşları, iç savaşlar, soykırım, terörizm, yağmalama, annelerin kendi bebeklerini ana rahminde öldürmesi, aile içi şiddet, boşanma ve kardeşlerin bir Lego parçası uğruna birbirine girmesi,

insanlığın Tanrı'ya karşı olan bu düşmanlığının kötü sonuçları olmuştur. Ancak hepsi bu değildir; insan bizzat kendisiyle savaş halindedir. İnsan ruhunda hiçbir iç huzur yoktur. Peygamber Yeşaya aracılığıyla Tanrı'nın söylediği gibi, "Kötülere esenlik yoktur" (Yşa. 48:22). Kutsal Kitap, *dış* çatışmaların, yürekteki *iç* çatışmalardan doğduğunu söyler (Yak. 4:1).

İnsanlar, iç huzurdan yoksun olmalarından dolayı, birbirleriyle savaşmaktadırlar. Bu iç çatışma, Tanrı karşısındaki kirletilmiş bir vicdandan ve tatmin edemeyen şeylerin peşinde koşan bir yürekten kaynaklanır (Yak. 4:2). Suçluluk –içsel kargaşa–, vicdanla savaş halinde olan bir hayattan gelir. Daha da önemlisi, suçluluk Tanrı'yla savaş halinde olan bir hayattan gelir.

Martyn Lloyd-Jones şöyle sormuştur: "Neden dünyada savaşlar var? Neden milletler arasında böylesine sonu gelmez gerginlikler var? Dünyanın nesi var böyle? İnsanlar arasındaki savaş, mutsuzluk, karışıklık ve uyuşmazlığın sebebi nedir?" Sonrasında kendi sorularına şöyle cevap verir: "Bu sorulara verilecek tek bir cevap vardır: günah. Başka hiçbir şey değil, yalnızca günah."[23]

Ancak tıpkı ölüm gibi, savaş da doğal değildir. Tanrı, bizleri çekişme içerisinde olalım diye yaratmadı. Nasıl acıdan kaçmak istiyorsak, savaştan da hepimiz nefret ederiz. Huzur ve gönül rahatlığı arzularız. Bilerek ya da bilmeyerek, Tanrı'nın önünde temiz bir vicdana sahip olma arzusundayızdır.

Doğu dinleri, nirvana olarak adlandırdıkları huzuru, kurtuluşun nihai amacı olarak görürler. Ancak onların huzurdan anladıkları şey, kişisel bilincin yok oluşudur. Eğer var olmasaydık, elbette savaştan kurtulmuş olurduk. Ancak huzur, sadece çekişmenin yokluğu değildir. Huzur, Kutsal Kitap'a göre, tek bir fikir ve tek bir yürekte birleşen insanlarca tecrübe edilebilir.

---

23 Martyn Lloyd-Jones, *Studies in the Sermon on the Mount* (Grand Rapids: Eerdmans, 1976), 102.

Mükemmel huzur, yalnızca mükemmel sevgiyle gelir. Huzur, en iyi şekilde Baba, Oğul ve Kutsal Ruh arasındaki ahenkle anlaşılır. Üçlübirlik Tanrısı'nın içerisinde var olan bu huzur, yüreklerimizde özlemini çekmekte olduğumuz huzurdur.

Huzura Ulaşmanın Yanlış Yolları

Kendimizi Tanrı'dan daha çok sevdiğimiz sürece, suçluluk duygumuzu ortadan kaldırmak için, bizleri günahlarımızdan vazgeçmek zorunda bırakmayacak çeşitli yollar ararız. *Dini aktivitelerle* suçluluğumuzu örtmeye çalışmak, vicdan azabını bastırmanın en yaygın yollarından biridir. Ancak dini aktivite, suçluluğumuzun yerini gururla doldurma çabasından başka bir şey değildir. Suçlu hissetmemenin bir yolu da insanın kendisini doğru olarak görmesidir.

Elçi Pavlus, Hristiyan olmadan önce, Tanrı'nın yasasını gayretle yerine getirmekteydi. Söz konusu gözle görülür itaat, "Yasa'ya dayanan doğruluk" olduğunda, Pavlus kendisini "kusursuz" biri olarak görüyordu (Flp. 3:6). İyi işleriyle övünerek, suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışmıştı. Assisili Françesko'nun gösterişli hayatından duyduğu rahatsızlık arttıkça, kendisini de zevkten daha çok mahrum bırakmıştı. Martin Luther keşiş olmaya ant içtiği zaman, Tanrı'nın beğenisini kazanabilmek adına dua ve itiraflarla kendisini bitkin düşürmüştü. Benzer şekilde, bizler de dini aktivitelerimizle övünç duymaya meyilliyizdir. Ancak suçluluğumuzu dini aktivitelerle gidermeye çalışmak, imkânsız olması bir yana, yorucudur. Pavlus, "hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz" diye yazmıştır (Gal. 2:16). Ömür boyu iyilik, tek bir kara lekeyi ortadan kaldıramaz. Her ne kadar suçluluğumuzu telafi etmeye çalışsak da, vicdanlarımız Tanrı'nın önünde bizi suçlamaktadır.

Eğer dini aktivitelerle hayal kırıklığına uğramışsak, suçluluğumuzla bu sefer *standardı düşürerek* baş etmeye çalışırız. Vicdanı-

mızın bizi pek zorlamaması için, aklımızı genellikle şu gibi ahlaki bahanelerle doldururuz: Kendime engel olamadım. Benim suçum değildi. Doğru olanı yapmaya çalıştım. Birkaç hatam oldu ama en azından birçok arkadaşım kadar da kötü değilim.

Suçlulukla bu tarzda mücadele edebilmek için iki şey gerekmektedir. İlk olarak, Tanrı'nın doğru ve yanlışa yönelik standardını düşürmemiz gerekir. Kusursuzluk bizler için ulaşılmaz bir nokta olduğundan, daha ulaşılabilir bir standart oluşturmak zorundayızdır. İkinci olarak, kendimizi daha da çok önemsememiz gerekir. Bir başka şekilde söylemek gerekirse, Tanrı'yı daha aşağıda, kendimizi ise daha yukarıda görmek zorundayızdır veya Kutsal Kitap'ın söylediği gibi, "ölümlü insana" benzeyen, kendi benzeyişimizde bir tanrı yaratarak, Tanrı'ya ilişkin gerçeğe engel olmamız gerekir (Rom. 1:23).

Bazı insanlar, onlara Tanrı tarafından verilen akıllarını kullanıp Tanrı'nın varlığını inkâr edecek derecede ahlaki bahaneler öne sürmüştür. Eğer kendimizi Tanrı'nın olmadığına ikna edebilirsek, sonrasında tarafsız bir ahlaki standardın da olmadığını söyleyerek, vicdanımızı rahatlatmaya çalışabiliriz.

İlahi bir yasa koyucunun yokluğunda, vicdanımıza ahlakın yalnızca toplum tarafından inşa edilen bir şey olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca ahlaki standart, bir kez değişken hale geldiğinde, artık standardı kendi davranışımıza göre ayarlayabilmemiz mümkün olur.

Buna rağmen huzuru, standardı düşürerek bulmak, başa çıkma sürecinde bize yardımcı olmaz ve üstüne üstlük başarısızlıkla sonuçlanır. Ahlak kurallarının göreceli olduğunu ve mutlak hiçbir gerçekliğin var olmadığını söylesek bile, vicdanımız bizi suçlamaya devam eder. Bir bahaneler ağı örebiliriz, ancak kendi içimizde kendimizden usanmış bir halde kalırız.

Bunun sebebi, derinlerde bir yerde, kutsal bir Tanrı'nın bizi günahlarımızdan ötürü yargılayacağını bilmemizdir. Denesek bile, doğru ve adil bir Tanrı'ya ilişkin bu bilgiyi tamamıyla bastıramayız.

Vicdanımızı susturmanın bir başka yolu, sonsuz gerçeklikler hakkında düşünmeye zamanımız kalmasın diye aklımızı sürekli olarak meşgul tutmaktır. Suçluluk duygusuyla baş edebilmek amacıyla, insanların zevk veren aktivitelerle *kendilerini oyalamaları* alışılmadık bir durum değildir. Cinsel ahlaksızlıkta bulunan bir danışanım, bir keresinde bana suçluluğunu yenebilmenin tek yolunun, düşüncelerini başka yöne çekmek olduğunu söylemişti. Alkol ve uyuşturucu, genelde insanların bu şekilde başka bir noktaya yönelmesinde yardımcı olur. Filmler, duygu ve düşüncelerimizi alternatif bir gerçekliğin içine çekerek bize bir kaçış yolu sunar. Gece kulüpleri, spor etkinlikleri ve Hollywood, büyük sektörler haline gelmiştir çünkü eğlenceye yönelik talep sürekli olarak artmaktadır. Dünya, bir oyalayıcı eğlenceden diğerine oradan oraya koşturmaktadır ve bu oyalamaların büyük bir bölümü, insanların çaresizliğe kapılmasını engellemek üzere tasarlanmıştır.

Ancak kendini sürekli oyalamak, suçlu bir vicdanı tamamıyla susturmaz. Bu yöntem, yalnızca dinlenip sakinleşmediğimiz sürece fayda eder. Bazı kişiler sarhoş kalmaya çalışır, ancak hepimiz er ya da geç gerçekle yüzleşmek zorunda kalacağız. Sorunlarımızı yarına atmak isteyebiliriz, ancak Tanrı'dan saklanamayacağımız o günün gelmekte olduğunu içten içe biliyoruz.

Huzura kavuşmak adına utancımızı nasıl saklamaya çalışıyorsak çalışalım, utancımız ve içimizdeki kargaşa, susmayı reddeder çünkü "Günahlarını gizleyen başarılı olmaz" (Özd. 28:13). Tanrı'nın yüreklerimize yazmış olduğu yasası uyarınca bir kez suçlu çıktığımızda, leke o kadar derindir ki çıkaramayız. Suçlu bir vicdan, Tanrı tarafından mahkûm edilmiş olanlarımızın hepsine savaş açmaya devam edecektir. "'Kötülere esenlik yoktur' diyor RAB" (Yşa. 48:22).

Huzura Ulaşmanın Tek Yolu

Suçlular, nasıl temiz bir vicdan elde edebilir? Günahkârlar Tanrı'yla nasıl barışabilir? Tanrı'nın önünde nasıl doğru olabiliriz? Hatta Tanrı'yla barış mümkün müdür? Bu, hayattaki en önemli sorudur.

Adil bir Tanrı'ya karşı günah işlemiş olmamıza rağmen, Tanrı, bizlere kendi Oğlu'nda bağışlanma imkânı sunmaktadır. Tanrı'nın Oğlu, ilk ortaya çıkışında aramıza öç peşinde koşan güçlü bir savaşçı olarak gelmedi. Aksine Mesih, meleklerin "En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!" ilanlarıyla ve sevgiyle aramıza geldi (Luk. 2:14). O, yargılamaya değil, merhametli bir şekilde bizlere barış şartlarını sunmaya geldi.

Mesih bizden mutlak bir teslimiyet bekliyor olsa da, Tanrı'yla aramızda barışı sağlayacak her şeyi yapan aslında O'dur. İnsan olarak Mesih, günahsız itaatiyle mükemmel ve eksiksiz bir doğruluk kazanmıştır. Günahsızlığının bir belirtisi olarak Mesih, ölümden dirilmiştir (Elç 2:24) ve bizlerin hesabına geçirilmek üzere sunduğu doğruluk da işte budur. Dahası, çarmıhta Tanrı'nın gazabına tümüyle katlanıp günahlarımızın bedelini kendisi ödeyerek, günahlarımızın O'na aktarılmasını mümkün kılmıştır (Yşa. 53:4-5). Mesih, bizleri kurtarmak ve Tanrı'yla barışmamız için gereken her şeyi yapmıştır. Kendi doğruluğunu karşılıksız olarak bizlere sunarak, bağışlayan elini bizlere uzatmaktadır. O'nun bağışlaması ve doğruluğu, Tanrı tarafından aklanmamız veya doğru ilan edilmemiz için ihtiyacımız olan iki şeydir.

Ancak Tanrı'nın önünde aklandığımız sırada, Kutsal Ruh'un içimizde nasıl bir işlev gösterdiği sorusunun hala yanıtlanması gerekmektedir. Mesih'e göre, Tanrı'yla barıştığımızda iki şey meydana gelmektedir. İlk olarak, Ruh'un lütfuyla, kendi içimizde hiçbir doğruluğun olmadığını kabul etmemiz gerekiyor. Sonsuz cezayı hak eden günahkârlar olduğumuzu itiraf etmeliyiz. Bundan ayrı olarak,

aynı zamanda günahlarımızın bağışlanmasını arzu etmemiz gerekir. Tövbe edip Mezmur yazarının izinden giderek şöyle demeliyiz:

> Günahımı açıkladım sana,
> Suçumu gizlemedim.
> "RAB'be isyanımı itiraf edeceğim" deyince,
> Günahımı, suçumu bağışladın. (Mez. 32:5)

Jerry Bridges, bizlere şöyle bir hatırlatmada bulunuyor: "Yüreklerimiz aldatıcıdır. Yaptığımız şeyler için bahaneler üretir, onları akla uygun hale getirmeye ve haklı göstermeye çalışır. Hayatlarımızın günahla kaplı alanlarına karşı bizi kör eder."[24] Bu nedenle, Tanrı'ya şu şekilde haykıran Davut'un izinden gitmeliyiz:

> Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi,
> Sına beni, öğren kaygılarımı.
> Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı,
> Öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda! (Mez. 139:23-24)

Yine şöyle dua etmiştir:

> Ey Tanrı, lütfet bana,
> Sevgin uğruna;
> Sil isyanlarımı,
> Sınırsız merhametin uğruna.
> Tümüyle yıka beni suçumdan,
> Arıt beni günahımdan.
> Çünkü biliyorum isyanlarımı,
> Günahım sürekli karşımda. (Mez. 51:1-3)

---

24 Jerry Bridges, *The Pursuit of Holiness* (Colorado Springs, Colo.: NavPress, 2006), 61.

Ancak tövbe, bizden beklenen tek şey değildir; aynı zamanda Müjde'ye de iman etmemiz gerekiyor. Bağışlanma ve doğruluğun tek aracı olan Mesih'e iman etmeliyiz. Tövbemiz ve imanımız, bizlere Tanrı'yla barışı kazandırmamakta, tam tersine kurtuluşumuz için yalnızca Mesih'in doğruluğuna bağımlı olduğumuzu bizlere göstermektedir.

Kutsal Yazılar'a göre aklayan, yalnızca imandır çünkü iman, bizleri Mesih'in doğruluğuna ortak eder. Püritan William Gurnall'ın ifade ettiği gibi: "Tanrı'ya yaptığımız bir şeyi vererek değil, Tanrı'dan, Mesih'in bizim uğrumuza yaptıklarını alarak aklanırız."[25] Yalnızca Kutsal Ruh'un lütfuyla, Mesih'in tamamlanmış olan eylemine dayanarak, Tanrı'yla barışa kavuşabiliriz: "Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz" (Rom. 5:1).

Martin Luther, bu barışı, ancak kişisel dindarlık ve iyi eylemlerle Tanrı'ya ulaşmaya çalışmayı bıraktıktan sonra tecrübe edebildi. Şöyle demişti: "Gece gündüz kafa yordum, ta ki Tanrı'nın adaletiyle 'Doğru kişi imanla yaşayacaktır' ayeti arasındaki bağlantıyı görene dek. Sonrasında kavradım ki Tanrı'nın adaleti, bizleri lütufla ve tam bir merhametle iman aracılığıyla aklayan o doğruluktur. Bunun üzerine yeniden doğduğumu ve cennete açık kapılardan geçerek gittiğimi hissettim."[26]

---

25 Gurnall, *Christian in Complete Armour*, 433.

26 Aktaran: Roland H. Bainton, *Here I Stand: A Life of Martin Luther* (Peabody, Mass.: Hendrickson, 2009), 48.

Sonuç

İnsan, Tanrı'yla barışmadığı sürece, kendisiyle de barışamaz. Ahlaki açıdan ne kadar kirli olursak olalım, İsa Mesih'in kanıyla günahlarımız bağışlanabilir. Günahlarımız için bahaneler üretmeyi, iyilik yaparak Tanrı'nın merhametini hak etmeye çalışmayı ve sahip olduğumuz suçluluk bilincini bastırmaya çalışmayı bırakmalıyız. Tanrı'nın önünde temiz bir vicdan, yalnızca İsa Mesih'te bulunur. Günahlarımızdan tövbe etmeli ve bütün aklımızla, bütün yüreğimizle ve bütün gücümüzle Müjde'nin mesajına iman etmeliyiz. Eğer esenliğiniz yoksa, kendinizi İsa Mesih'te vaat edilmiş olan Tanrı'nın merhametine bırakın. Buna iman ediyorsanız, bağışlanacaksınız. Bu, Tanrı'nın vaadidir.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Neden esenliğe bu denli muhtacız?

2. Çekişmelerin sebebi nedir?

3. Vicdanımızı rahatlatmaya çalıştığımız bazı yanlış yollar nelerdir?

4. Mesih neden Esenlik Önderi'dir?

5. Esenlik nasıl yalnızca Mesih'te bulunur?

8

Kutsallığın
Peşinde

Herkes iyi olmak ister veya en azından iyi olmak isteyerek yola çıkar. Bazı insanlar kendi günahları içerisinde o kadar katılaşmışlardır ki doğru olanı yapmak artık umurlarında bile değildir. Ancak bu, her zaman geçerli olan bir tutum değildi. Çocukların bir sonraki Adolf Hitler olmayı isteyerek büyümeleri, normal bir şey değildir. Azılı suçlular, vicdanlarını bir gecede köreltmemişlerdir. Ahlaki yönden bozulmuş olan ruhların, bilinçli bir şekilde kötü olmak istemeleri genellikle zaman alır.

Genç bir delikanlıyken sigara içmek için evden ilk kaçışımı hatırlıyorum. İçimdeki sigara içme dürtüsüyle haftalarca mücadele etmiştim ama bir şekilde kendimi bir kereliğine deneme konusunda ikna etmeyi başardım. Sonrasında suçlu hissettiğimi hatırlıyorum. Eğer olanları öğrenirlerse, ailemin benim yüzümden hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. O anda bir daha sigara içmek istememiştim. Ancak sanırım sigara içmenin havalı bir şey olduğunu düşünmüştüm çünkü arkadaşlarımla düzenli olarak içebilmeye başlamam, bu olaydan kısa bir süre sonraydı. Neredeyse her günahın doğası böyledir. Ayartılara ne kadar teslim olursak, vicdanımızı umursamamak da o kadar kolaylaşır.

İnsanlar, yıllar içerisinde birkaç kötü alışkanlık edindiğini kabul edecek olsa bile, çok azı, kötü bir insan olduğunu kabul eder. Gangsterlerin arasında hala belli bir ahlak mevcuttur. Hapse girmiş olan-

ların büyük bir çoğunluğu, kendilerini nispeten iyi insanlar olarak görür. Dahası insanlık, doğası gereği dindardır. Türbeler, tapınaklar, camiler ve kiliseler tüm yeryüzünü kaplamaktadır. Neredeyse her insan arada sırada dua eder. Dinleri reddedenler bile düzgün birer vatandaş olmayı amaç edinmiştir. Genel olarak ateistler, başkalarına karşı acımasız olmanın iyi bir şey olduğunu düşünmezler.

Kutsallığı Yanlış Bir Şekilde Aramak

Hristiyan olmayanların iyi olmak istemediklerini düşünebiliriz, ancak bu, bozulmuşluk doktrinini yanlış anlamaktır. İnsanlık iyi olmamasına rağmen, iyi olma isteğinden –en azından nispeten iyi olmaktan– tamamıyla vazgeçmiş değildir. Hatırlamamız gerekir ki bütün dünya dinlerinin temelinde, iyi işler aracılığıyla sonsuz yaşam ve esenlik kazanmak vardır.

Ancak bu, insanların hüsranının bir başka sebebidir. İnsanlar, onlara paklığı öğütleyen bir vicdana sahip olsalar bile, günahla lekelenmiş olduklarının farkındadırlar. Utanç duygusundan kaçınabilmeyi isteyecek olsalar dahi, utanılacak şeyler hayal etmeyi severler. Ahlaki yönden bozulmuş insanlar, vicdan sahibi olmaktan usanmışlardır çünkü onları iyi şeyler yapmaya yönelten bu vicdan, aynı zamanda kötü bir şey yaptıklarında onları suçlamaktadır. Bu sorunlu durum, onları kendi içlerinde çatışmaya sürükler. Günahı severler ancak iyi olanı da hâlâ yapmak istemektedirler. Bir şekilde, günahın keyfini çıkaracakları ama bir yandan da kötü insan olmadıkları fikrini koruyabilecekleri bir orta yol bulmak zorundadırlar.

Bazı insanlar, ahlaki başarısızlıklarını ve ben-merkezciliklerini, *iyi olmak için didinerek* örtmeye çalışmaktadırlar. "İyi eylemlerim kötü eylemlerimden ağır bastığı sürece her şey yolunda" diye düşünürler. Her bir ahlaki kusur, bir cömertlik eylemiyle telafi edilmek zorundadır. Mükemmel olmadıklarını kabul etmelerine rağmen, yaptıkları iyi şeylerle avunmaktadırlar. Kiliseye giderek, yoksullara

yardım ederek, barınağa kıyafet bağışlayarak ve buna benzer diğer faaliyetlerle, kendilerini iyi hissetmeyi başarabilirler. John Owen'a göre, "kişinin kendi bulduğu yöntemlerle, kendi gücüne dayanarak, kendi doğruluğunu elde edene kadar günahla mücadele etmesi, bütün sahte dinlerin ruhu ve özüdür."[27]

Asıl sorun, insanların iyi olma arzularının, kendilerini memnun etme arzuları kadar güçlü olmamasıdır. İmansızlar, günahlı doğalarına köledirler ve günahlı doğaları, doğru olanı yapmaya yönelik en iyi çabalarını bile lekelemektedir. İyilik yaptıklarını düşünebilirler. Hatta bütün o dini ibadet eylemleriyle, Tanrı'yı hoşnut ettiklerini bile düşünebilirler. Yoksullara para verebilir, ormana bir ağaç dikebilir, uzun dualar edebilir, günah çıkartabilir ve kötülüğe alet olan her şeyden kaçınabilirler, ancak tüm bunları yaparken (yüreklerindeki niyetten dolayı), tek bir iyi eylemde bile bulunabilmekten acizdirler. İyi olanı yapmaya yönelik arzuları bile, günahla lekelenmiştir. Sorun, niyetlerinde yatmaktadır. Yapılan herhangi bir şeyin iyi olabilmesi için, o şey, Tanrı'yı hoşnut etme arzusundan doğmalıdır. İyi bir şey yapabilmek için asıl niyet, Tanrı'nın görkemi olmalıdır. Ancak imansızın yüreği Tanrı'ya düşman olarak kaldığından, imansızlar "Tanrı'yı hoşnut edemezler" (Rom. 8:8).

İmansızlar iyi olma arzusu taşıyabilirler, ancak Tanrı'nın görkemini kendilerinden daha yukarıda tutmak istemezler ve isteyemezler. İçlerinde Tanrı'nın gazabından kaçma veya sonsuz ödüle kavuşma isteği olabilir, ancak Tanrı'yı kendilerinden daha çok sevmeleri imkânsızdır. Faydalarını göz önünde bulundurarak, Tanrı'ya hizmet etmeyi isteyebilirler, ancak hayatlarını, yalnızca ve yalnızca duydukları sevinç için Tanrı'ya adayamazlar. Yoksullara bağışta bulunabilirler, ancak böyle yapmalarının temelinde kendi kendilerine hizmet eden bir niyet vardır.

---

27 John Owen, *The Mortification of Sin*, in *The Works of John Owen*, ed. William H. Goold (Edinburgh: Banner of Truth, 2009), 6:7.

Bazıları, başkaları görsün diye dua eder. Bazıları, vicdanını rahatlatmak için hayır kurumlarına bağışta bulunur. Hayır kurumlarına yüklü bağışlar yaparak toplumda olumlu bir imaj çizmekten hoşlanan hayırseverler gibi, günahkârlar da doğru olanı yapmayı bencil sebeplerden ötürü isterler. Dolayısıyla, onların iyilik arzuları, sadece göreceli ve "Tanrı'nın yüceliğinden yoksun" bir iyiliğe yöneliktir (Rom. 3:23).

İnsanlığa yardım etmek isteyen hümanistler ve çevreciler de iyilik konusunda eksik kalmaktadırlar. İyi insan olma çabası içerisinde, insanı ve yaratılışı, Yaratan'ın üzerine çıkarmışlardır. Dünyayı bir put haline getirmişlerdir. İnsanların iyiliğini, Tanrı'nın görkeminin üzerinde tutmuşlardır.

Ancak On Emir'in tam anlamıyla yerine getirilebilmesi için, öncelikle ilk emir yerine getirilmek zorundadır. İlk emir de bizlere, niyetimizin Tanrı'yı hoşnut edebilmesi için, Tanrı'yı bütün yüreğimizle, bütün canımızla ve bütün gücümüzle sevmemiz gerektiğini söylemektedir (Yas. 6:5). Bundan daha az olan ne varsa, günahtır. Tanrı, doğruluğumuzun tüm değerini "kirli paçavra" ile denk tutmaktadır (Yşa. 64:6). Bir zamanlar akranlarından çok daha büyük bir gayrete sahip olan Pavlus, hırslı bir Ferisi olduğu zamanlara dönüp baktığında, kendisinin en iyi çabalarını birer zarar olarak saymıştır (Flp. 3:7). Tüm günahımızı hesabın dışında tutup Tanrı'nın adalet terazisine yalnızca en iyi eylemlerimizi koysak dahi, yine yetemezdik. Bizim sunabileceğimiz şeylerin en iyisi, Tanrı'nın gözünde "süprüntü" sayılır (Flp. 3:8). Bunun sebebi, en iyi halimizin bile günahlı niyetlerle lekelenmiş olmasıdır.

İyilik eden tek kişi bile olmadığı gibi (Rom. 3:12), iyilik edebilecek bir kişi de yoktur (Rom. 8:8). Tüm insanlık günah ve suç içinde doğar (Mez. 51:5). Bir bebek, annesinin rahminden "yalan söyleyerek" çıkmaktadır (Mez. 58:3).

Çocuklara bencil olmalarının öğretilmesine gerek yoktur. Günaha köle olarak doğmamızdan dolayı, bencillik doğal bir şekilde onlarda yer edinmektedir (Ef. 2:1).

Günah, bizlere yalnızca dışarıdan etki yapmamış, aynı zamanda yüreklerimizi de derinden etkilemiştir. Doğamızdan dışarıya akmaktadır. Sadece bozulmuş değil, *tamamen* bozulmuşuzdur. Günahın nüfuz edip lekelemediği hiçbir yönümüz yoktur. Louis Berkhof'un da açıkladığı üzere: "Günah, ruhumuzun herhangi bir kısmında değil, ancak yürekte yatmaktadır ve yürek de Kutsal Kitap psikolojisine göre, ruhun, yaşamın kaynaklandığı merkezi organıdır. Günahın etkisi bu merkezden akla, iradeye, duygulara, kısacası insanın –vücudu dahil– tamamına yayılmaktadır."[28]

Böylece kendi gücümüzle kutsallık arayışımız, her zaman hüsranla biter ve içten içe bunu biliriz. Suçluluk duygumuzu bir sürü yolla ortadan kaldırmaya çalışmamıza rağmen, tüm çabamız hüsranla bitmektedir. Kaldı ki bu hüsran, Tanrı'ya alçakgönüllülükle teslim olmak istemeden iyi olmak istememizin bir sonucudur.

Kendine bel bağlamak veya benliğe güvenmek, bizleri her zaman daha büyük bir köleliğe sürükler (Rom. 7:5). İmanlılar olarak bile, eğer kendi gücümüzle denersek, kendimizi yapmak istediğimiz iyilikleri yapamaz halde buluruz (Rom. 7:19). Tanrı'nın yasasını yerine getirmek için elimizden gelenin en iyisi yapsak bile, hayatlarımızda etkin olan günah yasası, bizi hüsrana uğratmaya devam edecektir (Rom. 7:23).

İnsanın kendine odaklandığı ve kendine bel bağladığı bir itaat şekli, kişiyi her zaman ya gurura ya da ümitsizliğe götürecektir. Bu durumda ya bizim itaat ettiğimiz şekilde itaat etmeyen insanlara tepeden bakarız ya da kendi gücümüzle Tanrı'ya itaat etmekten aciz olmamızdan dolayı, cesaretimiz kırılır.

---

28 Louis Berkhof, *Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1994), 233.

Kişinin kendine bel bağladığı bir itaat, ben-merkezci bir itaat olduğu için, Tanrı'yı hoşnut etmeyecektir. Eğer bizi motive eden şey bencillik günahıysa, Tanrı'ya itaat etmeyi nasıl bekleyebiliriz?

Kutsallığı Doğru Bir Şekilde Aramak

Kutsal Kitap, net bir şekilde "Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler" demektedir (Rom. 8:8). Kendi gücümüze dayanarak Tanrı'ya ne kadar çok itaat etmeye çalışırsak çalışalım, kendi günahlı niyetlerimizin üstesinden gelemeyeceğiz.

Kutsal Ruh'la Dolmak

Kutsal bir hayat sürmenin ön koşulu, benliğe ölmek ve Kutsal Ruh'la Mesih'e dirilmektir (Rom. 8:2). Gururlu bir şekilde kendi gücümüze ve benliğimizin azmine güvenerek Tanrı'nın yasasını yerine getirebileceğimiz düşüncesine ölmek zorundayız. Tanrı'nın sevgisiyle dolu yeni bir doğaya ihtiyacımız var. Kutsal Ruh'un gücüyle "yeniden doğmalı"yız (Yu. 3:7). Eski benliğimiz "Mesih'le birlikte çarmıha" gerilmeli (Gal. 2:20) ve "Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize" dökülmelidir (Rom. 5:5). Bunun için ise doğaüstü bir desteğe ihtiyacımız vardır. Yalnızca Tanrı'nın sevgisi içimizde etkili olduğu zaman Tanrı'yı ve komşularımızı düzgünce sevebiliriz. Yalnızca Kutsal Ruh'la güçlendirilmiş yeni bir doğayla Ruh'un meyvelerini gösterebilir ve Tanrı'yı hoşnut edebilecek saf niyetlere sahip olabiliriz.

Kutsallaştırılma, imanlıların kutsal kişilere dönüştürüldükleri süreçtir. Bu, ne yalnızca bizim pasif bir şekilde her şeyi "Tanrı'ya bıraktığımız ve her şeyi O'nun yaptığı" bir süreç, ne de "kendi çabalarımızla bir yere geldiğimiz ve her şeyi bizim yaptığımız" bir süreçtir. Daha doğrusu, Jerry Bridges tarafından da açıklandığı üzere, "Kutsallaştırılma, bizim ve Ruh'un kendine düşen görevleri yerine getirdiği bir ortaklık değildir. Bundan ziyade Ruh, işlev gösterme-

mizi mümkün kıldıkça, bizler işlev gösteririz. Ruh'un işi, tüm yaptıklarımızın arkasındaki şeydir ve bizim işimizi mümkün kılar."[29] Öyle ki bizler etkin olsak bile, içimizde bizi etkin kılan Tanrı'dır (Flp. 2:13).

Dolayısıyla, kutsallık yalnızca Tanrı'nın içimizde etkin olmasından gelir. Tanrı'yı bencillikten uzak bir şekilde sevebilmemiz için ilahi bir şekilde güçlendirilmemiz gerekir ve yalnızca Tanrı'yı sevdiğimiz sürece "O'nun buyrukları ağır değildir" (1.Yu. 5:3). Kısacası, Tanrı'yı sevebilmemiz için Kutsal Ruh'la dolmalı ve O'nun denetiminde olmalıyız.

İman

Ancak nasıl Kutsal Ruh'la dolabiliriz? Kutsal Ruh'la dolu olmak kulağa zor ve gizemli gelse bile, inanan herkese vaat edilmektedir. Kutsal Ruh'un denetiminde olmak için, Tanrı'ya imanımızın olması gerekir. İnanmamız gerekir.

İmanla yalnızca aklanmayız, aynı zamanda kutsal kılınırız. İmanın hayati önem taşımasının sebebi, bizleri Tanrı'nın gücüyle birleştirmesidir. "Bensiz" demiştir Rab, "hiçbir şey yapamazsınız" (Yu. 15:5). O, asma olduğu için, yalnızca eğer O'nda kalırsak, meyve verebiliriz (Yu. 15:4). Benzer şekilde, Ruh'un ürünleri yalnızca Ruh'la dolu oldukça gelir (Gal. 5:22-23). Bu yüzden, Hristiyan hayatlarımızda yalnızca Tanrı'ya imanla bağlı olduğumuz sürece verimli olabiliriz.

İman, bizleri Mesih'e bağlar çünkü iman, kendine odaklanmaz veya kendine bel bağlamaz. Aksine iman, Tanrı'ya itaat için yalnızca O'ndan güç ve kuvvet aramasından dolayı, Tanrı'ya bağımlıdır. Kutsal Kitap, "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır" der (İbr. 11:6).

---

29 Jerry Bridges, *Holiness Day by Day* (Colorado Springs, Colo.: NavPress, 2008), 221.

Kendi gücümüze dayanarak Tanrı'yı hoşnut edemiyor olsak bile, günahla olan savaşta yalnız bırakılmış değiliz. Günaha karşı zafer, biz inananların hepsine vaat edilmektedir. Ancak imanın özü şudur: kendine güvenmemek ancak Tanrı'ya bel bağlamak. İman sadece eski, bencil doğamızın yenildiği ve Mesih'le çarmıha gerildiği gerçeğine bağlı kalmayı kapsamaz, aynı zamanda Tanrı'yı hoşnut eden bir hayat sürebilmemiz için bizlere olanak tanır. Tanrı'nın vaatlerine inanmaktan daha büyük bir şey yapamayız.

İman sadece Tanrı'nın varlığına değil, aynı zamanda O'nun "kendisini arayanları ödüllendireceğine" de inanır (İbr. 11:6). İman sayesinde bu dünyaya sırtımızı döner ve Mesih uğruna acılara ve kınanmalara istekli bir şekilde göğüs gereriz (İbr. 11:26). İman sayesinde görünmeyen şeylerin, görünen şeylere kıyasla sonsuza dek kalıcı ve yararlı olduğunu görürüz (2.Ko. 4:18).

İman sayesinde İsa Mesih'te Tanrı'nın sevgisine bağlanmışızdır (Ef. 3:16-19) ve yalnızca, Mesih'e imanla gelen sevgi sayesinde Tanrı'yı hoşnut edebiliriz. İmanın "dünyaya karşı zafer kazandıran" şey olmasının sebebi de budur. (1.Yu. 5:4).

Tövbe

İman sayesinde bu dünyayı bırakırız ve Mesih'e koşarız. Tanrı tarafından verilen *tövbe*nin, kutsal bir hayat sürebilmek için gerekli olması da bu yüzdendir çünkü değişimin tövbeyle başladığı söylenebilir. Tövbe yüzümüzü yalnızca günah dolu bir hayattan çevirmeyi değil, aynı zamanda kendimize güvenmekten ve kendi doğruluğumuzdan da yüz çevirmeyi içerir (Flp. 3:4-7). Tanrı'nın önünde kendimizi alçaltmayı ve O'nun gözünde hoşnut edici olan hiçbir şey yapamayacağımızı itiraf etmeyi içerir (Rom. 8:8). Tövbe, ilahi lütuf olmadan Tanrı'ya itaat edemeyeceğimizi kabul etmektir.

Hristiyanlar için tıpkı iman gibi, tövbe de bir kerelik bir olay değildir. John Calvin'e göre, "Tövbe, Hristiyan hayatının sadece

başlangıcı değildir, Hristiyan hayatının kendisidir."[304] Eğer günahın üstesinden geleceksek, ilk olarak Tanrı'nın önündeki başarısızlığımızı kabullenmeliyiz. "Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz" (1.Yu. 1:8). Gurur, her türlü aldatmaca gibi, bizleri Mesih'e güvenmekten alıkoyar.

Günaha karşı zafer, Tanrı'nın önünde günahlarımızı kabullenip onları itiraf etmekle başlar. Eğer gururla, öfkeyle, şehvetle veya yakamızı bırakmayan bir başka günahla mücadele ediyorsak, ilk önce Tanrı'nın önünde vicdanımızı arındırmalı ve yardım için alçakgönüllülükle Mesih'e başvurmalıyız. Kendimizi Tanrı'nın önünde alçaltmak her zaman ilk adımdır.

Dahası, tövbe dört şeyi içerir. İlk olarak, tövbe, Tanrı'nın önünde günahlarımızı *itiraf etmek*tir. Değişim her zaman burada başlar. Herhangi bir kusurumuzu, onu Rab'bin önünde bir günah olarak kabul edene dek alt edemeyiz. İtiraf, günahımızın aslında ne anlama geldiğini, yani Tanrı'ya karşı işlenen suç olduğunu bilmektir. Günahı, günah olarak görmek şarttır. Kutsal ve adil olan Tanrı'ya karşı, bile bile günah işlediğimizi itiraf etmek zor olduğundan dolayı, günahımızı sıradan bir hata veya zayıflık olarak görmek daha kolaydır.

Üstelik doğruyla yanlış arasındaki çizgiyi çizemediğimiz zaman, ayartılara teslim olmak daha kolaydır. Düşüncelerimizin, duygularımızın ve eylemlerimizin günah olduğuna ikna olana dek, tövbe etmeye ve gelecekteki benzer ayartılara direnmeye motive olamayız.

Ancak bu ilk adım, günahı günah olarak adlandırmaktan çok daha fazlasıdır, aynı zamanda günahı isteyerek işlediğimizi de kabul etmektir. Bu, gururlu ve kendini doğru gören kişilerin yapması imkânsız olan bir şeydir.

---

30 Aktaran: Joel Beeke, "Calvin on Piety," in *The Cambridge Companion to John Calvin*, ed. Donald K. McKim (Cambridge: Cambridge University Press, 2004), 141.

Ayyaşın, alkolik olduğunu açıkça söylemektense, içmekten keyif aldığını söylemesi daha olasıdır. Ancak günahlarımızı itiraf etmeyi reddettiğimiz sürece, değişim imkânsızdır (Özd. 28:13). Dolayısıyla günahın itiraf edilmesi, tövbenin ilk adımıdır.

İkinci olarak, tövbe, günahlarımızın *sorumluluğunu üstlenmek*tir. Tövbe, itiraftan çok daha fazlasıdır. Aynı zamanda günahlarımızı sahiplenmeyi de kapsar. Alkolikler, alkole bağımlı olduklarını kabul edebilirler, ancak bu durum, bağımlılığın kendi suçları olduğuna inandıkları anlamına gelmez. Belki de onları içmeye sevk eden şeyin yaşadıkları problemler olduğunu düşünüyorlardır.

Ancak Kutsal Kitap'a göre, içinde bulunulan durum ne kadar farklı olursa olsun, günahın haklı bir gerekçesi yoktur. "Kendime engel olamadım" veya "Benim suçum değildi" diyemeyiz. Herhangi bir bahane, suçu kabullenmemek anlamına gelir. Adem Havva'yı suçladı, Havva yılanı suçladı ve bizler de çoğunlukla eşimizi, çocuklarımızı veya olayları suçlarız. Ancak suçu başka yöne çekmek, gerçek tövbe değildir. Örneğin karı ve koca, kendi günahkâr davranışları için birbirlerini suçlamaya devam ettiği sürece, evlilik problemleri asla çözülemez. Eşiniz size kötü davrandığında ona karşı öfkelenmek daha kolaydır, ancak bu, günahlarınız için bir bahane değildir. Kutsal olmayan insanlarla çevrelendiğimiz bu kutsal olmayan dünyada, bizler, kutsal olmaya çağrıldık.

Kutsal olmak, asla başkalarının davranışına bağlı değildir. Diğer insanlar bize özellikle kötü davransa bile, onları sevmeye çağrıldık (Özd. 19:11). Eşlerimize olan sevgimiz, onların bize olan sevgisine bağlı değildir. Onlar bizleri suiistimal etse bile, onlara iyi davranmalı, gerekenden fazlasını yapmalı, öteki yanağımızı uzatmalı ve onları için dua etmeliyiz (Mat. 5:43-44). Öyleyse pak bir hayat sürmek için ne yapmalıyız? Tanrı'nın ve karşısında günah işlediğimiz diğer bütün insanların önünde, bahaneler göstermeyi bırakmalı ve günahlarımızı sahiplenmeliyiz.

Üçüncü olarak, tövbe, işlediğimiz günahlar için *yürekten pişmanlık duymak*tır. Keder olmadan tövbenin hiçbir anlamı yoktur. Bazı insanlar günahlarını itiraf edebilir ve hatta suçlu olduklarını da kabul edebilirler, ancak bu ilk iki adım, kendi başına tam olarak tövbe değildir. Bazıları suçlu olduklarını pek kafaya takmaz. Hız limitini aşmaktan dolayı yakalanıp ceza yiyen birçok sürücü, yakalanmamış olmayı isteyebilir ama bu kişilerden çok azı, hız yaptıkları için üzgündür. Bu sebeple, yakalanmaktan duyulan pişmanlık ile gerçekten yanlış yapmaktan duyulan pişmanlık arasındaki ayrımı iyi yapmamız gerek. Bu iki pişmanlık arasındaki fark, sevgi ve bencillik arasındaki farkla aynıdır.

Örneğin, ailemin haberi olmadan okuldan kaçışımı ve arkadaşlarımla göle gidişimi hala hatırlıyorum. Hızdan dolayı polis tarafından sağa çekilene dek her şey yolunda gidiyordu. Eve dönerken, ailemin öfkesini ve ortaya çıkacak sonuçları engelleyemeyeceğimi biliyordum. Kendi kendime sorunumu en aza indirgemenin en iyi yolunun, eve varır varmaz olan biten her şeyi itiraf etmek olduğuna karar verdim.

Gerçekten de işe yaradı. Ailem itirafımdan o kadar etkilendi ki yediğim hız cezasını ödediler. Ancak tövbem, gerçek bir tövbe değildi. Hız yaptığım için veya okulu astığım için pişmanlık duymuyordum. Sadece yakalandığıma üzülmüştüm. Tövbem, duygusal olarak tarafımca hissedilmiş olsa bile, yaptıklarımın sonuçlarından kaçabilmeye yönelik bencil bir arzudan kaynaklanıyordu.

Oysa gerçek pişmanlık, kişisel çıkardan değil, başkaları için duyulan endişeden kaynaklanır. Hata ederek yaraladığımız kişilerde yol açtığımız acı ve ıstırap, kötü hissettirir. Tövbekâr ve pişman bir yürek, sonuçlara katlanmak anlamına gelse dahi, ortaya çıkan yanlışları düzeltmeden edemez.

Dördüncü olarak, tövbe, günahlarımızdan *yüz çevirmek*tir (Elç. 3:19). Tövbenin kalbinde, değişmek yatar. Eğer günahlarımızdan

vazgeçmek istemiyorsak, günahlarımız için üzgün de değilizdir. Suçlarımızı sevdiğimiz sürece, günahlarımız için üzgün değilizdir. Kurtuluşun yalnızca kendi ihtiyaçlarının farkına varmış olanlar ve günahlarından kurtulmak isteyenler için olmasının sebebi de budur. Hristiyanlar, günahtan özgür olma konusunda asla övünemeyeceklerinden dolayı, tövbe ve günaha karşı savaş süreklilik içermelidir. Diğer bir deyişle, günahtan yüz çevirmek tek seferlik bir şey değildir. İmanlılar olarak günahın boyunduruğundan özgür kılınmış olsak da, içimizdeki günaha karşı sürdürdüğümüz savaştan çekilemeyiz.

Günahı Öldürmek

Sonuç olarak, eğer kutsal hayatlar sürmek istiyorsak, yalnızca günahlarımızdan tövbe etmemiz değil, aynı zamanda benliğin tutkularını da *öldürmemiz* gerekir (Rom. 8:13). Günahlı arzularımızı öldürmek demek, her bir günahlı düşünce bizi acımasızca katletmeden önce, bizim onu katletmemiz demektir. John Owen'ın uyardığı gibi, "Günahı öldürün, yoksa o sizi öldürecektir."[31] Esasında öldürme, ayartıyı reddetmekten ve ayartıyı yok etmekten oluşur. Eğer elimiz bizi yanlış yola sürüklüyorsa, onu kesip atmalıyız; eğer gözümüz bizi yanlış yola sürüklüyorsa, onu çıkarıp atmalıyız (Mat. 18:8-9). Sakat olarak cennete gitmek, bütün vücudumuzla cehenneme gitmekten daha iyiyse, bizi sürekli günaha sürüklüyorlarsa, internet ve akıllı telefonlar gibi şeyleri ortadan kaldırmaya çok daha istekli olmamız gerekmez mi?

Mesih'le olan yürüyüşümüze her ne engel oluyorsa, hayatlarımızdan çıkarılmalıdır (İbr. 12:1). Bilge adamların, fahişenin kapısının önünden geçmekten kaçındıkları söylenmiştir (Özd. 5:8) ve eğer bilge adamların izinden gideceksek, gereksiz ayartıları önlemek için gerekenden çok daha fazlasını yapmamız akıllıca olur.

---

31 Owen, *Mortification of Sin*, in Works, 6:9.

Ayartılara karşı zafer, sadece bazı günahlı aktiviteleri evimizden defederek kazanılmaz. Aynı zamanda o günahlı aktivitelerin yerini, yeni ruhsal disiplinlerle doldurmayı da içerir. Telefonumuzdaki çeşitli resimlere bakmaktansa, aklımızın gözlerini Mesih'e çevirmemiz gerek.

Televizyon izleyerek ortaya çıkan ayartıların yerini, Kutsal Yazılar'ı okuma ve ezberlemeyle doldurabiliriz. Ayartılara yol açabildiğini bildiğimiz aktiviteleri yapmak yerine, o zamanı, duayla Rab'bi arayarak geçirebiliriz. Geride bıraktığımız her bir günahın yerini, aklımızı ve yüreğimizi Tanrı'ya çeviren yeni bir aktiviteyle doldurmalıyız.

Ruhsal Disiplinler

Eğer tövbe etmek ve benliğin tutkularını öldürebilmek için Kutsal Ruh'la iman sayesinde güçlendiriliyorsak, öyleyse imanda nasıl gelişeceğiz? Kutsal Kitap, bizlere cevabı şu ayetle verir: "iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur" (Rom. 10:17). Bu önemlidir çünkü kutsallığın anahtarının iman, imanın anahtarının ise Tanrı'nın Sözü olduğunu öğrenmekteyiz. Lütufta ve bilgide gelişmek zorundayız. Dünyanın gidişatına uymamak ve düşüncemizin yenilenmesiyle değişmekle yükümlüyüz (Rom. 12:2).

Tanrı, bizim Kutsal Ruh'un gücüyle "gerçeğe inanarak" kutsal kılınmamızı seçmiştir (2.Se. 2:13). İsa'nın, bizim gerçekle kutsal kılınmamız için dua etmesinin sebebi budur (Yu. 17:17). Bu, aklımızı ve yüreklerimizi sürekli olarak göksel şeylere odaklamamız gerektiği anlamına gelmektedir (Kol. 3:1-2).

İmanla gözlerimizi Mesih'e diktiğimizde, O'na benzer olmak üzere değiştiriliriz (2.Ko. 3:18). O'nun görkemini gördüğümüzde, O'nu sevmekten başka seçeneğimiz kalmaz. Henry Scougal'ın

bizlere hatırlattığı gibi, "Sevdiğimiz şey haline geliriz."[32] Büyük bir hayranlıkla, O'nun alçakgönüllülüğüne, sabrına ve sevgisine özeniriz. Dahası, aklımız bir kez Mesih'in görkemini ve mükemmelliğini anladığında, –dünyayı köle edip yoldan çıkaran– dünyasal şeyler de hayatlarımızdaki hâkimiyetini kaybetmeye başlayacaktır. Uğrumuza ölmüş Olan'ın giysilerine baktığımızda, bu dünyanın kirli paçavralarından iğreniriz. Ne var ki çoğu kez, kendimizi benliğe göre hareket eder halde buluruz çünkü farkında olmadan Tanrı'ya ilişkin şeylere karşı soğumuşuzdur. Yüreklerimiz kolayca bu dünyanın kaygı ve endişeleriyle dolar. Tanrı'ya olan hevesimiz, aklımızı Mesih'ten uzaklaştırdığımız anda söner. Ayrıca aklımız Mesih'e odaklı olmadığı zaman, imanımızın başarısızlık sergilemesi ve bizim de benliğin denetimine girmemiz kolaydır.

Kutsal Kitap Okumak

Bu nedenle, Kutsal Kitap okumak, vaazlar dinlemek ve Tanrı'nın vaatleri üzerinde derinlemesine düşünmek, Rab'bin lütuf ve bilgisinde gelişebilmenin son derece önemli olan kısımlarıdır. Eğer aklımız sürekli olarak yukarıya yönelmiş bir durumda değilse, bu dünyanın durmak bilmez oyalamaları, onu sürekli olarak aşağıya çekecektir. Ancak dünyasal bir aklın ilacı basittir: düzenli olarak Tanrı'nın Sözü'nden almak.

Tanrı'nın Sözü'nü yüreklerimizde saklayarak, günaha karşı galip gelebiliriz (Mez. 119:11). Kutsal Yazılar üzerinde derin derin düşünerek ve yüreklerimizde ruhsal ezgiler söyleyerek, dünyasal şeylerin denetiminden gittikçe kurtuluruz. Kutsal Yazı ayetlerini ezberleyerek, denenme ve ayartılar geldiğinde, Tanrı'nın vaatlerine tutunabiliriz. Kısacası, eğer Mesih'in sevgisi devamlı olarak bizden dışarıya aksın istiyorsak, Kutsal Kitap, devamlı olarak içimize nüfuz etmelidir.

---

32 Henry Scougal, *İnsanın Ruhunda Tanrı'nın Yaşamı*, (Karanlıktan Işığa Yayınları, 2020), 36.

Dua

Bunların yanı sıra, ayartılar geldiğinde, yardım almak için Tanrı'ya hemen yakarmalıyız çünkü dua, kendimize bel bağlamadığımızın göstergesidir. Tanrı neye ihtiyacımız olduğunu biz daha söylemeden önce bilir, ama Tanrı'dan duamıza cevap alamamamızın sebebi, O'na tüm yüreğimizle yakarmayı başaramayışımızdır (Yak. 4:3). Kendimize fazla güvenmek, yardımı için Tanrı'ya gayretle dua edebilmemize engel olmaktadır. Ancak Tanrı'ya ihtiyacımızın olmadığı hiçbir an olmadığından dolayı, O'na dua etmeye ihtiyacımızın olmadığı bir an da yoktur. Sürekli dua etmek, Mesih'te kalmanın bir göstergesidir (1.Se. 5:17).

Sonuç

İyi olma arzusuyla dünyaya geliyor olsak bile, Tanrı'yı hoşnut etmekten acizizdir. Sorun, niyetimizde yatmaktadır. Tanrı'nın lütfu olmadan O'nu kendimizden daha çok sevebilmemiz imkânsız olduğundan, en iyi çabalarımız bile, Tanrı'nın yüceliğine yaraşamamaktadır. Günahlarımızdan tövbe edip imanla Mesih'e güvenene dek, günaha köle olarak kalmaktayız. Tanrı'ya imanla yalnızca yeniden doğmayız, aynı zamanda Tanrı'nın önünde uygun hayatlar sürebilmek üzere Ruh'un gücüyle donatılırız da. Kutsallığın anahtarı, iman sayesinde düşüncelerimizin, dua ve Kutsal Kitap'la sürekli yenilenmesi aracılığıyla, Ruh'un yönetiminde yürümektir.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. İyilik neden evrensel bir arayıştır?

2. Günah neden evrensel bir sorundur?

3. Yüreğimizin niyetleri neden son derece önemlidir?

4. İmanlılar için, kutsallığa götüren temel ruhsal konuların bazıları nelerdir?

5. Kutsallık nasıl yalnızca Mesih'te bulunur?

9

Hayatın
Peşinde

Yaşamak için doğduk! Demek istediğim şu ki, yaşama içgüdüsü hepimizde mevcut. Ama arzuladığımız hayat, sadece var olmaktan çok daha fazlasıdır. Doğal olarak bizler, yapay şekilde bir hayata tutunmaktan çok daha fazlasının özlemini çekeriz. Kim sonsuza dek komada kalmak ister ki? Kim sonsuza dek bir hastane yatağında mahsur kalmak ister? Kim geri döndürülemeyecek bir beyin hasarı ister? Evet, hayatımızı sürdürmek isteriz ama yaşamak istediğimiz hayat, bir görkem, mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik ve kutsallık hayatıdır. Peşinde olduğumuz hayat, hayatın anlamını basite indirgemeye çalışan biyologların bize sunduğu tanımlardaki *hayat*tan çok daha fazlasıdır. Bazıları hayatı, hayvan ve bitkiler ile cansız maddeler arasında bulunan, büyüme, üreme, işlevsel aktivite ve değişme gibi farklılıkları gözlemleyerek tanımlamaktadır. Başkalarıysa *hayat*ı, "canlı ve işlevsel bir varlığı, ölü bir bedenden ayırt eden nitelik" şeklinde tanımlar.[33]

Ama Tanrı'nın konuştuğu *hayat*, bilinçsiz bir bitkide veya bilinç sahibi hayvanlarda bulunan niteliklerin çok daha fazlasından oluşmaktadır. Kutsal Kitap'a göre hayat, yalnızca onu yazan, veren ve devam ettireni, yani Tanrı'yı anlayarak anlaşılabilir. Bunun sebebi, Tanrı'nın gerçek anlamda "hayat" olmasıdır (Yu. 1:4, Elç. 17:25).

---

33 Merriam-Webster Online Sözlük, "life" kelimesi, Erişim adresi (Nisan 26, 2017): https://www.merriamwebster.com/dictionary.

Dolayısıyla Kutsal Yazılar'a göre hayat, yalnızca *Tanrı'yla bir olma* aracılığıyla elde edilir. Daha iyi ifadeyle hayat, yalnızca Tanrı'yla olan bozulmamış bir antlaşma ilişkisinde bulunur. Hayvan ve bitkiler de yaşadıkça, hareket ettikçe ve varlıklarını Tanrı'da buldukları sürece bir çeşit yaşam formuna sahiptirler ancak yalnızca insan, hayatın Yazarı ile bir antlaşma ilişkisinden zevk alabilmek üzere yaratılmıştır.

Başlangıçta insan, Tanrı'nın kendi nefesinden yaşam soluğunu onun içine üflemesiyle yaşayan can olmuştur (Yar. 2:7). Ancak Tanrı'yla sürdürülen antlaşma hayatı aracılığıyla gelen görkem, mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik ve kutsallık, insan doğru ve dürüst kaldığı sürece devam edecekti. İnsan, ancak ve ancak antlaşma şartına uyarsa, Tanrı'nın önünde yaşayabilecekti ve bu şart da iyiyle kötüyü bilme ağacından yememe buyruğunda açıkça ifade edilmişti (Yar. 2:17).

İnsanın Tanrı'yla olan antlaşma ilişkisi bozulduğundan dolayı, ölüm dünyaya girdi. Bu sebeple ölüm, Tanrı'dan *ayrılık* olarak anlaşılmalıdır. Bir başka ifadeyle ölüm, varoluşun yokluğu değil, Tanrı'yla olan kişisel ilişkinin yokluğudur.

İnsan Tanrı'dan zevk almak ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh arasındaki sevgiye ortak olmak üzere yaratılmıştır. Kişisel mutluluk sadece bu görkemli ilişkiye katılarak bulunabilir. Tanrı'nın hayatından kopmak ve ayrı düşmek, günahın sonucu ve cezasıdır. Istırap, anlamsızlık, kölelik, suçluluk, günahkârlık ve utanç, bu bozuk ve olumsuz ilişkinin sonucudur.

Bunun yanı sıra, ölüm ve Tanrı'dan ayrılık üç evrede gerçekleşir. Ancak bu üç evre de Adem'in günah işlediği gün başlamıştır (Yar. 2:17). İlk evre, insanın Tanrı'ya düşman olduğu *ruhsal ölüm*dür. İkinci evre, insanın Tanrı'yla barışma umudundan tamamen koptuğu *fiziksel ölüm*dür. Üçüncü evre ise insanın gazap ateşine atıldığı, Tanrı'dan uzak kaldığı ve her bir mutluluk, anlam, öz-

gürlük, gerçek ve görkem kırıntısının ortadan kaldırıldığı *sonsuz ölüm*dür. Bu evrelerin her biri, Tanrı'nın hayatının insan ruhundan kaldırılışının bir diğer adımıdır.

Günah, yüreklerimizi Tanrı'dan uzaklaştırmış olsa bile, sadece Tanrı'yla bir ilişkide bulunabilecek mutluluğa, amaca, özgürlüğe, birlikteliğe, gerçeğe, esenliğe, kutsallığa ve görkeme duyduğumuz o doğuştan gelen özlemi tamamıyla ortadan kaldırmamıştır. Tanrı'sız cennet arzuluyor olsak bile, Tanrı'sız cennet yoktur. Özetle, görkem, mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik ve kutsallık bulabilmemiz için, hayat bulmamız gerekir. Ancak hayat bulmak için de Tanrı'yı bulmamız şarttır.

Mesih Hayatımızdır

Hayat bulmak, Tanrı'yla barışmaya ihtiyacımızın olduğu anlamına gelir. Ancak Tanrı'yla barışmanın tek yolu, Mesih İsa'ya imandır. Mesih şöyle der: "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (Yu. 14:6). Mesih'in başka bir yerde söylediği gibi, "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır" (Yu. 3:36).

Bu sebeple, yaşama kavuşmamız ve Tanrı'yla bir ilişkimizin olabilmesi için Mesih'le kişisel bir ilişkimizin olması son derece önemlidir: "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımalarıdır" (Yu. 17:3). Kutsal Kitap'ın bir başka bölümde söylediği gibi: "Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır. Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur" (1.Yu. 5:11-12).

Bunun yanında, Mesih'in vermekte olduğu yaşam, bol yaşamdır (Yu. 10:10). Mesih'in bizlere Baba'yla bir sevgi ilişkisi sağlamasıyla, yalnızca sonsuz yaşama değil, sevinç, özgürlük ve amaç dolu bir yaşama kavuşuruz. Bu bol bir yaşamdır çünkü bu yaşam, Mesih'in biz

inanların içerisinde sürdürdüğü kendi yaşamıdır (Gal. 2:20). Mesih'in içimizdeki yaşamı da bütün susuzluğumuzu gideren, sonu gelmez bir nehir gibidir (Yu. 4:14).

Mesih Sevincimizdir

Mesih'in yaşamına sahip olarak, Mesih'in sevincine de sahip oluruz. Yani Mesih'in sevinci, bizim sevincimiz haline gelir (Yu. 15:11). Peki bu nasıl bir sevinçtir? Bu sevinç, "sözle anlatılmaz yüce bir sevinç"tir (1.Pe. 1:8). Bu, Mesih'i yaşamış bütün insanların en mutlusu kılmış olan bir sevinçtir (İbr. 1:9).

Hatta Mesih, sevincini hiçbir zaman kaybetmemiştir. Her ne kadar "acılar adamı" olsa da (Yşa. 53:3), tüm acısının ortasında sevinç bulabiliyordu. Mesih sürekli olarak zor şeylerle yüzleşmek ve onlara katlanmak zorunda kalmış olsa bile, tüm o şeylerde Tanrı'ya itaat ederek sevinç bulmuştu (Yu. 4:34). En zorlu görev olan çarmıhtaki ölümü bile, "kendisini bekleyen sevinç" nedeniyleydi (İbr. 12:2). Sevinç doluydu çünkü her zaman Babası'nda sevinç bulmaktaydı. Mesih, Tanrı'nın huzurunda her zaman "bol sevinç" olduğunu anlamıştı (Mez. 16:11). Yüreği kararlılıkla Tanrı'ya odaklanmış olan Mesih, sevinç yağıyla herkesten çok meshedilmişti (Mez. 45:7). Her durumda sevinç duyabilmek ne büyük bir berekettir (Flp. 4:4, 1.Se. 5:16)! Ama bizlerin sevincine mâni olan şey, hayatta karşılaştığımız denenmeler ve zorluklar değil, günahtır. Doğası gereği günah, bizleri perişan eder. Tanrı'ya güvenmememize sebep olur. Bizleri Tanrı'dan ayırarak susuz bırakır ve ruhlarımızda memnuniyetsizlik oluşturur. Günah her ne kadar mutluluk vaat etmeye devam etse de, hayata yönelik tatminsizliğimizi yalnızca daha da çok arttırır. Günahtaki sorun, benliğimizin isteklerini yalnızca daha da büyütmesi değil, ancak yüreklerimizi, hayatın ve mutluluğun tek kaynağı olan Tanrı'dan uzaklaştırmasıdır. Dolayısıyla günah, sadece ıstıraba ve ölüme götürür.

Rab'bin sevincine ortak olabilmek için ne yapmalıyız? Tekrardan Mesih'in huzuruna koşmalıyız. Gözlerimizi dünyasal şeylerden uzaklaştırıp tamamıyla sevecen Olan'a çevirmeliyiz. Ancak ve ancak Mesih'le tatmin olduğumuz sürece gerçek anlamda tatmin olabiliriz.

Mesih Her Şeyimizdir

Mesih bizlere yalnızca tatmin değil, aynı zamanda görkem, mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik ve kutsallık da verir. Çünkü O, bizleri tüm bunların kaynağına, yani Tanrı'ya götürür. Mesih'te eksiksizizdir (Kol. 2:10).

Mesih sayesinde yalnızca yaşamakla kalmayız, aynı zamanda yaşamak için de bir sebebimiz olur (Flp. 1:21). Mesih'te günaha kölelikten özgür kılındık. Mesih'le birlikte gerçek birlikteliğe, kardeşten de yakın olan bir dosta kavuştuk (Özd. 18:24). Sadece bizler için canını vermiş olan bir dosta değil, aynı zamanda ölümden dirilip en yücelerdeki tahta oturmuş ve Tanrı'nın önünde bizler için şahsen aracılık etmekte olan bir dost edindik.

Gerçek, esenlik ve kutsallık bizlere Mesih'te sunulmuştur. O Tanrı'dır. O Kurtarıcımız'dır. O Rabbimiz'dir. O umudumuzdur. O doğruluğumuzdur. O esenliğimizdir. O görkemimizdir. O bütün evrenin ve hayatlarımızın merkezidir. O hayatımızdır. O her şeyimizdir.

Sonuç

Bir şey arıyoruz. Onu aramadan edemiyoruz. Denesek bile arayışımızı durduramıyoruz. Tanrı bizleri amaç, mutluluk ve özgürlük gibi belirli ihtiyaçlarla yarattı. Ancak bunlardan yoksun bir şekilde dünyaya geldiğimiz için, bunların peşinde olarak dünyaya geliyoruz. Ama aynı zamanda, günahla ve benliğin tutkularıyla kör olmuş bir şekilde doğuyoruz. Görünmez olan Mesih'in güzelliğine

ve görkemine kör olarak doğduğumuzdan dolayı, yüreklerimiz doğduğumuz andan itibaren bu dünyanın duyusal ve geçici şeylerine tutuklu kalmakta. Bedenimizin isteklerini beslersek, yüreğimizin derin özlemlerini de giderebileceğimize aldanır halde doğmaktayız. Ancak yüreğimizin derin özlemleri, bedenimizin istekleri gittikçe daha da doyurulmaz bir hale gelirken, giderilememeye devam eder.

Dünyanın da dünyasal tutkuların da geçtiğini bilmememiz mümkün değildir (1.Yu. 2:17). Evet, sonsuz görkeme, mutluluğa, amaca, özgürlüğe, birlikteliğe, gerçeğe, esenliğe, kutsallığa ve yaşama ihtiyacımız var ama bu derin özlem yalnızca görkemli Rab'bi bilmekle diner. En sonunda aradığımız o *saf görkem*, Rab İsa Mesih'in kendisidir.

DERİN DÜŞÜNMEYE YÖNELİK SORULAR

1. Hayatın anlamı nedir?

2. Hayat neden Tanrı'yla olan bir ilişkiyle bağlantılıdır?

3. Günah neden ölüme götürür?

4. Hayat neden yalnızca Mesih'te bulunur?

Yazar Jeffrey Johnson, kitabına şu gözlemle başlıyor: “Siz de ben de bir şey arıyoruz. Bunun ne olduğunu tam olarak bilemesek de, aramaya devam ediyoruz. Peki bu nedir? Görkemdir.” Bu arayışın insan olmanın bir parçası olduğunu ifade eden yazar, yüreklerimizdeki o boş yeri doldurmak için mutluluk, amaç, özgürlük, birliktelik, gerçek, esenlik, kutsallık ve hayat aracılığıyla ne gibi yollara başvurduğumuzu inceliyor. Kutsal Kitap'tan ve kişisel tecrübelerden de yola çıkarak, arayışımızın bizleri sadece Tanrı'nın görkemine yönlendirdiği takdirde nihai tatmini bulabileceğimizi gösteriyor ve bunu sebepleriyle birlikte açıklıyor. Her bölümün düşündürücü sorular içermesi, kitabı bir yandan keyifli bir yandan da hem bireysel hem de grup çalışmaları için yararlı kılmaktadır.

“*Görkemin Peşinde* her Hristiyan'ın okuması gereken bir kitap. Bu kitapta Jeffrey Johnson, Hristiyan hayatının, görkemle bağlantılı olan başlıca yönlerini aktarıyor. Konusu sıra dışı çünkü genelde sadece Tanrı'nın görkeme sahip olduğu düşünülür. İmanla okuyun ve bilin ki siz de görkemin peşinde olabilirsiniz. Çünkü Tanrı görkemdir!”
Jay Adams, *Competent to Counsel* kitabının yazarı

“Bu kitap, yüreklerimizi yönlendiren konuların derinine inebilmemiz ve tümden tatminkâr olan Mesih'i bütün arayışlarımızın nihai hedefi olarak görebilmemiz açısından müthiş kullanışlı bir araç. Rab bu kitabı kullanarak birçoklarını kendine çeksin ve kendi çocuklarını da O'na daha yakın bir hayat sürebilmeleri adına güçlendirsin.”
Brian Borgman, *Feelings and Faith* kitabının yazarı

JEFFREY D. JOHNSON, Grace Bible Kilisesi'nin öğreten pastörüdür ve aynı zamanda Arkansas eyaletinin Conway şehrindeki Grace Bible Institute of Pastoral Studies adlı teoloji okulunun dekanıdır. Aynı şehirde karısı Letha ve dört çocuğuyla birlikte yaşamını sürdürmektedir. *The Church: Why Bother?* ve *The Absurdity of Unbelief* kitaplarının da yazarıdır.

ISBN 978-605-06878-5-9
9 786050 687859

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI